

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

GOSPODAR KEDROVE ŠUME

BROJ 19 ● 350 DINARA

LIBERTI BOROM

NAUČNA FANTASTIKA

19

1986.

Liberti Borom

GOSPODAR KEDROVE ŠUME

X-100

Urednik izdanja

GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Recenzent

R. DURMAN

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor NIŠRO »DNEVNIK«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILUJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARBASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **SAVA MALEŠEVIĆ**

Tiraž: 35.000 primeraka

GOSPODAR KEDROVE ŠUME

Događa se u davno vreme, kada su tek udarani temelji slavnoj ostrvskoj civilizaciji, rasadniku najmoćnijih kultura naše prošlosti i u vreme kada je sve bilo moguće i kada su carevali neki drugi zakoni prirode, kada su najveći »umovi« Zemlje Piramida, nedovoljno stečenim znanjem kopirajući eksperimente, u svemiru davno iščezlih bogova, stvorili mnoga monstruoza bića i doveli Zemlju na rub haotičnog ludila koje će se nekoliko hiljada godina kasnije implikovati u veliko uništenje.

Severnim delom Zemlje Piramida, na preko dve stotine burua, prostirala se mračna i hladna Kedrova šuma, obuhvatajući sa obe strane veliku reku Hidekal, od njenog izvorišta do utoka u Severno more. Hidekal je izvirala u samom Edemu, delom toka činila granicu između nekadašnjih kraljevina Ašura i Glinenih Brežuljaka a na ušću pravili ogromnu deltu kojoj niko nije znao tačan broj rukavaca.

O Kedrovoj šumi, nekadašnjem boravištu bogova, kolale su najrazličitije priče, godinama prerasle u legende. Retki su bili oni koji su se usudili u nju da kroče, jer strah od nepoz-

natog za sirove umove beše ogroman. Navodno je iz svojih grudi iznedrila zlata u izobilju, ali su opasnosti, kojima su se pojedini, hrabri avanturisti izlagali da do njega dođu, bile moćnije od običnih smrtnika. Nije dan čovek ne beše u mogućnosti da se pohvali kako je gazio po njoj i iz nje se živ vratio.

Nekada privlačno mesto za izlete kraljeva i njihovih podanika do Brega i Vrta bogova, i bogata najraznovrsnijom divljači, Kedrova šuma je preko dve stotine godina mutirala ne-normalnim rastom nakon velike bitke između bogova i pobunjenika kod Kurukšetre.

Kurukšetrom se nazivala dolina Edemske reke u kojoj su tokom bitke spas tražili mnogi pred nepoznatom, razarajućom manom. O samoj bici pričane su strahote uvećane prome-nama drevnog predanja sa kolena na koleno:

... Bilo je to kao da su se elementi prirode rezularili. Sunce se premetalo po nebu, kao u vrtlogu. Svet je bio gotovo spržen užasnom toplotom oružja bogova. Slonovi su se pretvarali u žive baklje i trubeći surlama jurili unaokolo, tražeći spas od sile koja je sve palila i razarala. Reke su vrile.

*Životinje su se grčile i
skončavale. Armija
pobunjenika je uništena čim je
do nje stigao vatreni i toplotni
talas a šume su nestale kao
zapaljene slamke. Mnogi
potražiše spas u reci. Danima
su njom ka Zapadnom moru
proticali leševi ljudi i životinja.
Zbog toga joj dadoše ime Voda
Smrti... Onda nastade tajac.
Vetar ponovo poče da duva a
zemlja se oporavljala od užasne
jare. Leševi poginulih jedva da
su ličili na ostatke ljudi...*)*

Pribežište pred opasnostima civilizacije i svoj dom u Kedrovoj šumi našla su mnoga utuku i edimu bića kao posledična manifestacija odlaska predaka u aralu Ereškigalinog carstva, duhovi inkarnacija bolesti: namtaru, labasu i ašaku, demoni elementarnih uzročnosti ardat-lili i lilit, te škorpioni-ljudi, čuvari »Sunčeve Kapije« na vulkanskoj planini Mašu. No, kralj svih životinja i zlih duhova u Kedrovoj šumi bio je Humbaba, reptil iz grupe konkodila, mesožder poznat po svojoj krvoločnosti i bitkama do uništenja. I Humbaba beše samo jedno od mnogih monstruoznih hadskih bića koja su, bežeći pred ašipu-civilizacijom koja ih je stvorila neuspešnim genetičkim inženjeringom, našla utočište u ogromnim prostranstvima donjeg dela toka Hidekala.

No, u Kedrovoj šumi je živelo još jedno moćno biće, još jedan vladar Hidekala i okoline, stalna opasnost za Humbabu i

ostale hadske ale, Lugal – gospodar tigrova!

POTERA NEUSTRAŠIVIH

Dolinom isušene Grimizne reke, jedne od mnogobrojnih istočnih pritoka Hidekala, kojoj je u kišnom periodu grimiznu boju davalo dno rečnog korita od crvenog pustinjačkog peska, kretao se odred konjanika u divljem trku.

Svi su jahali dobre, snažne, uhranjene i izdržljive konje poreklom iz prekomorskih uzgajivačnica. Bili su naoružani mačevima, strelama i kopljima; snažni, visoki, plećati momci odeveni u drečavo-crvene odore kraljevske garde, rubova opšivenih žutom srmom. Predstavljali su najopasniju i najposobniju dvadesetinu treće legionske kohorte kraljevih odabranika garde »Hiljadu besmrtnika«.

Teren kojim su se kretali beše pust, nesvakidašnji. Njim je raslo retko, jarom sprženo i zakržljalo nisko aridno kserofitno rastinje. Monotoniju bezličnosti narušavali su jedino, tu i tamo, poneki cereus ili gasterija kaktusi. Pred neumoljivim, žarkim abskim suncem, gekoni i pustinjačke zmije tražili su vlagu i spas u dubinama peščanih dina. Ugrejan vazduh, bez daška vetra, treperio je nad horizontom.

Grupa se najedanput zaustavi. Njen predvodnik, dvadesetinar Ort, skoči sa oznojenog, crnog konja i zagleda se u tragove koje su sledili.

1. Autentičan opis bitke kod Kurukšetre, preuzet je iz sanskritskih izvora

– Kreće se ravno prema Kedrovoj šumi – ne sjahavši konja zaključio njegov zamenik Aldus, plemić visokog roda iz Gekulske satrapije u nekadašnjoj kraljevini Glinenih Brežuljaka koji je udoban život na grbači robova iz Šumera i drugih prekomorskih provincija podredio avanturističkom i uzbudljivom životu vojnika i sluge u kraljevskoj gardi.

– Konj mu je povredio nogu – konstatova Ort. – Šepa.

– Požurimo, onda. Ne može nam umaći.

Ort ponovo uzjaha vranca. Potera najstravičnije grupe »Hiljadu besmrtnika«¹³⁵ bila je nastavljena.

– Misliš li, Orte, da će se usuditi da uđe u Kedrovu šumu? – upita Aldus.

– Nadajmo se da u tome neće uspeti, ali ako do nje dođe pre nas, mislim da hoće. Taj starac je izuzetno pametan i ako misli kao ja, onda će, tako mi Anua, pokušati da utekne onamo gde se niko drugi ne bi odvažio da potraži spas.

– Reče, ako misli kao i ti – primeti Aldus. – Ne razumem te. Objasni.

– Narod preteruje sa tabuom Kedrove šume. Velika je, sigurno puna zveri, močvara i živog blata, što je i sasvim normalno. Mislim da najpre u svemu tome treba tražiti razloge straha. Velmer, po svemu sudeći, deli moje mišljenje.

Svojom odvažnošću, neustrašivošću i izuzetnom voljom da razvije vlastito mišljenje ne podležući uticaju tuđeg, u čemu se razlikovao od većine drugih vojnika i zapovednika, Ort se od

običnog pionira – inženjera i hoplita-razbijača, preko desetinara-artiljerca uzvisio do činaguradu-dvadesetinara kraljeve garde sa perspektivnom doglednom budućnošću.

– Ipak, Orte, činjenica je da se iz te šumetine niko nije vratio. Svi su u njoj svoje kosti ostavili Ereškigali.

– Ne odbacujem mogućnost da ona u sebi krije nešto nama nepoznato, ali i za postojanje toga mora postojati razumno objašnjenje.

– Bio si nekada u njoj?

– Ne, do sada nisam imao prilike, no ako Velmer uđe u nju, idemo za njim. Isuviše dugo ga gonimo da bismo se vratili praznih šaka.

– Zašto moramo da ga ubijemo?

Ort se namršti na postavljeno pitanje. Ipak odgovori:

– Ustao je protiv kralja.

Aldus se osmehnu.

– To je objašnjenje za mase; mislio sam na pravi razlog.

Ort se još više natmuri ne razumevajući svog pomoćnika.

– Alduse, bez obzira na tvoje visoko poreklo, koje ja nikada nisam imao, reći ću ti nešto. Od petnaeste godine sam u vojsci i naučio sam da je za vojnika najvažnija stvar da što duže drži usta zatvorena. Treba imati vlastito mišljenje ali se ne izjašnjavati glasno. Ne zapitkuj mnogo i gledaj da na najbolji način izvršiš ono što ti je naređeno.

– Ne ljuti se, Orte, nisam mislio ništa loše. Ti me poznaješ kao lojalnog kraljevog podanika. Upitao sam te o Velmeru kao prijatelja.

Ort omekša.

– Nisam potpuno siguran, ali sam od haremske lepotice Dune naćuo da je veliki sveštenik Enlil prorokao da Gospodara Ninurtu od tog starca mogu stići velike nevolje. Zato je kralj odlučio da ga likvidira.

Konji pod njima bili su okupani znojem koji im je, od sasušene soli, načinio bele pruge po telima. Jahaći su, takode, bili oznojeni i izmoreni, pa su svi skupa, s neispoljenim unutrašnjim zadovoljstvom, doćekali promenu negostoljubivog predela koji je, kako su se primicali Kedrovoj šumi, postajao sve pitomiji. Buseni trave bivali su sve ćešći a i granje prizemnog pustinjačkog rastinja poprimalo je prijatnu za oko zelenu boju. U daljini su se videli tamnozeleni obronci daleke planine Mašu.

– Ja sam, opet, naćuo – reće Aldus – da Velmer ima mnogo pristalica u narodu, meću robovima, muškinima, pa i meću ameluima.

Ort se jetko osmehnu i primeti sa ironijom:

– Da, smatraju ga za nekrunisanog kralja potlaćenih, kako sebe nazivaju, i voću pokreta protiv monarhistićke vladavine kralja. Nazivaju se »srećnici«.

– Starac je izuzetno obrazovan?

– Jeste. Tridesetak godina je bio ućenik bogova. Po njihovom odlasku Staralac Tekovina postavio ga je za upravitelja kraljevske biblioteke. Docnije je između njega i kralja Ninurte došlo do raskola.

– Zašto?

– Prića se svašta, ali niko ne zna pravi uzrok... Eno je! Kedrova šuma!

Sa obe strane pobrda doline, sada već prilićno gusto rastinje spuštalo se do »obala« isušenog korita Grimizne reke, proširujući se u daljini, prema jugu i severu u gustu, tamnu šumu izuzetno visokog drveća što se zloslutno crnelo na neravnom horizontu.

Zaustaviše se. Ort baci pogled na tlo. Pesak je ustupao mesto mekoj zemlji. Već sama ta činjenica, nagoveštavala je da se približavaju vodoplavnoj površini Hidekala.

– Bio si u pravu, Alduse. Ide prema šumi, bez sumnje.

– Pogledaj nebo u daljini – zazvuća nada u glasu njegovog pomoćnika.

Otprilike na polovini rastojanja između njih i guste, tamne mase Kedrove šume, visoko u vazduhu kružilo je nekoliko lešinara.

Ort obode konja. Ostali su sledili njegov primer. Nakon stotinać kanua naićoše na konjski leš. Preplašene orlušine se razbežaše graćući; kljunovi im behu umrljani krvlju.

Aldus sjaha, opipa i zagleda lešinu.

– Slomio je nogu – obavesti Orta.

Lešini je pod vratom, između plećki, virila drška koplja.

– Prekratio mu je muke – reće Ort. – Nastavio je pešice. Šta misliš, Alduse, koliku ima prednost?

Aldus osmotri tragove pošavši za njima desetak amatua. Zatim se vrati i uzjaha konja.

– Oko hiljadu i po gara po suncu²⁾ – iznese Aldus svoju procenu.

– I ja tako mislim – turobno reče vođa. – Idemo!

No, sem Aldusa, niko iz grupe ne krenu za njim.

Ort zaustavi konja, za trenutak ostavši zaprepašćen odbijanjem poslušnosti svojih neustrašivih ljudi, koje je kroz oganj vodio u mnoge bitke i pobeде i koji su mu uvek bili odani.

Više s nevericom nego s prezirivošću procedio je kroz zube, od srdžbe i suzdržanog gneva, stisnute tolikom žestinom da su mu usne pobebele a na upalim obrazima pojavili se obrisi viličnih kostiju:

– Treba li dva puta da ponovim?!

Licima robusnih, grubih, odvažnih ratnika, titrala je nedoumica dok im se iz očiju gubio plamen neustrašivosti. Nije to bilo odbijanje poslušnosti, već odraz pritajenog straha koji ih je, s obzirom da im je uvek bio stran, manifestovao kao smešnu gomilu zbunjenih.

– Smatramo, vođo... – javi se bradati Šamur, ratnik koji je u vreme dok je bio gladijator, golim rukama udavio lava iz prekomorske provincije Elam – ...da nema potrebe da se upuštamo... mislim izlažemo nepotrebnom riziku.

Bilo mu je nelagodno. Govorio je isprekidno, s naporom,

2. Merenje vremena kod mesopotamskih kultura, civilizacija koje su izrasle na tekovinama Zemlje Piramida, zasnivalo se na temelju procene puta koji se mogao preći u datom vremenskom intervalu.

prvi put na takav način sa svojim starešinom.

– Strah? – jetko će Ort ne povisujući ton.

– Nije strah, vođo! – usprotivi se Šamur očiglednoj činjenici koja duboko pogodi njegov ponos. – Samo mislimo...

– Mislite! – prekide ga Ort. – Zar je od vas neko tražio da mislite? Čemu, onda ja ovde služim? Ko vodi dvadesetinu, vi ili ja? I šta tu ima da se misli? Gospodar je naredio kratko i jasno: „Donesite Velmerovu glavu“. Možda želite da uz njegovu kralju donesem i vaše glave?

Što je duže govorio, Ortov glas je sve više gubio na mekoći i jetkosti a dobijao na oštrini i visini: suzdržana blagost ustupi mesto žestokoj jarosti.

– Sada se pokažite, junaci! – zagrme dvadesetinar. – Dobri ste kada mač treba da se podigne na žene i decu, kada treba da silujete devoјčice i ubijate starce! Sada hoću da vas vidim, protiv jednog tabua...

Ort isuka iz korica dugačak mač kojim je odjednom mogao dve ljudske glave da odvoji od tela, i dodade:

– Svakom ko odbije poslušnost, odrubiću glavu!

Pretnja je bila isuviše jasna i isuviše ozbiljna: upućena od čoveka koji je nameravao da je ostvari i bio u stanju da to učini.

Suprotstaviti mu se bila bi prava ludost. Ort je bio veliki ratnik koji je često znao i sa četvoricom protivnika da se bori i pobedi a približno toliko vredeo je i Aldus, Ortu veran poput kućeta, uvek spreman da na nje-

govo naređenje skoči i u grotlo samog Kapija.

Voda shvati njihovu neodlučnost. Zato oštro naredi sevajući očima:

— Idemo!

Njegovi ljudi nevoljno ga poslušашe.

KEDROVA ŠUMA

Zaglušujući urlik Humbabe, prolomi se tišinom Kedrove šume, uvijene u avetinjsko belilo izmaglice koju su poput prozirne zavese prozračavali retki sunčevi zraci.

Na glavi monstruma sa dugim rogom svetlucalo je veliko, gotovo žaleći vlastitu sudbinu, tužno oko. Dug vrat poput varana spajao mu je izduženu njušku sa ogromnim trupom brontopsa. Celo telo beše mu prekriveno koštanim pločicama koje mu u borbi za opstanak, davahu imunitet na radijaciju.

U podnožju vrata, na mestu gde joj je započinjalo truplo iz tela nemani virio je dugačak balčak velikog mača.

Rušeći okolno drveće poput slamčica i posrćući na sve nesigurnijim nogama, ala se uz potmuli tresak stropošta na vlažnu zemlju. Umesto sledećeg urlika iz usta joj se »otkide« samo dug, samrtni ropac praćen krkljanjem.

Telom joj zaigraše mišići i gotovo zazvečaše koštane pločice a na usta, iz kojih ispade dug porožast crveni jezik, pocuri tamnocrvena, gusta, lepljiva masa krvi i obilno natopi zem-

lju i prizemno rastinje. Napokon joj se zatvori tužno oko. Mišići joj još izvesno vreme podrhtavaše a onda se umiri.

Iz šiblja se pojavi visok, atletski građen mladić nabreklih mišića. Snažno moćno telo nadimalo mu se u potrazi za vazduhom nakon duge, iscrpljujuće borbe protiv Humbabe.

Plava kosa padala mu je po ramenima. Njegovo ovalno lice bez ijedne bore i prožimajući pogled očiju boje krizopasa podsećali su na boga. Na grudima, pod vratom, poput žiga kojim se obeležavaju robovi, beše mu uzračen i piramidalni znak. U tami, u sudaru sa slabim sunčevim zracima svetlucaao je poput fluorescentnog praha.

Od odeće na sebi imaše kaunakes pregaču oko bokova od štavljene jelenske kože a na nogama obuću od kože jaguara.

Pogledao je mrtvog konkodila, još jednu kloniranu monstruoznu neman koju je lišio života. Pride joj i izvuče oružje iz rane kroz koju pokulja krv.

Obrisa velik i težak dvosekli mač o trup ale a onda ga, držeći u jednoj ruci, visoko podiže. Jezovitim krikom, nalik na urlik tigra, objavio je pobedu.

To beše signal. Svuda okolo iz čestara izroniše životinje moćnih tela išaranih braonkasto-belim prugama: ogromni tigrovi dugih oćnjaka. Režeći jedan na drugog, baciše se na telo Humbabe.

Mladić vrati mač u korice od kože o pasu. Titraji vazduha do njegovog izuzetno osetljivog spleta nervnog sistema u mozgu, preneše udaljeno remećenje tišine nepoznatog uzroka.

Velmer je pred svojim progno-
nociama imao daleko manju
prednost, nego što su to oni pret-
postavljali. U trenutku kada se
Ortova dvadesetina zaustavila
kod konjskog leša, on tek što
beše zamakao za prva stabla
Kedrove šume.

Ort je bio u pravu, Velmer se
nije plašio Kedrove šume. Posve-
tivši čitav svoj život obrazova-
nju i nauci, bio je ubeden da,
uprkos najrazličitijim pričama,
kojima je u osnovi dopuštao iz-
vesnu tačnost, prašuma Hide-
kala ima daleko manje tajni i
da predstavlja daleko manju
opasnost nego što se to u na-
rodu raspredalo pod uticajem
straha tako svojstvenog obič-
nim smrtnicima. Za Velmera je
prihvatanje straha od nepozna-
tog bila sasvim normalna po-
java tesno skopčana sa preuveli-
čavanjem.

Čuo je da je stotinak junaka,
a nekolicinu od njih je lično poz-
navao, zauvek nestalo u Kedro-
voj šumi, no držao je da kona-
čan sud o njihovoj sudbini ne
treba donositi pre nego što se
tačno utvrdi šta se sa njima do-
godilo. Napokon, Kedrova šuma
je predstavljala neizmerno
šumsko prostranstvo koje je u
sebi krilo najraznovrsnije opas-
nosti ovozemaljskog porekla:
lavirinte neistraženih staza,
močvare, jame živog blata, klizi-
šta, krvoločne zveri, zmije otrov-
nice i klice neispitanih bolesti
širokog spektra. Ono što je Vel-
mera zbunjivalo bila je činje-
nica da su putnici, koji su se sti-
cajem okolnosti zaticali u nje-
noj blizini, i žitelji prišumskih
naselja, s vremena na vreme iz
nje čuli jezovite urlike koje je,

po intezitetu tonova sudeći, mo-
rala da proizvodi neka
ogromna zver do tada ne zabele-
žena u retkim knjigama koje su
se bavile tom vrstom prirodnih
nauka.

Bez obzira što je za njega, kao
biologa i filozofa, kontakt s Ke-
drovom šumom bio izazov na
naučnom i duhovnom planu,
Velmer se nikada, u nekoj dru-
goj situaciji, ne bi u nju zaputio
jer je uvek imao prečeg posla.
Toga puta, međutim, bio je pri-
nuden da od nje »zatraži«
spas i utočište.

Gotovo se radovao tome.
Svoje izgnanstvo iz civilizacije
skopčaće sa naučnim istraživa-
njem. Možda mu, čak, pođe za
rukom da otkrije legendarni
Vrt Bogova za koji je znao da se
nalazi negde u šumi.

Znao je da će kraljevi legio-
nari u potrazi za njim prevrnuti
i nebo i zemlju da ga pronađu,
da nijedan njegov prijatelj i poz-
nanik neće biti pošteđen od
sumnje jataštva. Da bi i njih, i
njihove porodice, poštedeo kra-
ljeve odmazde, odlučio se za pra-
šumu Hidekala. Uz sve to, ako je
u Zemlji Piramida postojalo
neko mesto kojeg su se kraljevi
gardisti pribojavali, onda je to
bila Kedrova šuma.

Velmer je bio žilav, izdržljiv,
vitalan starac uprkos činjenici
da je na svojim plećima nosio
brežen od preko dve stotine i
pedeset godina života³.

Nakon odlaska bogova, ko-
jima je Zemlja Piramida dugo-
vala nagli razvitak svoje civili-

³ Zahvaljujući naučniku Leonardu
Vuliju i kralju Ura A-ani-padi, doka-
zana je dugovečnost prvih poslepotops-
kih sumerskih kraljeva.

zacije, dogodile su se misteriozne stvari koje su točak istorije, načinjen po želji bogova, istrgnule iz kolotečine predviđenog. S prestola je netragom nestao

Onaj-Koji-Je-Trebao-Da-Se-Stara-O-Tekovinama-Zaostavštine-Bogova (Staralac Tekovina) a nasledio ga je neidentifikovani polubog Ninurta, svojom apsolutističkom vladavinom ubrzo izazvavši reakciju otpora u narodu. Nekoliko pobuna je, međutim, Ninurta uspeo da skrši uz pomoć vrhovnog sveštenika Enlila, učenika bogova, čija se ličnost naglo uzdigla u značaju životnih tokova Zemlje Piramida.

Narod se obratio za pomoć Enkiju, jedinom bogu koji je ostao da na Zemlji živi po vlastitoj volji, zarobljen u kandžama ljubavi princeze Damkine s kojom se oženio nasledivši kraljevstvo njenog umrlog oca – Zemlju Glinenih Brežuljaka.

ZAVERA

Sto osamdeset godina ranije...

Neštedimice pod sobom goneći oznojenog konja, zidinama Nipura, glavnog grada kraljevine Ašura, najmoćnije od sedam država Zemlje Piramida,¹) približavao se konjanik u odeći vojnika kraljevske garde.

Sunce na zalasku bacaše svoju krvavo-rumenu boju na izbledele zidine koje se u toj igri svetlosti činiše kao da su okupane krvlju.

¹ Po Džemsu Čečvardu kontinent Mu (Zemlja piramida) je imao sedam zlatnih gradova, glavnih naselja sedam država koje su činile hipotetično ostrvo.

Prve večernje trube sa gradskih zidina, pozivale su vernike na večernju molitvu bogu Dumuziju, zaštitniku grada, i njegovoj inkarnaciji u ljudskom obličju – vrhovnom svešteniku Enlilu.

Visoko nad nivoom zidina i drugih zdanja, vidljivi sa velike udaljenosti, uzdizali su se kraljevska piramida gospodara Ninurte i zigurat Duranki, podignut nad ponorom Apsu – prebivalište vrhovnog sveštenika Enlila.

Oko zidina grada protezao se opkop širok deset i dubok deset kanua, kao prepreka za eventualnog agresora. Bio je ispunjen vodom i njim su mogli da plove gufovi i keleci.

Konjanik za kojim se, na toplom vetru što je duvao iz pustine, dizala crvenkasta prašina i vijorio crveni plašt, zaustavi se pred kanalom naspram glavnih gradskih vrata. I ona su, kao i sva druga vrata Nipura i drugih gradova, kao najslabija tačka odbrane, bila naročito ojačana i sa spoljašnje i sa unutrašnje strane debelim slojem potpornjaka od nepečene cigle.

– Otvaraj! – povika jahač stražaru.

Na otvoru jedne od streljanica pojavi se vojnik.

– Ko si?

– Otvaraj, budalo, sibtu te poje! – podviknu pridošlica razdraženo dok je ridi pastuv pod njim nemirno poigravao i propinjao se. – Nosim poruku kralju.

Autoritativan ton došljaka i ponašanje kakvim se odlikuju plemići, dovede stražara u nedoumicu šta da učini.

– Pričekaj – reče on nakon kraćeg razmišljanja. – Pozvaću zapovednika straže.

– Požuri, glupane, to te može stajati glave!

Ubrzo se na otvoru druge streljarnice pojavi metalni šlem ukrašen perjanicom, na glavi zapovednika nipurske gradske straže.

– Ko si, stranče? – upita on.

– Kambize! – riknu došljak.

– Ti si poludeo. Benu ti je pomutila razum. Kakav stranac? Ja sam, Muraš!

– Oprostite, visosti – trže se Kambiz a glas mu od grubog, zvaničnog tona dobi mekoću kojom vatreni ljubavnik dragani objavljuje plam u svom srcu. – Otvaraj, skote! – prodra se na stražara. – Ne prepoznaješ kraljeve najpoverljivije ljude, budalo, Sedmorica te rastrgla.

Zbunjeni stražar, sav smušen, okrenu pokretni točak; zazvečaje lanci i teška drvena vrata opšivena metalnim prečkama, spustiše se čineći improvizovani most preko kanala.

Muraš obode konja i pojuri preko mosta kroz natkrovljeni ulaz u grad. Prolaznici na nipurskim ulicama u strahu se skloniše pred konjanikom koji je bezglavo jurio prema severoistočnom delu grada i velikom, prostranom trgu koji je odvajao životni prostor privilegovanih od ostalih nipurskih četvrti.

Kraljeva piramida i Enlilov zigurat Duranki činili su izdvojeni deo grada obezbeđen jakim stražom koja prepoznala Muraša i propusti ga bez zadržavanja.

Impozantno zdanje kraljeve piramide ispunjavalo je ogroman prostor na površini od oko dve hiljade musarua. Građena u stepenastim slojevima sa velikim brojem terasa, visećih vrtova i svetilištem na zaravnjenom vrhu, dizala se u visinu do blizu četiri stotine amatua. U svojim kamenim nedrima sadržavala je nebrojene prostorijske za kralja, njegove podanike i poslugu, zatim ostave, magacine, staje, kuhinje, unutrašnje bašte i čitav niz odeljenja najrazličitije namene.

Prilaz joj beše posut sitno tucanim belim kamenom, oivičen drvećem palmi.

Pred Muraša istrčaje sluge i prihvatiše njegovog umornog i oznojenog konja, a on požuri uz duge, visoke stepenice od belog mermera, natkrovljene i omeđene kolonadom granitnih stubova, prema ulazu u piramidu.

Stražari na ulazu primakoše koplja k sebi i propustiše ga. Nađe se u hodniku koji je sa leve strane imao propuste preuređene u veštačke vrtove, osvetljene sunčevim zracima koji su se probijali kroz za tu svrhu načinjene otvore. Hodnik beše osvetljen bakljama raspoređenim duž desnog zida, na razmacima od po jednog gara.

Jedna od haremskih lepotica nađe mu se na putu.

– Otela – obrati joj se Muraš. – Znaš li gde je kralj?

Devojka se ponizno pokloni ne propustivši priliku da naočigled plemića odmeri izuzetno ženstvenim pogledom.

– U Velikoj dvorani, na prijemu, visosti.

– Na prijemu! – začudi se plemić. – U ovo doba?

Muraš požuri splotom hodnika u istočno krilo piramide. Zaustavi se pred masivnim vratima od crvenog mahagonija pred kojima su stražarila četiri do zuba naoružana geradu vojnika u blistavoj odeći kraljeve garde »Hiljadu besmrtnika«.

Gardisti ga prepoznaše i propustiše.

Muraš bez najave stupi u ogromnu dvoranu. Kameni zidovi behu nanizani kipovima bogova: Dumuzija, Ereškigale, Ištare, Anua, Nergala, Nintude i drugih. Sa obe strane kipova gorele su baklje dobro osvetljavajući hladnu prostoriju popločanu glaziranim kamenom.

U dnu dvorane, pred »svetinjom nad svetinjama« Muraš ugleda kralja Ninurtu u kamenoj carskoj fotelji obloženoj najskupljim krznima. Bio je odeven u tuniku bogato ukrašenu resama i vezom sa naročito istaknutim motivom zmaja-pauna, hadske zveri, životinje s prednjim delom nemani, koji se produžavao u lepezasti rep od okatih pera.

S obe njegove strane sedeli su tartan Gitamduga, prvi ministar Gubaru, veliki peharnik Ribat i vrhovni sudija Idin – Dagan.

Pred njima je na kamenom podu klečalo nekoliko predstavnika provincija. Po njihovoj neobičnoj, šarolikoj odeći Muraš zaključi da su to predstavnici Ujgura, Tihuanaka i Matakiterangija.

Prišavši dovoljno blizu da privuče pažnju svog gospodara, Muraš se, takođe, spusti na ko-

lena i rukama dodirnu pod prekriven debelim sagom iz Mohendžodara.

– Stigao sam, gospodaru.

Podigavši glavu Murašov pogled se ukrsti s kraljevim ostrim, probadajućim, neumoljivim pogledom iz kog je zračila prožimajuća snaga. Plemić oseti kako ga trnci podilaze.

– Vidim, Murašu, po tebi da donosiš rdave vesti, ali kasnije ćemo o tome. – Dodi ovde i sedi – pozva ga i pokaza na stolicu do tartana. Potom se obrati izaslaniku provincije Matakiterangi: – Nastavi, Rongo.

– Uz skromne poklone, gospodaru, donosim i pozdrave Ariki-Tepi-Henue. Dopremili smo četiri veća i deset manjih kipova – reče mladić, predstavnik daleke prekomorske kolonije.

– Video sam ih i zadovoljan sam, Rongo. Danak, međutim, nije u potpunosti izmiren.

– Matakiterangi je mala zemlja, veliki Ninurta, siromašna.

– U svakom povratku nosite znatne količine hrane i odeće. Zar vam je to nedovoljno? –

– Nosimo, gospodaru – složi se Rongo – ali vodimo i nove robijaše, nova usta. Ne uspevamo u potpunosti sve da prehranimo.

– Naredio sam da se islužena radna snaga spali. Odakle, onda, na ostrvu preko četiri hiljade stanovnika?

Rongo je ćutao pogleda uperenog u pod.

– Nemaš odgovor – nastavi kralj. – Ja ću ti reći. Vaši arikiji se oglašuju o moja naređenja. Višak robovske snage koriste za podizanje sopstvenih ahua. Da li je tako?

– Tako je, gospodaru.

– Onda me ne zanima na koji će način Tepi-Henua izmiriti danak. Ne želim da se ovaj propust ponovi.

– Biće kako kažete, gospodaru.

Pažnja kralja Ninurte usmeri se u predstavnika provincije Tihuanako. Oči mu zaiskriše neispoljenom „ljutinom“.

– Gde su obećane količine koke, Rumi-Sunko?

Rumi-Sunko se preznoji od kraljevog oštrog pogleda.

– Bogovi su ustali protiv Tihuanaka, gospodaru – odgovori Tihuanakoanac naprežući se da u sebe potisne vidljivi nemir i oda izgled uravnotežene ličnosti. – Poplave, suše i dugotrajne kiše su se smenjivali tokom čitave godine, Koka je slabo nikla.

– Da li je to pravi razlog? Obavešten sam da nepogode u vašoj zemlji nisu bile ništa veće nego obično. Šta vas je to zadržalo? Zar vam prethodna opomena nije bila dovoljna? Dokle će se vaše Viljak Ume i Dugouhi ponašati nerazumno?

Rumi-Sunko se sećao te krvave odmazde kralja Ninurte. Bio je još dečak kada se zbio taj užasan događaj. Iz Zemlje Piramida doplovili su brodovi puni kraljevih legionara koji su pobijali velikaše Tihuanakoa i pobacali ih u jezero Titikaka koje se danima crvenelo od ljudske krvi.

– Gradite Saksajhuaman – nastavi Ninurta. – Zašto?

– Da bi se odbranili od napada varvarskih plemena, veliki Ninurta – odgovori mladić sada već vidno pometen.

– Tvrdava takvih dimenzija nije potrebna da bi se odbranili od varvara. Lažeš Rumi-Sunko! Nijedno varvarsko pleme se nikada dosad nije usudilo da napadne Ninurtine provincije. Nešto drugo je po sredi.

– Verujte, gospodaru, da govorim istinu.

– Verujem da je Saksajhuaman atak protiv Ašura, ali tvoji apui su glupi. Ne shvataju da nikakve zidine ne mogu zaustaviti moj gnev i mač odmazde. Nisam zadovoljan Tihuanakom, Rumi-Sunko.

Kraljeve oči se zažariše. Mladić pokuša da se otrgne od njegovog pogleda, ali ne uspe. Rongo i Vasudeva, predstavnik Ujgura, shvatiše da se događa nešto neobično. Obojica zadržali su se od straha.

Nevidljiv zrak mračne mane kristala zarobljenog u Ninurtinom mentalatoru, sunu kroz vazduh ravnom linijom svetla prema očima nesretnog mladića, razarajući sferu urođenog imuniteta ozračenog i razgrađujući mu moždane veze poput „virusa“ benua.

Rumi-Sunko počeo da se grči i trese kao u transu, zacrvene se u licu, iskočiše mu vene a oči kretoše iz očnih udubljenja. Sruči se na sag u trenutku kada nestade žara iz Ninurtinih očiju.

– Sada kada ti je razum odvojen od tela – reče kralj metalnim glasom – neka to bude opomena tvojim apuima da se i njima isto može dogoditi.

Fanscinantni pogled mu se zaustavi na predstavniku Ujgura.

– Zadovoljan sam Ujgurom, Vasudeva. Prenesi Krišni moje pozdrave i darovanja. Slobodni ste.

Rongo i Vasudeva, uz pomoć vojnika, izneše obeznanjenog Rumi-Sunka iz dvorane za večanje.

– Murašu – obrati se Ninurta plemiću.

– Slušam gospodaru.

– Kakve vesti donosiš?

– Loše, gospodaru, loše.

– Nisam dobre ni očekivao. Govori.

– Enki je odbio da postupi po vašem zahtevu. Buntovnike je stavio pod svoju zaštitu.

Na Ninurti se ne primeti nikakva reakcija.

– Kako je obrazložio takvo svoje ponašanje?

– Rekao je da nije utvrđeno kako su buntovnici načinili zločin protiv vas i Zemlje Piramida. Dodao je i sledeće: ako se njihova krivica i utvrdi, s obzirom da su uhvaćeni na teritoriji Zemlje Glinenih Brežuljaka, tamo će im biti i suđeno, ali tek pošto se provede proces istrage.

Mada poznat po izuzetno jakoj volji, sposoban da se kontroliše i obuzdava, kao snažna ličnost natprirodnih moći, Ninurta ustade i s rukama skrštenim na grudima poče »nerвозно« da se šeta.

– Vreme je da napokon oseti čvrstu ruku – reče »gnevno«. – Samo na taj način uspeću da održim u poslušnosti svih sedam kraljevina Zemlje Piramida i sve provincije.

– Ne smemo pre nagliti, gospodaru – upade ogromni, brkati tartan Gitamduga, vrhovni zapovedajući general

vojske Ašura. – Moramo biti oprezni. Enki je moćan bog. Ne smemo zaboraviti Kurukšetru.

– Moćan jeste, Gitamduga – složi se Ninurta – ali daleko manje moćniji nego u vreme dok je bio okružen ostalim bogovima. Oni su otišli. Ostao je sam. Mislim da je kucnuo čas da ga uništim!

Izgleda, međutim, da nisu svi Ninurtini najpoverljiviji ljudi delili njegovo mišljenje.

– Gospodaru – javi se prvi ministar Ašura Gubaru, nizak, zdepast plemić – narod ga voli. Ima veliki broj pristalica ne samo u svojoj kraljevini već i širom ostalih šest, pa čak i u prekomorskim zemljama...

– Znam, znam – prekide ga kralj – ne trebaš mi to bacati u lice. Svakom od vas je, međutim, poznato kakvom je politikom uspeo to da postigne.

– U Zemlji Glinenih Brežuljaka ukinuo je diferencijaciju na kaste – odgovori Gubaru. – Nema muškina, slobodnjaka i robova; svi imaju jednaka prava, svi rade i svi zarađuju. Postoji samo nekolicina većih među jednakima. To je najjači razlog zbog koga mu pobunjenici iz ostalih država beže.

– Znam to – reče Ninurta – ali složićete se sa mnom da je takav sistem čista utopija, pokušaj da se na Zemlji Piramida načini društveni poredak po uzoru na život u zemlji bogova. Između te dve stvari se, međutim, preči vreme i prostor. Mi još uvek nismo stasali, nemamo dovoljno čvrste temelje da bismo uspeli učiniti nešto slično. Njegov eksperimentat je osuđen na propast.

– Ipak, moramo se složiti, veliki Kralju, da to kod Enkija za sada sasvim dobro funkcioniše – primeti veliki peharnik Ribat.

– Dobro si rekao, peharniče, za sada. Enki je bog i raspolaže znanjem koje mi tek treba da steknemo. Zato njegov pokušaj u početnoj fazi pokazuje dobre rezultate, ali pitanje je dokle. Hoće li se taj eksperimenat uspešno okončati? To je rizik s pretnjom gubljenja mnogo godina.

– Kralj je u pravu – umeša se vrhovni sudija Idindagan čije se mišljenje gotovo nikada nije razmimoilazilo od Ninurtinog.

– Moramo shvatiti da su Enkijevim ponašanjem direktno ugroženi naši interesi. Nisam i neću biti za to da se grbača mase ispravi na našu štetu. Mislim da se slažete sa mnom. Mora se znati ko vlada a ko sluša, ko je na vrhu a ko je na dnu.

– Bojim se da se nismo razumeli, Idin – Dagane – obrati mu se tartan Gitamduga. – Svi smo uz kralja i delimo njegovo i tvoje mišljenje, robovi nam trebaju, Enki nam smeta, ali ne smemo zaboraviti jednu veoma važnu činjenicu. Strah. Oni koji nisu uz njega, plaše ga se. Boje se da se zbog ataka na Enkija ne izazove gnev Neba i njegovih podanika, da se bogovi ne vrate u pomoć svom prijatelju, da vatinim kolima i plamenim oružjem ne načine pokolj kakav su već načinili kod Kurukšetre iako je na strani pobunjenika bio Tiamat.

– Gluposti – »prezrivo«
će Ninurta. – Tiamat jeste bio nji-

hov prijatelj, bog i jeste imao plameno oružje, ali je postupio brzoplet, što ga je i života stajalo. Savetovao sam se sa velikim sveštenikom Enlilom. On je učio njihovu kulturu i primio njihovo znanje. On kaže da je Nebo toliko veliko da čak ni bogovi u ovom trenutku ne znaju šta se događa na Zemlji Piramida. Oni Enkiju ne mogu prići u pomoć. S te smo strane bezbedni. Ipak, permanentna opasnost po nas i dalje postoji.

– Plameno oružje Enkija? – primeti tartan.

– Da, na njega nijednog trenutka ne smemo zaboraviti. Ima užasnu moć. Moramo ga onesposobiti pre bitke. Enlil će nam u tome pomoći, ali moramo biti veoma obazrivi.

– To neće biti potrebno, gospodaru – javi se Muraš. – Moji doušnici su doznali da je plameno oružje Enkija gotovo neupotrebljivo.

Neočekivano dobra vest, blesnu po licima prisutnih velikaša Ašura grimasama izuzetnog zadovoljstva.

– Kako to? – upita Ninurta.

– Ostalo je bez mane.

– Zar je to moguće? – sumnjičavo upita tartan Gitamduga.

– Jeste, ono se manom snabdeva pomoću »hrane«
iz zemlje koja se naposljetku pretvara u plameni zrak. No rezerva te »hrane«
koju Enki poseduje je veoma mala. Može da traje ograničeno vreme i ima ograničeno dejstvo.

– Zar je ne može proizvesti? – upita Ninurta. – Zar je ne može izvaditi iz zemlje, kao što su to činili njegovi prijatelji?

– Može, ali je to dug i složen proces vrlo rizičan za ljude i okolinu. Zbog toga Enki neće ni pokušati da »hranu« za plamenno oružje proizvede. Bezbedan postupak, bezopasan za ljude, kojim se ona vadi i priprema zahteva posedovanje opreme koju Enki nema.

– Gde mu je? – upita vrhovni sudija Idin-Dagan.

– Odneli su je bogovi kada su napustili Zemlju Piramida.

– Murašu – obrati mu se kralj čije su oči sijale od »zadovoljstva« – bogato ću te nagraditi. To je najbolja vest koju su moje uši čule u poslednje vreme. – Zatim se obrati tartanu. – Gitamduga, kolike i kakve snage Enki može da angažuje protiv nas?

– Po grubim proračunima oko dvadeset hiljada vojnika, nekoliko stotina elitnih gardista i pedesetak hiljada neprofesionalnih ratnika; od tri do pet inženjerskih jedinica, pet hiljada konjanika, pet stotina borbinih kola, stotinak ratnih slonova i deset artiljerijskih kohorti.

– Kolike su naše snage?

– Jači smo petostruko.

– A zajedno sa saveznicima?

– Bili bismo nadmoćniji za dvadeset puta.

– Odlično – »odahnu« Ninurta. – Izvršite pripreme u najvećoj tajnosti. Napašćemo Enkija. Želim da uz nadmoćnost i faktor iznenađenja bude na našoj strani.

RASTANAK

Glava dečaćića zlačane kose počivala je na svilenom jastu-

četu dok se njegovo opušteno, majušno telo ritmički pomeralo uljuškano mirnim snom, ne sluteći a još manje shvatajući opasnost koja se kao bujica, sa svih strana kraljevstva njegovog oca, slivala prema Uru, glavnom gradu Zemlje Glinenih Brežuljaka.

Žena duge, crne kose i izuzetne lepote, odevena u kraljevsko ruho, nagnuta nad kolevkom, pogladi dečakove rumene obraze nežnom, negovanom rukom.

Šum otvaranja vrata trže je iz zanesenosti.

U odaju osvetljenu zlatnim zracima zalazećeg sunca, koji su prodirali kroz širok, otvoren prozor, stupi visok, atletski građen čovek. Odmah su se na njemu zapažale pojedinosti kojima se razlikovao od drugih: snaga, granitna građa, zakoseno čelo, svetloplava kosa i rida brada, prodorne, zelene oči i odeća. Beše odeven u blistavo, jednodavno, čudno odelo od nepoznate tkanine.

On je bio bog Enki, jedan od četrdesetročlane posade intergalaktičkog tahijonskog broda »Lokson II« koji je, zbog kvara na tahijonskom transformatoru, bio prinuđen da se spusti na planetu MGCH 83 (Zemlju). Kvar je prouzrokovao terminalnu lančanu reakciju zbog čega su, u fazi ateriranja letelici otkazali kočioni uređaji. Brod se usijao do trenja vazduha i raspao u atmosferi. Posada se spasla pomoćnim kosmomodulom i spustila se na ostrvo u okeanu koje će docnije dobiti ime – Zemlja Piramida.

Loksonci su se na Zemlji zadržali onoliko dugo koliko im je bilo potrebno da, praktično iz ničega, razviju novu tehnologiju i izrade novi brod za povratak na zvezde. Nisu, međutim, uspjeli da na Zemlji pronađu kseronit, metal neophodan za izradu tahijonskog topa, akceleratornog pokretača nadsvetlosnog potiska. Od raspoloživih materijala, pošlo im je, doduše, za rukom da načine leguru sa svojstvima sličnim kseronitu, ali im je iznalaženje tog rešenja oduzelo nepredviđeno mnogo vremena.

Mada se uglavnom nisu mešali u prirodan tok razvitka civilizacije Zemljana, zbog čega su svoje boravište i smestili u teško pristupačan Edem, kompleksom šuma kedrovine izolovanom predelu oko vulkana Kapi planine Mašu, posredan uticaj na formiranje nove kulture Loksonci nisu uspjeli da izbegnu. Sporadičnim kontaktima dve civilizacije bio je prekinut i ubrzan kontinuirani, homogeni razvitak Zemlje Piramida.

Rođen u ljubavnoj vezi boga Dumuzija i Zemljanke, Tiamat, snažna duhovna i intelektualna ličnost, pobunio je narod protiv svemirskih došljaka, svojih predaka. Njegova žedj za vlašću i težnja da postane najveći i najmoćniji čovek u Zemlji Piramida, bile su odraz nastranog genetskog nasleđa njegove majke. Do odsudne bitke došlo je kod Kurukšetre gde su bogovi svojim strahovitim oružjem potukli nadmoćnije pobunjenike.

Želeći da isprave svoju grešku, izrođenu iz povremenih

kontakata sa novonastalom kulturom, astronauti sa dalekog Loksona su izvršili školovanje izvesnog broja darovitih Zemljana i za sobom, u Nipuru, težeći ka najboljem rešenju, da bi izbegli nastanak nakazne civilizacije, ostavili Staroca Tekovina, robotizovanu napravu – kiborga, sposobnog da vlada rima i sveštenicima Zemlje Piramida daje savete i vodi ih ka napretku i blagostanju. Kiborg, Starac Tekovina je uništen u požaru nepoznatog uzroka a obezglavljena masa je o želji velikog sveštenika Enlila, učenika bogova, za novog vladara izabrala tj. priznala Ninurtu.

Princeza Damkina je bila svesna da se vreme, između nje i Enkija, razlikom u brzini starenja, kad tad moralo isprečiti. Oboje su to znali, oboje svesni mane ograničenog bitisanja, snage uzajamnih osećanja koja nisu priznavala razliku u veličini aktivirane mase mozga. Njihova ljubav je negirala raspon inteligencije. Da li je bog načinio grešku?

Damkina je godinama u svom mužu tražila tugu, melanholiju, kajanje zbog odluke da ostane na Zemlji, ali, ma koliko ga dobro poznavala, nikada nije mogla da prodre u njegovu dušu. Uvek je bio vrlo komunikativan, pravedan, blag i širokogrud i nikada svojom moćnom inteligencijom nije stvarao jaz između sebe i običnih ljudi.

Iako često pod bremenom problema, ostao je uvek beskrajno miran, promišljen i bez vidljivih psiholoških reakcija. Toga puta, međutim, Damkina je na njemu primetila senu zabrinutosti.

Gotovo umoran, mada to nikada nije bio, spustio se u krznima presvučenu stolicu, zagledan nekud u daljinu, kroz vreme, zaboravljajući da pogleda sina, što mu se retko kada događalo.

Više iznenađena njegovim ponašanjem, nego i sama zbog toga zabrinuta, Damkina mu pride i sede u krilo. Njegovo snažno telo gotovo nije ni osetilo pritisak njene težine.

– Šta nije u redu? – upitala ga je, gotovo likujući u sebi što je uspela da mu razotkrije duševno stanje.

– Načinili smo grešku, Damkina – odgovori on prihvatajući je u naručje – Tešku grešku koja nam se nikada pre nije potkrala.

– Ne razumem te, Enki, o čemu govoriš?

– Potcenili smo snagu vremena – nastavi bog zamišljeno.

– Ono je učinilo svoje. Nikada se pre na jednoj planeti nismo zadržali tako dug vremenski interval kao na Zemlji.

– Ali bili ste na to prinudeni zbog uništenja velikih plamenih kola.

– Da, postali smo privremeni zarobljenici vaše planete. Vreme nas je spojilo sa tvojim precima. To smo morali da izbegnemo po svaku cenu. Narušili smo najvažniji kodeks naše misije interplanetarnih istraživača. Poremetili smo prirodni tok stvari.

– Uvek si mi govorio da progres sledi napredak?

– To je tačno, ali bez spoljnog uticaja.

– Vašeg uticaja?

– Da, učinili smo da na vašoj Zemlji nikne neuspela kombinacija zaostalosti i napretka.

– Ali, držali ste se izolovano.

Jesmo li? – gorčina »prelete«
Enkijevim licem. – Koliko dovoljno? Pravilnije: Trudili smo se i – nismo uspeli. Zeu-Ka je bio u pravu vreme i prostor su najmoćniji činioci svemira. Seti se Kurukšetre, polnih mešanja sa vašim ženama, podučavanja vaših sveštenika što je bio samo neuspeli korak ka anuliranju praznine stvorene greškom o kojoj govorim.

– To je progres?

– Ne, Damkina, to je cena našeg propusta. Skupa cena. Načinili smo sakatu religiju. Religija jeste potrebna u toku razvitka svake civilizacije, kao vezivno sredstvo u sistemu podizanja građevina, ali religija kontinuiranog toka i razvitka. Ta homogenost nedostaje na Zemlji Piramida. Tvoj narod nas obožava, slavi kao bogove, natprirodna, gotovo imaginarna bića.

– Vi to i jeste.

– Nismo, Damkina. Mi smo seme kosmosa, klica razumnog svemira, obični, kako vi to zovete – ljudi, plod višemilioniogodišnje evolucije, isto kao i vi. Deli nas jedino veliki međuprostor vremena koji nam je omogućio da znatno više napredujemo. Mi nismo nikakva svemoguća bića, ali tvoj narod, kao i ti, ne misli tako. Ereškigalu, tu divnu ženu, priznatog loksonskog naučnika, poistovetili su sa gospodaricom arula samo zato što je vršila eksperimente nad vašim umrlim sugrađanima. Kralj Ninurta nosi ime našeg nuklearnog inženjera, slave ga

kao boga rata; Girsua vam je bog poplava jer je načinio irigacione sisteme na sušnom tlu; i tako redom, svako od mojih prijatelja predstavlja inkarnaciju nečega što je za njih nadnaravno. Po ugledu na nas gradite piramidalne objekte, inercijalno, ne shvatajući njihovu pravu namenu i prednost koju, zbog prijema i uskladištenja kosmičke energije, imaju nad ostalim tipovima građevina.

Damkina se prvi uz njegova široka prsa.

– Govorio si mi već o tome, ali ne shvatam zašto zbog svega toga sebe okrivljuješ?

– Jer i sam snosim dobar deo krivice. Zbog prethodnih grešaka nisam želeo da se još više mešam u razvitak vaše kulture i odbio sam predlog mog komandanta Zeu-Ka, da pošto ostajem na Zemlji, preuzmem ulogu staraoca-koordinatora poremećenog toka prirodne evolucije na Zemlji. Načinili smo inteligentnu mašinu da obavi taj zadatak, ali i sama znaš šta se dogodilo. Vlast je preuzeo čovek koji će sav naš napor upropastiti.

– Uvek možeš da ga smeniš, Enki. Narod je uz tebe; njega se plaši a tebe poštuje i sluša.

– To sam odavno trebao da učinim. Bojim se da je sada za to kasno.

– Kako?

– Ninurta je sa vojskom krenuo na Ur.

– Ne shvatam, onda, zašto si zabrinut – zadovoljno će princeza. – To je prilika da ga uništiš i očistiš zemlju od zavrbovanog ološa. Tvoje plameno oružje...

– ... je neupotrebljivo – prekide je i dodade Enki.

– Kako je to moguće? – iznenađeno upita Damkina.

– Moguće je. To je bilo ono što je Ninurtu godinama sprečavalo da ustane protiv mene. Znao je da se čak ni sa udruženim snagama saveznika ne može odupreti laserskom i nuklearnom oružju. Sada zna da može. Polagao sam velike nade u svest čoveka, ali ona u njemu još nije dovoljno sazrela. Niske strasti i pobude nije mogao da uništi ni pokolj kod Kurukšetre. One se kod vas obnavljaju poput klica svemirskog života.

– Govorila sam ti.

– Jesi, Damkina, i tebe da sam poslušao, možda bi mir na vašoj Zemlji bio trajan. Garantovao bi ga strah od mog oružja, mada bi to bilo najbolje rešenje u šumi gorih. Na strahu se ne gradi sistem društva, jer su temelji takve države klimavi. Ako je strah osnova za rezultat mira i napredak, onda je to nesigurno uređenje. Želeo sam opredeljenje svesti, invenciju razuma.

– Kako je Ninurta doznao da je tvoje oružje neupotrebljivo?

– Najverovatnije preko doušnika. Na to upućuje i sama činjenica da je krenuo na nas.

– Znači li to borbu? – upita princeza sa strepnjom u glasu?

– Šta drugo?

– Možemo li im se suprotstaviti?

– Moramo, Damkina.

– Nadmoćniju su?

– U toj meri da im to uliva nadu u uspeh.

Princeza Zemlje Glinenih Brežuljaka tek tada shvati ozbiljnost situacije.

– Možemo se povući u Edem
– predloži ona.
– Ninurta zna da to neće učiniti.

– Zašto?
– Moram izigravati ulogu koju mi je dodelio narod. Ja sam bog, moćan, neuništiv. To je jedan od razloga. Drugi razlog je što ne želim da odem sada kada sam žitelje tvoje Zemlje naučio da mogu bolje da žive, zbog poverenja koje su mi ukazali, zbog prijatelja i njihovih porodica.

– Kolika je šansa da izgubimo?

– Velika.
– Onda time gubimo sve, Enki. I ono što želiš da sačuvaš, i nas, i sebe. Jedino živ možeš nastaviti borbu, mrtav ne vrediš ni šekela.

– Govoriš razborito – priznade on – ali malodušno. Pristanem li na to što predlažeš, misliš li da bi mi oprostili oni koji su na moju reč spremni da krenu i u sam aralu.

– Shvatili bi.
– Misliš? Bić često menja i najtvrdja ubeđenja. Ne mogu to dozvoliti. Biću uz njih do poslednjeg trenutka. – On je čvrsto zagri. – Ne gubimo sve, Damkina. Ostaje Lugal. Njega moraš sačuvati.

Srce joj se steže u bolnom iščekivanju da objasni svoje reči i strahujući od tog objašnjenja.

– Moraš se skloniti uz Ura, Damkina – reče Enki. – Ishod bitke ne smeš ovde dočekati.

– Ja ne želim da se razdvajamo! – ona bolno jeknu.

– Moramo, princezo. Misli na Lugala. Mi sada nismo važni. Znaš koliko mi značiš. Na tvojoj

Zemlji sam ostao zbog tebe. Došlo je vreme da potvrdim svoju odluku.

Suze orosiše njeno tužno lice.

– Kuda idem? – upita pomirljivo.

– U letnjikovac Vavilon na rubu Kedrove šume. Ukoliko Ninurta pobedi, moji ljudi će te odvesti u Rajski vrt u Edemu. Tamo ćeš biti bezbedna.

Mogu li ga sprečiti, pomisli Damkina? Kako? Žena u njoj ipak pokuša, još jednom, poslednji put.

– Postoji li išta što bi pokolebalo tvoju odluku, Enki?

– Ništa, Damkina.

PORAZ

Mada udaljena jedva četiri hiljade kanua, Kedrova šuma joj se činila daleko bliskijom, jer je ispunjavala obzorje u daljini i svojom impresivnom visinom mračila dnevno svetlo.

Damkina žestoko steže metalnu ivicu kamene ograde terase na istočnom krilu piramidalne palate letnjikovca Vavilon. Zglobovi joj pobeše od izazvanog bola. Kao da je bolom želela da eliminiše, ili bar umanjiti, bol iz duše ophrvane neizvesnošću, iščekivanjem i crnim slutnjama. »Jedna bol poništava drugu«, govorio je Enki. »Suprotnosti se neutralizuju«.

Četiri dana su istekla u čekanju vesti sa ratišta, vesti koje bi svojom suprotnošću izvesnosti iščekivanja uspeli da bar neizvesnost ublaže.

Nije čula dolazak glasnika na umornom, oznojenom konju,

kada je stigao do zapadnog prilaza palati, ali je zato, nešto docnije, poput raspuknuća neizvesnosti, sva uzdrhtala, bila zatečena usplahirenim glasom dvorakinje Nanadirat:

– Gospodarice!

Damkina se strese od boje sluškinjinog glasa.

– Govori Nanadirat!

– Stigao je glasnik gospodara Enkija.

– Uvedi ga.

Trenuci iščekivanja izdužiše se u večnost.

U odaju stupi snažan ali iscrpljen mladić, u istrganoj, nekada blistavoj, odeći, prašnjav i umazan zgrušanom krvlju. Bio je to Seuklid, jedan od najpoverljivijih ljudi njenog muža.

– Govori, Seuklide – reče princeza pribrano.

Iako sluteći loše vesti, ona u tom trenutku najedanput oseti ravnodušnost pred saznanjem. Kao da su dani iščekivanja iz nje iscrpli drugačije reakcije; kao da je premorenost slomila duhovnu bol. Ostade mirna.

– Zlo, presvetla princezo! – jeknu mladić i jecajući pade na kameni pod. – Veliko zlo sručilo se na Glinene Brežuljke. Ur je sravnjen sa zemljom. Gospodar je mrtav.

Tup pogled princeze Damkine počivao je na hrabrom mladiću. Da li je ona tom užasnom veću čula novost? Od neprekidnog razmišljanja gotovo se navikla na mogućnost da će Enki poginuti. Ostvarilo se ono što se danima (i noćima) svestilo u njenoj podsvesti.

– Pričaj mi kako se to dogodilo.

– Do bitke je došlo, kako je gospodar i predvideo, u Zelenoj

dolini Fisona. Ašurci i Evilci su navalili sa severa, iz pravca planine Taurus, vojska Huanaca i Geonaca udarila je sa zapada, od središne visoravni, a Efratćani i Sodomljani su napali s juga, sa planine Mašu. Gospodar je na udarna mesta protivnika postavio grudobrane, pa je napad neprijatelja bio zaustavljen. No, doušnicima obavešten protivnik doznao je gde se nalazi naš provijant. Svom silinom njihove legije su se sručile na dve kohorte koje su čuvale naše rezerve hrane. Već krajem prvog dana, ostali smo bez provijanta. Uništili smo, posle očajne borbe, taj deo neprijateljskih trupa, jer su se ostvarujući svoj naum našle okružene i odvojene od njihove glavnine. Gospodar je raširio front na dužinu koja je Ninurtinoj vojsci onemogućila zaobilazak grudobrana i novi prodor, ali smo se našli u čvrstom obruču...

Seuklid prekide govor da dođe do daha.

Ona prividna i kratkotrajna ravnodušnost u Damkini, ustupila je mesto snažnom bolu potresnog saznanja.

– Borba je nastavljena u zoru narednog dana sa obostranim povremenim uspesima i porazima – nastavi glasnik. – Zadržali smo liniju fronta, ali sam u smiraj tog dana primetio da je gospodar izuzetno iscrpljen. Nikada pre ga nisam video u onakvom stanju. Sledećeg dana je oslepeo, ukočile su mu se i noge i ruke, i nije učestvovao u borbama. Krili smo to od vojske, ali se u nju, odsustvom gospodara i priča koje su počele da se raspredaju, uvukao

nemir. Ipak, odbijali su Ninur-tine napade. Iako dvadesetostruko nadmoćniji protivnik nije uspeo da stekne ikakvu prednost. Četvrtog dana, kada se gospodar ponovo nije pojavio među našim ratnicima, opao je moral među sardinskim hoplitima na našem zapadnom krilu i Ašurci su provalili na tom mestu. Ubacili smo onamo rezervne snage i uspeali da zatvorimo brešu. Izjutra petog dana bitke, gospodar je bio mrtav. Niko iz glavnokomandujućeg kruga nije uspeo da objasni šta se dogodilo. I sami smo bili iscrpljeni, gladni i žedni, jeli smo travu i zemlju i pili ustajalu vodu, ali smo sve to stojički podnosili zaneti žarom borbe. Bog nije mogao više od nas biti izmoren, da se taj razlog pripiše uzroku njegove smrti. Mislili smo da je besmrtan. To saznanje izazvalo je paniku u vojsci Glinenih Brežuljaka i poraz je bio neminovan. Nas nekolicina smo uspeali da se probijemo kroz obruč. Ostali su pobijeni ili živi spaljeni u jarku Poike. Ninurtina vojska je, potom, upala u Ur i sada ga pljačka i pali. Dve legije su, međutim, krenule ovamo. Žele vaš život i život malog princa.

Damkinine dvorke nadoše se, poput dece preplašene zaprepasavajućom vešću, zbijene u gomilu. Dobro su poznavale princezu i mogle su da pretpostave šta se u njoj događa, kakvom stojičkom upornošću i snagom doživljava dramu, trudeći se da ostane pribrana u tom užasnom, katastrofalnom trenutku kada je pola njenog bića zauvek bilo odnešeno u vrtove

Ereškigale, zajedno sa čovekom kojeg je volela.

— Presvetla princezo — nastavi Seuklid. — Morate se spasavati. Cenim da sam kraljevim legijama koje idu prema Vavilonu izmakao za oko šest hiljada gara po suncu. Ako budu jahali čitavu noć, ovde će biti već sutra oko podneva.

Kao da se nevidljivi zid isprečio između nje i Seuklida, Damkina ostade nema i neprobojna za njegove opomene i molbe, odsutna.

Iz zbijene gomile dvorke izdvoji se Nandirat, suzama umrljanog lica prilete princezi, baci joj se pred noge, dohvati skute njene svilene odore i zajeca:

— Premila gospodarice, mislite na princa Lugala.

Pominjanje Enkijevog sina vrati Damkinu u stvarnost.

— Dajte Seuklidu da jede — naredi tupim, oporim glasom. — Krećemo čim zora svane.

DANAK KEDROVOJ ŠUMI

Kasno popodne narednog dana zateklo je povorku od stotina ljudi iz Damkinine pratnje oko dve hiljade gara pred ulazom u kotlinu reke Fison kojom se najkraćim putem od letnjakovca Vavilon stizalo do Kedrove šume.

Zaštitu princeze Damkine i njenog sina Lugala činile su dve kohorte Enkijevih elitnih gardista pod zapovedništvom Seuklida. Ostatak pratnje sastojao

se od slugu, dvorkinja i vodiča Aguma.

Dva jahača pojaviše se na južnom pobrđu kotline i nagnaše konje ka povorci. Imali su na sebi odore kraljevske garde Glinenih Brežuljaka.

Primitivši upitan pogled princeze Damkine, Seuklid, koji je jahao pored kola u kojima se ona nalazila, reče:

– To su naši ljudi, presvetla princezo. Izvidnici. Poslao sam ih na razne strane da prate kretanje Ninurtinih legija koje nas progone.

Izvidnici zaustaviše konje, usta okupanih u peni, pred princezinim kolima.

– Visosti – obrati se jedan od njih Seuklidu. – Stižu nas.

– Koliku imamo prednost?

– Ni četiri stotine gara po suncu – odgovori zadihani izvidnik.

– Malo – namršti se Seuklid.

– Nećemo uspeti.

Damkina ga pogleda.

– Ne brinite, gospodarice – nastavi vitez. – Vi požurite. Poći ću pred njih i zaustaviti ih. Dok ijedan od nas bude živ, oni neće proći kotlinu Fisona.

Ubeđivati Seuklida da drugačije postupi, sigurno ne bi pomoglo. Damkina je znala da je Seuklid neće poslušati, jer mu je Enki za života sigurno naredio da nju i Lugala spase po svaku cenu. Tolike žrtve. Oči joj se zamutiše od suza.

Seuklid postroji konjanike koji pozdraviše princezu. Poželela je da svakog od njih ponao-sob dohvati za zeleni plašt, da joj svaki ostane u dodiru.

Malo potom za njima su u daljini ostali samo da vijore zeleni plaštevi, avetinjski, nestvarno.

Damkina oseti težinu u duši i teskobu samoće, ali ne zato što su uz nju ostali jedino sluge i dvorkinje, već što je postala svesna da joj događaji kroje takvu sudbinu koja od nje od-vaja jednog po jednog prijatelja a samu je vodi ka samoći, da-leko od civilizacije, duhovno hromu bez Enkija.

Prošli su kotlinu, izašli na njen zapadni izlaz i kretali se ka prvim stablima Kedrove šume koja je pred njima ispu-njavala čitav vidik.

Damkina se često osvrkala si-linom žarke želje tražeći da u daljini ugleda poznate zelene plašteve, ali kako je vreme odmi-calo, shvatila je da nikada neće doznati da li je zbog njene za-štite ijedan od tih divnih, hra-brih mladića, viteza i ratnika ostao živ.

– Više nemamo čega da se bojimo, presvetla princezo – s olakšanjem joj se obratio vodič Agum, dok su se primicali prvim, proređenim stablima Kedrove šume. – Konje mo-ramo ostaviti da ih zveri po-jedu. Tako ćemo izbrisati tra-gove.

– Siguran si da poznaješ put do Edema, Agume? – upita ga Damkina.

– Budite bez brige, gospoda-ricе. Gospodar mi je lično poka-zao put.

Sjaj upitnosti izbi iz njenih očiju.

– Znam – nastavi vodič. – Vi o tome ništa ne znate, no, go-spodar je slutio da nešto slično može da se dogodi i u nekoliko navrata mi je pokazao put do Edema. To je jedina bezbedna staza; sve druge vode u zam.'e

Stabla su postala gušća. Nemoguće je bilo dalje kretati se kolima. Ostavili su ih, zajedno sa životinjama, i nastavili pešice noseći sa sobom samo najvažnije stvari.

— Tamo ćete imati sve što vam je potrebno. Gospodar se za sve pobrinuo — objasnio je Agum Damkini.

I mrtav živi svojom dobrotom, dalekovidnošću i genijalnošću, štiti je i pazi na nju i Lugala, pomisli princeza a bol joj suzama ovlaži oči.

Dan na izdisaju gasio se izvan šume i mrak je bivao sve gušći. Morali su da upale baklje. Sve sporije su se kretali. Agum je povremeno mačem krčio stazu zaraslu u rastinje.

On najedanput zastade. Rukom daje znak da to učine i ostali. Po njegovoj reakciji, Damkina shvati da se događa nešto nepredviđeno.

— Šta je, Agume? — upita ga tiho.

— Bojim se da ne grešim, presvetla. Osećam prisustvo zveri.

Jezovit urlik razlomi tišinu Kedrove šume. Iz tamne mase okolnog čestara, sa svih strana pojaviše se moćna, dlakava tela životinja i baciše se na princezu i njenu pratnju. Tigrovi! Oni koji su imali brze noge i izbegli prvom udaru tigrova, uspeali su da se spasu: nekoliko slugu i dvorkinja. Ostali su pokušali da pruže otpor, no borba je bila neravnopravna. Sve što su Agum i dvojica slugu uspeali da učine, bilo je da ubiju jednu i rane dve životinje, a onda su bili rastrgnuti.

Mada smrtno preplašena, Damkina je jedino želela da

spase Lugala. Štitila ga je svojim telom i rukama, ali uzalud. Jedna životinja joj se našla na ramenima i oborila je na zemlju. Dok su druge kidisale na njeno obamrlo telo, dete u povoju se otkotrljalo do obližnjeg drveta i probuđeno iz sna počelo da plače.

Raskomadane delove svojih žrtava tigrovi su odvukli dublje u šumu. Lugal ostade sam plačući dok se nije toliko iscrpeo da mu je umor dozvao nov san. No, njegov plač privukao je pažnju drugih životinja. Visoko sa drveta pod kojim se nalazio, počela je da ka podnožju gamiže ogromna zmija. U tom trenutku, nesvesno opasnosti, dete je zasvalo.

Čvrsto obavijajući svojim moćnim mišićima deblo drveta, udav je skliznuo do zemlje i svoju glavu isturio prema dečaku. Široko razjapivši usta učinio je glavom pokret prema Lugalu, ali se onda trgao unazad dok su mu telo prodrмали trzaji. Umirio se i pokušao nov napad, ali se sve ponovilo.

Napokon, zmijurina odustade od plena i vrati se natrag na drvo u potragu za bezopasnijom žrtvom.

Noć je zagospodarila šumom. Sa njom su se pojavile i nove opasnosti za dečaka. Druga grupa tigrova, sledeći tragove krvi, našla se na čistini na kojoj se odigrao pokolj.

Životinje nanjušile prisustvo Lugala i približiše mu se sa svih strana, režeći jedna na drugu i nastojeći na taj način da svaka od njih da sebi prednost i ospori pravo ostalih na mršav plen.

Mada su sve bile gladne, ni jedna, međutim, ne učini agresivan pokret prema usnulom dečaku. Sile prirode koje su ga štitele, bile su jače od nagona gladi krvoločnih zveri.

Jedna od njih beše ogromna ženka, s nedavno u to vreme stečenim okotom i brižnim osećanjima majke. Prateći njene reakcije, dobar poznavalac životinja došao bi do zaprepašćujućih zaključaka. Njena agresivnost nagona da utoli glad i ishrani okot, pretapala se u pitomu reakciju njuškanja usnulog dečaka, sa sve slabijom željom da u njega zarije svoje duge očnjake.

Ostali tigrovi zadržase se na pristojnom odstojanju.

Ženka dohvati ostrim zubima tkaninu dečakovog povoja i nežno ga podiže čineći iste one brižne kretnje kao kada mladunčad premešta sa jednog mesta na drugo.

Potom se gegajući, naoko tromim pokretima, uputi ka tropskom gustišu. Ostale životinje mirno kretoše za njom.

GOSPODAR TIGROVA

Velmer se zaustavi kraj obale jedne od mnogobrojnih pritoka Hidekala, na čijoj je drugoj strani vrvelo od krokodila.

Bio se zaduvao; pešačio je čitavih dve hiljade gara bez zastajkivanja. Retko i nisko drveće, zamenila je gusta šuma visokih stabala. Nigde nije moglo da se vidi ni parčence neba; samo je odblesak zalazećeg sunca od

reke davao izvesnu svetlost i omogućavao koliku-toliku vidljivost.

U vreme bitke u Zelenoj dolini Fisona, Velmer je, kao Enkijev doušnik, boravio u Ninurtinoj piramidi, najpre vaspitač kraljeve usvojene dece a potom i kao upravitelj kraljevske biblioteke grada Nipura.

Porazom i smrću Enkija, Ninurta je najpre Glinene Brežuljke a ubrzo potom i ostale kraljevine, pripojio Ašuru a potlačeni narod, nezadovoljan njegovom vladavinom, izabrao je Velmera za svog vođu kao jednog od Enkijevih prijatelja i naj mudrijeg čoveka koji je bio na strani muškina, robova, slobodnih seljaka i nižeg sloja plemstva.

Ninurtini mnogobrojni špijuni, međutim, otkrili su njegov dvostruki život, pa je kralj odlučio da ga likvidira. No, Velmer, uvek spreman na takvu mogućnost, na vreme je prozreo takvu Ninurtinu nameru i uspeo je da pobegne.

Starac pogleda iza sebe. Učini mu se da vidi žmirkanje narandžaste svetlosti i čuje udaljene glasove. Nagonski pođe dalje a onda ponovo zastade i napregnu čula. Ponovo ugleda svetlost i tada shvati da ona potiče od buktinja.

U trenutku postade svestan greške. Prevario se u nadi da će mu Kedrova šuma pružiti sigurnost. Kraljeva garda odabranih bila je nepokolebljivo uporna, neumoljiva.

Uplaši se. Čuo je sve razgovetnije glasove progonilaca. Sledili su tragove njegovih nogu i znali su da nije daleko.

Izvesno odlaganje susreta sa njim mogao je da mu pruži pre. rek reke, ali ona je bila puna krokodila a njegovo izmoreno telo sigurno ne bi izdržalo trku s tim groznim životinjama. S druge strane, znao je, da neće uspeti da izdrži progon kraljevih vojnika, mladih, snažnih i na razne nedaće specijalno obučениh ljudi. Ako su već uspeli da iz sebe istisnu strah od Kedrove šume, onda nije bilo sumnje da će ga slediti i pronaći taman se i u krtičnjak sakrio.

Morao je napred, napred, samo napred, dok ima snage, dok može da korača, puzi. Ne sme se zadržavati. Ali, noge su otkazivale poslušnost, posrtao je; granje i nisko rastinje su ga grebli, teško je disao a morili su ga i glad i žeđ. Gotovo je zaboravio kada je poslednji put jeo: nekoliko dana ranije; vode se tog jutra napio u potočiću koji se ulivao u Fison.

Od iscrpljenosti na oči počeo da mu se navlači izmaglica a kretanje mu dobi izlomljenu liniju. Na kraju počeo da se tetura.

U sumraku svoje svesti izgubio je orijentaciju. Umesto da se kreće uz obalu reke, koja mu je predstavljala najbolji i najsigurniji putokaz, odvojio se od nje, načinio luk i vraćao se odakle je i došao.

Svetlucava svetlost buktinja progonilaca učini mu se poput sunčevih zraka koji se teško probijaju kroz tropski pokrov Kedrove šume. Bila je sve bliža.

Posrnuo je i pao. Ostade ležeći na vlažnom tlu, čekajući da mu se povрати snaga. Dragoceno vreme je isticalo.

Nagonski pokušao da se podigne. Nečija čvrsta ruka ga dohvati za mišicu i pomože mu da ustane. Velmer kroz beličastu skramu zamagljenog pogleda, prepoznađe iskeženo lice Orta, zapovednika progonilaca, koje se avetinjski crvenilo pod odbleskom baklji.

Starac shvati da je došao kraj. Više ga ne beše strah; bilo mu je svejedno. Nije imao više snage, ni volje, za otpor, borbu i napore. Poželeo je što bržu smrt, zaborav, blaženu tamu koja će ga odvojiti od svih teskoba.

Nije bio u situaciji da odmeri svoju malodušnost i trezvenim razmišljanjem shvati da nema pravo da se pomiri sa sudbinom, ne toliko zbog sebe koliko zbog mase porobljenog naroda koji će u njemu izgubiti teško stečenog, novog vođu. A kakav je otpor on i mogao pružiti? Želeo je i iščekivao smrt tolikom žestinom i nadom da su se sile prirode izgleda zbog toga uznemirile.

Gromoglasan urlik, nalik na urlanje razdražene zveri, zaglušio i njegove uši i uši njegovih krvnika. Za prvim, sledili su i drugi urlici, još intenzivniji i jeziviji.

Stisak Ortove ruke popusti na Velmerovoj mišici. Lomljava granja svuda okolo, bila je uvod u masakr. Baklje poludeše u nastalom košmaru, razleteše se na sve strane tek mestimično osvetljavajući mnogobrojna šarena tela tigrova dugih očnjaka.

Potom nastade tama u kojoj zapomaganja i samrtni ropci označiše završetke nečijih životnih staza. Šiknu topla, lepljiva

masa krvi i poprska po licu Velmera, koji jedva da je shvatao šta se događa. Ponovo se oglasi urlanje zveri i ponovo onaj snažan, artikulisani krik nalik na riku tigra.

Starac izgubi svest, misleći da je to njegov kraj.

Velmer otvori oči. Do njegovog sluha dopirali su zvuci prašume. Ležao je na čistini okruženoj stablima. Bio je dan, jutro; videlo se to vodenim kapljicama orošenog lišća.

Njegov um počeo da doziva u pomoć sećanje. Pred očima mu se stvori slika košmara u Kedrovoj šumi i Ortov, pod svetlošću buktinja, zaslepljujući mač.

Živ je; gladan i žedan jeste, ali je živ.

Šta se dogodilo u sumrak prethodnog dana? To nije umeo da objasni. Tigrovi su napali Ortove legionare, ali zašto su njemu poštedeli život? I kako to da se nalazi na sasvim drugom mestu od onog gde se odigrao pokolj? Neko je, čak, pod njega podmetnuo meke kože i prekrio ga toplim krznima.

Podiže se na laktove i naježi se od straha. U krug, oko njegove improvizovane postelje, ležalo je i posmatralo ga šest tigrova, šest ogromnih zveri dugih očnjaka. Nakon prvobitnog šoka, starac shvati da sa njim, ili njima, nešto nije u redu. Ne nalazili se, ipak, u nebeskom carstvu gde je sve lepo i ljupko, gde nema krvi, nasilja i bede?

Ipak, ne. Stvarnost je. Te životinje su stvarne.

Čudilo ga je odakle blagost u njihovim pogledima i pitomi

sjaj u očima koji je nagoveštavao da mu one neće naneti zlo. Lično je prisustvovao činu lova na te besprimerno hrabre i moćne životinje i bio je svedok njihove krvoločnosti i borbe na život i smrt do poslednjeg daha. Ove, što su stražarile oko njega, međutim, ponašale su se potpuno drugačije. Ili su bile začarane, zaključio starac, ili su proždrale nekog biljojeda koji se opet najeo halucinatornih trava. No, u njihovom bistrom pogledu nije bilo ni traga halucinacijama: neprekidno su pomerale uši što je svedočilo da su oprezne i spremne za akciju.

Velika ženka, koja se nalazila najbliže Velmeru, oglasi se režanjem, nekom vrstom brundanja, i istog trenutka u njegovom vidokrugu se pojavi visok, snažan, lep mladić odeven u krzno od jaguarove kože.

Gospodar tigrova(?), prostruja kroz Velmerovu glavu. Beše nešto načuo o čoveku koji u Kedrovoj šumi živi sa tigrovima, ali nije znao gde leži »korenje« tih priča, pa je odbio da u njih poveruje. One su, znači, ipak, bile istinite. Taj plavokosi mladić oštrog, prožimajućeg, streljajućeg, produhovljenog pogleda bio je njegov spasitelj, i mnogo je ličio na... Velmer se uplaši te pomisli.

Mladić »progovori« nekom vrstom tigrovskog, jekavog »laveža«, našta životinje ustadoše i vukući nogu pred nogu, leno se udaljiše prema ivici čistine prekrivene mekom travom.

Izvesno vreme, gospodar tigrova je čudnim pogledom osmatrao Velmera, otprilike kao što se gleda biće koje se prvi put vidi u životu.

– Ja sam Velmer – reče starac. – Spasao si mi život. Ne znam ko si, ali dugujem ti zahvalnost.

Onog trenutka kada je starac progovorio, mladićevo lice se namršti a iz očiju mu sevnu neki sjaj. Pogled mu se hipnotičkom snagom koncentrisao na Velmerova usta.

– Ne znam ko si, ali dugujem ti zahvalnost – ponovi on starčeve reči istom ritmikom glasa i bojom tona kako je i Velmer to učinio.

Starac beše iznenađen, ali je odmah sve shvatio. Mladić ne ume da govori, bar ne onako kako to ljudi čine, ali po svemu sudeći ima izvanrednu moć zapazanja, koncentracije i usvajanja novih znanja.

Mladić mahinalnom kretanjem za trenutak otkri grudi na kojima Velmer ugleda svetlucavi, u kožu utisnut, poput žiga – piramidalni znak u kružnom otvoru.

– Svemogući Zeu-Ka?! – ote se zaprepašćenom starcu. – Pa to je znak bogova. Ti si, ipak, o ne... to ne može biti moguće.

Zaboravivši i na glad, i na žed i na strah, on ustade i posegnu rukom za mladićevom desnom šakom. Mada iznenađen i začuđen starčevom reakcijom, gospodar tigrova mu to dozvoli.

Velmer mu okrete šaku i na dlanu ugleda rodoslovni simboličan znak – genetsku šifru »Osam zvezda«.

– Ti si Lugal! – kriknu Velmer presrećno. – Sin Enkija, boga. O nebesa, hvala vam. Narod će ponovo imati svog vođu, velikog vođu.

– Velikog vođu – ponovi gospodar tigrova.

– Da, momče – potvrdi starac razdragano, u uzbuđenju zaboravljajući da ga mladić ne razume. – Velikog vođu kakav ja nikada ne mogu biti. To je želja bogova. Oni su te spasili.

Šumski čovek je pratio pomeranje njegovih usana. To Velmeru ne ostade ne primećeno.

– Zlikovci su te otrgli od civilizacije – nastavi on. Ali ti si naslednik bogova. Inteligencija ti izbija iz svake ćelije. Povratću ti znanje koje su ti zli elementi civilizacije uskratili.

Gotovo da ništa drugo nije ni želeo, ničim drugim da upotpuni svoj život, da mu da pečat, do da svoje ogromno znanje presadi u nekog ko ga neće zaboraviti i zloupotребiti, ko će lako moći da prevaziđe svog učitelja.

OPASNOST

Zigurat Duranki, prebivalište velikog sveštenika Enlila, uzdizao se kao najviša građevina Nipura i Zemlje Piramida na visinu od pet stotina amatua nad ravni tla. Severoistočnom stranom nadnosio se, kao veštački produžetak litice, nad vrtoglavi ponor Apsu, u kojem je, na dubini od preko osam stotina amatua, od najviše tačke zigurata, penušala nemirna divlja voda mora, udarala o stenje strašnim talasima moćnih vetrova. I mada je to mesto bilo najbliže da postane pristanište i glavna luka Ašura, ono to nikada nije postalo jer su na njemu, podvodno grebenje i razularena moć mora, odneli više stotina brodova i više hiljada.

ljudskih leševa na dno Apsua. Uopšte uzevši, cela severoistočna obala Zemlje Piramida, bila je nazubljena liticama i hridima, prepuna opasnosti, i to je bio glavni razlog da glavna luka Ašura postane Eridu, grad na severnom delu ostrva, na delti Hidekala, čak dve stotine hiljada gara udaljenom od prestonice Nipura.

Spoljni prilaz ziguratu bio je pod jakom stražom, ali Ninurta se nikada tim putem nije koristio. Kraljevska piramida i Duranki imali su podzemnu vezu spletom hodnika koji je jedino kralj poznavao.

I toga puta je, prošavši kroz čitav niz pregradnih zidova i masivnih, kamenih, pokretnih vrata, Ninurta stigao do unutrašnjeg vijugavog stepeništa kojim se stizalo do najviše odaje zigurata, omiljenog prebivališta Enlila. Tavanica te prostorije, poput zvezdarnice, bila je kupastog oblika sa pokretnim otvorom kroz koji je, kao i toga puta, u vedrim noćima i danima Enlil, pomoću naprave bogova, zvane »teleskop«, osmatrao nebo.

Sem teleskopa, prostorija beše krcata čudnim napravama od metala. Mada izuzetno inteligentan, Ninurta nije mogao da shvati njihovu namenu. Svetlucale su, mnogobrojnim svetiljkama, uskladištenom energijom koja nije imala nikakve veze sa sagorevanjem Ninurti poznatih energetske materije.

U priličnom neredu stolovi su bili pretrpani raznoraznim staklenim posudama, kojima nije bilo mesta u domaćinstvu jer su imale duga, kriva grla. U njima

se često pušila tečnost. Da je Ninurta imao normalno čulo mirisa, mogao je osetiti da pare tih pušćih tečnosti nadražuju nozdrve.

Mada se nije ni pomerio, Enlil oseti kraljevo prisustvo.

— Idi, Ninurta — obratio mu se i čuje zureći kroz sočiva naprave koja je uveličavala nebeska tela.

Enlil beše izuzetno visok i snažan, ali nadasve ružan. Levo oko mu je nedostajalo a na mesto njega zjapio je otvor presvučen tankim delom kože. Dugačka, crvena odora padala mu je do poda i od posmatrača sakrivala jednu metalnu nogu. Poput Ninurte, na glavi je nosio crvenu kapu u obliku čube, umesto kose koju nije imao.

— Možeš li im predvideti povratak? — upita ga Ninurta.

Enlil se osmehnu što njegovo lice učini još ružnijim.

— Kroz teleskop? Ne.

— Zašto onda toliko zuriš u taj predmet?

— Zaraza — objasni vrhovni sveštenik. — Navika. Volim da gledam neobično, ono što je nedostupno običnom smrtniku. A ima i praktičnih strana. Omogućava mi da predvidim grad, kišu i druge elementarne nepogode. Nedovoljno obrazovani smrtnici to smatraju komuniciranjem sa natprirodnim silama.

Ninurta slučajno dotaknu masivan metalni sto na kom su se nalazile staklene posude pune tečnosti raznih boja.

— Ne diraj to! — opomenu ga Enlil. — Može ti oštetiti ruku.

Ninurta se hitro odmače. Bio je »nervozan«.

— Misliš da postoji mogućnost da se oni vrate.

– Mogućnost uvek postoji. Drugo je pitanje kolika je verovatnoća takve mogućnosti. Sve-mir je u toj meri veliki da ti to ne možeš shvatiti. U njegovom prostranstvu, onuda kuda se oni kreću u svojim zvezdanim »kolima«, postoji toliko lopti – planeta, poput našeg Sveta, da je manji broj zrna pšenice svih žitnica Zemlje Piramida i prekomorskih kolonija.

– To je dobro. Bogovi nam nikada ne bi oprostili smrt Enkija i njegove porodice.

– Od bogova nam ne pretili nikakva opasnost.

– Znače li tvoje reči da neka kakva opasnost ipak pretili?

– Da. Za sada se tiče samo tvoje »kože«.

– Ne razumem.

– U poslednjem halucinatornom stanju espa, otkrio sam pojavu opasnosti. To mi je potvrdio i biomentalnoskop na mreži sudbinskih linija Večitog Kretanja. Nit opasnosti je, za sada, prilično tanka, i udaljena od tvoje stabilne »linije života«, ali ima tendenciju naginjanja prema njoj.

– Dešavalo se to i ranije – podseti ga Ninurta.

– Tačno. Uvek smo uspeli da raskinemo linije opasnosti. To moramo i sada učiniti. Preventiva je majka sigurnosti. Ipak, nešto me buni.

Ninurta pokaza reakciju koja bi bila pandan čuđenju običnog smrtnika. Nikada pre nije čuo da Enlila nešto može da zbuni.

– Šta to? – upita on.

– Dvostruka pojava tendencije opasnosti na različitim tačkama i bez ikakve međusobne veze. Buni me nelogičnost po-

jave. Ovu drugu sam i pre »osetio« i »registrovao«, ali se nije javila kontinuirano, već s prekidima prilično dugih vremenskih intervala.

– Kako ćemo postupiti?

– Koncentrisaćemo se na prvi izvor zračenja i onemogućiti njegov spoj sa drugim.

– U kom se obliku javlja prva opasnost?

– Zrači iz jedne osobe. Ona je inertno biće. Uspeo sam da »prikupim« dovoljno podataka o njoj. Živi u selu Orongu. Otac joj je bog a majka smrtnikinja. Ima desetak smrtne braće i sestara. Jedino je ona došla na svet iz veze boga i smrtne žene. Njenih deset godina života odgovara desetostrukom broju godina običnog čoveka.

– Kako mi ona može nauditi?

– To za sada ne znam. Ipak, tanani zrak izvora opasnosti od njene biomentalne životne linije naginje ka tvojoj. Ne želim da se ukrste jer između njih ima toliko »vremena« koje može toliko da je osnaži da raskine tvoju.

– Na koji ću je način onemogućiti?

– Ono najvrednije što ta devojka nosi jeste njeno devičanstvo. Smrtne devojke »njenih godina« već imaju čopor dece. Ona je netaknuta. Mnogo krvi je zbog nje proliveno. Štiti je Znak boga. Uzećeš je za ženu, tim pre što je ona nesvesna svojih moći. To će za nju biti uzvišeni čin. Tvoje natprirodno poreklo i njen Znak neutralisaće međusobno dejstvo otpora a sam čin vašeg opštenja još više će učvrstiti tvoju biomentalnu

nit na šifri naslednih informacija Večitog Kretanja. Mada tvoja trenutno potencijalna opasnost, nakon toga će ti postati privržen.

– Kako to misliš da učinimo, s obzirom na moju sterilnost. Do sada za nešto slično nisam imao potrebu.

– To je moja briga. Upravo radim na tome.

– Da li je u svemu tome bitan faktor i njena volja, njen duhovni pristanak?

– Da, to je naročito važno. Tu moramo biti strpljivi. Strpljenje je ključ mnogih rešenja. Na svojoj koži sam doživeo to iskustvo.

– Da li je lepa?

Enlil se iskezi.

– Zar je važno?

– Mislim – »zbunjeno«
će Ninurta.

– Izuzetno je lepa, što nije ni čudno za ćerku boga. Ona je neotkriveni dragulj.

KRVAVA PROSIDBA

Stado od stotinak ovaca, paslo je bogatu travu oko šumarka u plodnoj, brežuljkastoj okolini sela Orong. Vetar je šumorio među lišćem šumskog drveća odakle se oglašavao i poj ptica.

Idiličnu atmosferu obične, popodnevene običnosti, narušavala je pojava visoke, vitke, bosonoge devojke među stadom koje je mirno paslo.

Pod prostom, seljačkom, jednodelnom haljinom pastirice, bujale su skladne obline i draži, na kojima bi joj mogla pozavi-

deti i sama boginja ljubavi Ištar, odavajući sklad stvaranja poput organizovanog, savršenog svemirskog prostora.

Plava kosa padaše joj gotovo do struka. Pod zakošenim čelom počivahu krupne vede sastavljene preko korena nosa a pod njima su zračile izrazito plave oči neke prikrivene, hipnotičke snage. Ne odveć mršavo lice, istančanih linija, krasile su pune usne, poput raspukle trešnje, u divnom kontrastu sa nizom snežnobelih zuba.

S obzirom na svoju savršenost u nesavršenom svetu u kojem je živela, Ninsun je, nesvesna svog pravog porekla, bila opkoljena prezirom i nerazumevanjem okoline i zavidnošću koja se često graničila sa odbojnošću i prelazila, čak, njene međe.

Zavidele su joj i »vršnjakinje«
i njihovi roditelji, ali i rođene sestre. Životni procesi u njenom telu odigrali su se znatno sporije nego kod običnih ljudi. Tek što joj je prošlo detinjstvo, njene sestre su već ostarile, lica su im izborale brazde; nisu više bile mlade, lepe i poželjne. Ali nije samo to bio razlog zavisti okoline, njena mladost. Mada je živela u bedi i nemaštini, više gladna nego sita, njena lepota je ostajala neuništiva; izdizala se iz blata poput najdivnije ruže, sveža, bujna i zavodljiva. Niko je nije školovao pa je ipak bila mudrija i pametnija čak i od mnogih narodnih mislilaca. Oni su je, ako se izuzme njena majka i braća, najviše voleli. Do duboko u noć, za vreme narodnih veselja, razgovarali su sa njom o mnogim stvarima raz-

menjujući mišljenja o kojima drugi nisu imali pojma.

Ninsun je stojički podnosila tu svoju izuzetnost, ali joj je, poput normalnog ljudskog bića, teško padala izdvojenost. Želela je svom snagom da bude kao drugi, ali, ma koliko se trudila, nije uspevala da sastavi raspuknute okvire odbacivanja okoline.

– Ninsun! – trže je iz misli muški glas.

Iz pravca šume, prečicom kojom se najbrže stizalo do sela, prilazio joj je visok, naočit mladić, odeven kao i ona u sličnu grubu odeću.

– Kšamale! – izusti devojka a srce joj brže zakuca.

Bio je sin došljaka iz Sabura. Ninsun je osećala privrženost prema njemu. Posle mnogobrojnih, neuspelih pokušaja drugih mladića da joj se približe, a prema nekima od njih je gajila iskrena, nežna osećanja, počeli su da je izbegavaju i pored njene glasovite lepote i privlačnosti. Govorilo se da je okužena, da je pod vlašću zlog duha, da je dušu predala demonu i razne druge gluposti.

Trezveno razmišljajući Ninsun se, u sebi, ipak, morala složiti, nastranu od zlobnih komentara, da se oko nje zaista događaju čudne stvari. Idina, kojeg je volela, ubio je iz ljubomore Kakrim. Kakrim je, opet, nestao jedne noći i nikada se o njemu ništa više nije čulo. Datin je dao svoj život braneći je od lutajuće družine napasnika, koji su je nameravali silovati. Pritom je ubio dvojicu siledžija a preostala trojica pala su od ruku njene razgnevljene braće, Siona

je, u trenutku kada je nameravala da mu se poda, baš tu, na livadi, gde je čuvala ovce, napao i rastrgao tigar. Tigrova, međutim, nikada pre nije bilo u blizini Oronga.

Kšamal je, za razliku od drugih, nije izbegavao i možda je to bio jedan od ključnih razloga da pridobije njenu naklonost.

Približio joj se sa osmehom na suvom, košćatom licu. Mogla se zakleti u ceo panteon bogova da mu iz pogleda bademastih očiju izbijaju gejziri ljubavi.

– Bojiš li me se, Kšamale? – upitala ga je.

On odlučno odmahnu glavom. Mirisao je na seno.

– Ne, Ninsun. Svaka opasnost je pred tobom i zbog tebe ništavna.

– Govoriš čudnije od ostalih seljana – primeti ona.

– Otac mi je svetovni baru. To je njegova zasluga.

Uputiše se prema šumarku.

– Kšamale, čuo si šta se sve priča o meni? – upita ona oprezno.

– Obične gluposti, Ninsun. Ni trenutka nisam na to obratio pažnju.

Uhvati je za ruku i kroz oboje prostrušaše prijatni žmarci. Sedoše na meki prostirač od zelene trave. U daljini, sunce je naginjalo ka zapadu, užareno i nestvarno rasipajući svoju zlaćanu boju po talasastim brežuljcima.

– Divan je vaš kraj – reče Kšamal.

– Kod vas je drugačije?

– Narod živi u stalnom strahu od Kedrove šume i raseľjava se. Otac je zbog toga odlučio da dodemo ovamo...

Mladić upre pogled u nju.

– Lepa si, Ninsun; najlepša devojka koju sam video.

Njegov pogled je milovao, kao i reči, i to joj je godilo. Ipak ga prekore, mada ne osobito uverljivo:

– Preterivanje je, Kšamale, prvi znak laskanja a laskanje zbog svoje neiskrenosti i težnje ka uzvraćanju često za pobudu ima korist.

– Grube reči, Ninsun, za ono što sam rekao – odvrati Kšamal. – Zeu-Ka mi je svedok da govorim iskreno. Tvoja kosa je jedinstvena, pogled tvojih plavih očiju kao da govori, usne su ti zov a koža bela kao u bogova.

– Drago mi je ako su ti reči iskrene, Kšamale.

– Ne sumnjaj, Ninsun. Razgovarao sam sa ocem. Želeo bih da mi budeš žena. On nema ništa protiv. Kaže da si biser Oronga, dar prirode i neba a darove ne treba i ne smemo odbacivati. Nismo bogati, ali smo amelui i pošteniji...

Ona mu svojom nežnom rukom zatvori usne i prekide ga.

– Čuti, Kšamele. Novac je slab temelj za sreću.

Ruka mu krete ka njenoj kosi i zamrsi se u nebrojenim andeoskim vlasima.

Pod žudnjom njegovih ruku i težinom njegovog tela, ona pod leđima oseti meku travu. Kosa joj se prosu po zelenilu.

Uzbuđeno Kšamalovo disanje i užurbani otkucaji srca lepe pastirke, dadoše tog trenutka okolini neku uzvišenost koju su dopunjavali ptičiji šumski orkestar i zrikanje zrikavaca.

Dodiri njihovih ruku i opijenost uzajamnom blizinom, uči-

niše da im druga čula otupe. Nisu čuli topot grupe konjanika koji se pojačavao dolazeći iz pravca šume.

Kšamal otkopča fibulu na haljini pod devojkinim vratom. ugleda čudan piramidalan znak poput podmladene rane koji je povremeno svetlucao.

– Šta je to? – upita.

– Imam ga od rođenja.

Možda bi u drugačijoj situaciji Kšamal bio zbunjen, ili iznenađen, ali tog trenutka, kada su ga plavile snažne emocije, nije bilo mesta za druge reakcije.

Oslobodi je i druge fibule i razgrte haljinu. Moćne devojčine grudi zadrhtaše, zatreperiše pred njegovim očima u svojoj punoći i draži, čvrstini i lepoti. Gotovo polovinu snežnobelih dojki prekrivali su kolutovi bakarne boje na čijim sredinama su se poput vulkana plamine Mašu šiljato izdizali grimiznocrveni vrhovi krupnih bradavica.

– Zeu-Ka mi... – ote se mladiću zaslepljenom i zbunjenom lepotom koju je milovao očima.

Rukom koja se grozničavo tresla od uzbuđenja, pođe prema njenim dojka, ali ga u tom trenutku preseče oštar i grub glas:

– Ustanite!

Kšamal i Ninsun se kao ošamareni povратиše iz bunila osećanja u stvarnost.

Mladić skoči na noge spreman da se, poput razjarene zveri, baci na onoga ko se drznuo da prekine taj, za njega uzvišeni trenutak. Ninsun zbunjeno pokri nagotu svojih velikih, zamamnih grudi.

Pred njima se na nemirnim, gizdavim konjima nalazio

odred geradu vojnika kraljeve garde »Hiljadu besmrtnika«, odevenih u prekrasne crvene odore i naoružani do zuba. Predvodio ih je dvadesetinar sa zapovedničkom kacigom i perjanim na glavi.

U ruci je držao dugo koplje. Već sledećeg trenutka sinulo je kroz vazduh. Kšamal nije imao vremena ni da se pomeri. Vrh koplja mu probode grudi i između plečki izbi na leđa. Nije istog trenutka izdahnuo. S nevericom najpre pogleda ubicu a zatim s puno ljubavi Ninsun. Tek onda se srušio u travu koju navlaži njegova krv.

Zaprepašćena Ninsun prilete mladiću, baci se na zemlju i stavi mu glavu u krilo. Zatim kriknu sipajući vatru iz svojih buktećih plavih očiju:

– Zašto? Krvnici!? Ubice! Zašto?

Zapovednik dvadesetinara oseti nelagodnost od zaslepljujućeg pogleda devojčinih očiju; oseti da njen izliv gneva struji njegovim telom. Stuknu unazad a konj pod njim se prope.

Ništa lagodnije nisu se osećali ni ostali vojnici. I njihovi konji se uznemiriše i počеше da uplašeno ržu i propinju se kao da su u blizini osetili prisustvo tigra ili neke zveri iz aralua.

Tek tada Ninsun, među vojnicima, primeti svog najstarijeg brata Idartu, koji je po očevoj smrti preuzeo brigu nad porodicom.

Orongo je te noći bilo puno vojnika. I dok je starešina sela priredio gozbu za nepoželjne goste, na šta ga je obavezivao kraljev zakonik, dok se jelo i pilo, u ma-

loj zorifi na kraju sela, u kolibi Ninsunine porodice, vodio se interesantan razgovor između majke, brata i sestre.

– I ti si, Idarta, bio sa njima – obratila se Ninsun bratu s prekorom.

– Sam Zeu-Ka zna da nisam želeo Kšamalovu smrt – pravdao se Idarta koji odavno beše pregurao dve stotu godinu. – Želja naše majke bila je da pođem sa vojnicima do livade i da te dovedem.

– Ali zašto?

Starica, pogrbljena pod vremenom i nedaćama života, mada, kao i svaka majka, uglavnom nije pravila razliku među svojom decom, ipak, baš Ninsuni beše posvetila najviše pažnje i poklonila najviše ljubavi. Razlog tome beše da je ona predstavljala plod tajne ljubavne veze sa bogom Dumuzijem, jedinim čovekom kojeg je volela i koji je mogao da je razume. Za svog pravog muža udala se po dogovoru roditelja i premda među njima nikada nije bilo zavade, mada je uvek vladala sloga i uzajamno poštovanje, nikada nije bilo ni ljubavi.

– Umiri se, kćeri – obrati joj se starica. – Isprošena si.

– Ja? Isprošena? – zabezeknu se devojka. – Kada?

– Danas sam dala svoj pristanak. Vojnici su tvoji prosci.

– Krvavi prosci, majko! – gnevno će devojka. – Za koga sam isprošena?

– Za kralja Ninurtu, vladara Zemlje Piramida.

Devojka se još više zaprepasti.

– Za kralja Ninurtu?!

– Da, trebalo bi da si srećna zbog toga.

– I zato je Kšamal morao da umre?

– Ne krivi kraljeve vojnike, kćeri. Dobili su naređenje da sem kraljeve ničija muška ruka ne sme da te dodirne a da ta uvreda ne bude sprana krvlju.

– Onda kralj mora da je krvnik.

– Ne vređaj kćeri, ne greši dušu. To je samo dokaz njegove ljubavi.

– Ljubavi?! – planu devojka.

– Kako taj čovek može prema meni da oseća ljubav kad me ne poznaje?

– Ninsun, on nije čovek nego kralj – umeša se Idarta.

– I kralj je čovek – primeti Ninsun.

– Čuo je priče o tvojoj glasovitoj lepoti – reče starica.

– Glasine ne mogu da razbuktaju ljudsko srce, majko. Osim toga, ja kralja ne poznajem a neko ko se ne poznaje ne može ni da se voli.

– Upoznaćeš ga kćeri. To dolazi s vremenom. Ni ja nisam tvog oca poznavala.

– Toga se i plašim, majko. Vreme nije nikakva garancija da će se u meni probuditi osećanja.

– Tvoja osećanja nisu važna, Ninsun – ponovo se umeša Idarta.

– Ja ne mislim tako, brate. Ako nekom treba da budem žena, onda hoću tu osobu i da volim. To što je prosac kralj meni ne znači ama baš ništa. Neću da budem predmet izliva nečije pohote, hoću da budem voljena.

– Sestro, ti nisi videla kralja, ali ja jesam jednom prilikom u Nipuru. Lep je poput boga.

– Brate, lepota isto tako nije preduslov za nečiju sreću. Njegov fizički izgled ne mora da odgovara njegovom duhu.

– Ninsun, ne udaješ se za duha, nego za čoveka.

Devojka se jetko osmehnu.

– Nismo se razumeli, Idarta. Pre nego što odlučim, želela bih da upoznam kralja.

– Kasno je sada za to, kćeri

– reče starica. – Dala sam svoju reč i pristanak.

– Ne pitajući mene?! – i gnevno i začuđeno upita Ninsun.

– Nije uobičajeno da majka traži dozvolu od kćeri – podseti je starica. – Nisam za takve odluke tražila ni pristanke tvoje braće i sestara.

– Nisi, majko, ali to nije ni pravedno, ni pošteno.

– Veruj, dete, da kada sam o tome odlučivala, u mislima mi je bila samo tvoja sreća. Drugačija si od ostalih devojaka. Zaslužuješ raskoš i bogatstvo. Ja ti to nisam mogla pružiti a ne može nijedan prosac u okolini.

– Nikada nisam tome težila. Ljudska sreća se i malim zadovoljava, majko. Raskoš i bogatstvo su zastor za oči glupih i pohlepnih. Čovek robuje emocijama i najpre njima treba da se pokorava.

– I razumu – dodade Idarta.

– Da, brate, i razumu. U pravu si. Ali ako su razum i osećanja u velikom raskoraku, znak je da je red stvari prilično poremećen. Brza odluka naše majke i to što od mene oboje zahtevate su atak i protiv razuma i protiv emocija.

– Ne osuđuj me, kćeri – staričine oči zasuziše. – Nisam mislila da ćeš tako reagovati. Želela sam da učinim ono što sam smatrala da je najbolje za tebe.

– Trebalo je najpre da sa mnom porazgovaraš.

– Daće svemogući Zeu-Ka, biće sve u redu. Nećeš se pokajati.

– Zeu-Ka ne vidi život svojih podanika i ne može uvek da pomogne pa makar to i hteo.

Razgovor zapade u stupicu. Starica se umorno spusti na krevet od isprepletanog pruća i teško uzdahnu.

– Znači, ne pristaješ, Ninsun? – upita sumorno.

– Da li ste, majko, ti i Idarta, u svojoj pogodbi ostvarili nekakav dobitak za sebe?

– Jesmo, Ninsun – priznade Idarta skrušeno – ali nismo ništa tražili. Zeu-Ka nam je svedok. Smatrali smo za ličnu sreću samu činjenicu da ćeš biti kraljica. Živećeš na dvoru, dakle, kod muža, ali se kralj velikušno odrekao širkua.

– Jasno – zajedljivo primeti Ninsun – kakav bi širku mi mogli pružiti kralju?

– Mada to nije običaj – nastavi Idarta – kralj će na našu kuću plaćati doživotni dumaki. Prosci su doneli deset šekala zlata u tirhatu i nekoliko kola namirnica u zubulu.

Ninsun učuta. Malo je razmišljala a onda reče:

– Kralj već ima stotinu žena.

– Ima – potvrdi Idarta – ali nema i decu s njima. One su esirte a jedino će preko tebe prebaciti veo.

– To me i čudi. Kako to da se odlučio za mene kada može uzeti bilo koju drugu; zašto siromašnu pastirku umesto bogate žene plemenitog roda?

– To je volja bogova, kćeri – prenu se starica nakratko ozarena glasom Ninsun u kojoj je primetila dvoumljenje umesto odlučnog odbijanja. – Ti ćeš biti kraljica.

– Da, okružena spletkama i zavišću, dotle dok se ne pojavi mlađa i lepša od mene.

– Nema lepše od tebe, kćeri – odlučno će starica.

– To svaka majka kaže svom detetu.

– Ne govorim ti kao majka, Ninsun, nego kao žena, jer ti ne znaš i nikada nećeš doznati šta je razlog onoga što te odvaja od drugih. Nema ti ravne u Zemlji Piramida.

– Preteruješ, majko, ali da te umirim, biću žrtva.

– Žrtva? – uglas rekoše i Idarta i starica.

– Da. Svoj pristanak na vašu pogodbu smatram i smatraću kao žrtvu dok se ne uverim u suprotno. No, sudeći po mišljenju koje narod ima o kralju, mislim da se nikada neću razuveriti.

Starica je ćutala slomljena, skrhana.

– Ne želim tvoju žrtvu, Ninsun – progovori nakon kraće pauze drhtavim glasom. – Pogaziću svoju reč i odbaciti pristanak. Ne želim da pristaneš na nešto što ne želiš.

Devojka se bolno osmehnu.

– Bila si u pravu, majko. Kasno je sada za to. Trebalo je ranije razmišljati. Nikada mi kasnije ne bi mogla oprostiti ne

znajući da li si pogrešila ili ne. Seljani te više ne bi gledali kao glavu porodice koja stoji iza date reći. Zaželite mi oboje sreću. Tirhatu ostavljam vama, meni neće biti potreban. Jedino želim da Kšamalomom ocu nadoknadite gubitak sina, ako se to uopšte može nadoknaditi.

- Biće kao što želiš, Ninsun
- obeća joj brat.
- Kada polazim?
- Ujutro. Dođi da te zagrlim.

UKUS STRASTI

Ereh je predstavljao najozloglašeniji grad u čitavoj Zemlji Piramida. U njemu se, poput vernika koji su pohodili Apsu, ponor Nipura, mesto gde je boravio prvi podanik bogova, Enlil, sakupljao najveći ološ iz svih kraljevina. Guverneri satrapije Jerihon, čiji je Ereh bio pogranični grad prema nekadašnjoj kraljevini Glinenih Brežuljaka, često su bili smenjivani jer se nijedan nije pokazao dovoljno odlučan i moćan da pokori žitelje Ereha i mnogobrojne došljake sumnjive prošlosti, koji su se u njega slivali poput Hidekala u Severno more.

Ulice Ereha su tokom dana podsećale na ulice drugih gradova. Na mnogobrojnim karumima kupovala se i prodavala krađena roba i namirnice, orilo se od povika prodavaca i vrilo od mnoštva sveta. Čim bi sunce zašlo, međutim, ulice bi opuste, karumi takođe. Noći Ereha bile su zloslutne, mračne i opasne. Retko ko se od pošte-

nog stanovništva usuđivao da napusti svoje ognjište nakon zvuka truba koje bi sa gradskih zidina oglasile večerje.

Sve to, izgleda, nije zanimalo visokog, snažnog mladića, koji se te noći, odeven u dugu tuniku sa kapuljačom na glavi, kretao od Zlatnog karuma zloslutnom, popločanom Sina ulicom prema, u svakom pogledu najmračnijem delu grada, najstarijem delu Ereha Bivoljem Čelu. Prvobitno podignut kao letnjikovac za kraljeve Jerihona, Bivolje Čelo je docnije postao ozloglašena četvrt. Glasio je za jezovito mesto, obavijeno šumom tajanstvenih događaja, gde su ljudi netragom nestajali. Zbog toga ga je narod često poistovećivao sa araulom.

Mačkastim koracima, odavajući čoveka spremnog na svako iznenađenje, izoštranih čula bića odgajenog u divljini, mladić se kretao gotovo nečujno.

Izgleda, međutim, da nije bio sasvim nečujan, jer su ga dva para očiju pratila još od trenutka kada je sa bakljama izdašno osvetljenog Zlatnog karuma zamakao u Sinovu ulicu.

Na tesnom raskršću, kada je zastao da bi odredio kuda će dalje, pred njega iskočiše dve zakarabuljene tamne prilike sa isukanim mačevima. Nije bilo sumnje da im je namera bila da ga ubiju i najverovatnije opljačkaju. Jedino tako je on mogao da protumači njihovu nameru s obzirom da ga u gradu niko nije poznavao i da niko za njegov dolazak u Ereh nije znao.

Napadači su bili zaprepašćeni refleksima napadnutog i brzinom njegove reakcije. Još

dok su, sa nadsvodenog prozora kamene zgrade na uglu, bili u skoku, prethodno više »osetivši« nego videvši opasnost, izvežbanom rukom sunuo je za dršku velikog mača pod tunikom i u povratnoj kretnji ruke izvukao moćnu oštricu sasekavši najbližeg napadača.

Drugi napasnik je reagovao više nagoniski nego svesno. Razum mu je nalagao da se što pre izgubi iz blizine neobično ratobornog i spretnog prolaznika ali se signal opreznosti kasno iskristalizovao u njegovom mozgu. Već je bio u napadu. Povratka više nije bilo sa staze koja vodi u vrtove Ereškigale. Udarac njegovog mača pogodio je vazduh. Krik mu zamre na usnama kada ga u narednom trenutku sečivo velikog mača probode kroz stomak praveći mu darmar u utrobi.

Srušio se na pločnik previjajući se od bolova, ostavši u životu još toliko dugo da se pomoli velikom Zeu-Ka i zatraži oprostaj za grehe od boga kojeg je čitav svoj zločinački vek ignorisao.

Mladić obrisao mač o plašt napadača koji je izdisao, vratio ga u korice i uputi se dalje niz ulicu kao da se ništa značajno nije dogodilo.

Dok mu je iskričavi pogled opreznih očiju čak i u mraku uočavao svaku sitnicu i mozgu singalizirao sve-što-se-ne-uklapa-u-celinu, kretao se prema slabom svetlu koje je označavalo neku krčmu. Odande dopiraše žamor koji je narušavao avetinjsku nesvrstanost okoline.

Pred nadsvodenim ulazom gostionice, koji su osvetljavale dve istrošene baklje, stajale su dve prilike umotane u be-duinske ogrtače.

— Stani malo, stranče — zaustavi ga jedna od njih kada je hteo ući u krčmu. — Hoćeš da trgujemo? Imamo svilu iz Ugura, dragulje iz Nan-Madola. Četiri srebrna šekela za komad.

Kradena roba! Četiri srebrna šekela za dragulj?!

Mladić odgurnu kradotrovce sa toliko nežnosti da umalo nisu pali na pločnik ulice i stupi u gostionicu koja nije imala vrata već ih je činio zastor od perli iz La Vente.

Unutrašnjost lokala je prisutne gušila dimom iz ognjišta u kom se peklo meso, isparenjem znojnih tela i zadahom alkohola. Tu i tamo, u metežu velikog broja ljudi na malom prostoru, čuli su se razuzdani povici i cika žena koje su svoja mlada i sočna tela trampile u zamenu za šekele najrazličitije robe.

Kraj mladića prođe neki bradati orijaš pod čijom je jednom rukom gotovo nestajala vitka, mlada žena izazovno odevena u prozirnu odeću.

— Navrati opet, kad dodeš u Ereh — obratila se umiljatim glasom svom kolosu. — Kod mene uvek imaš popust. Jak si i moćan kao bik i jedini si koji me je zadovoljio.

Mladić pogleda za njima doživljavajući pojavu te žene kao nešto novo, neobično i pre zanimljivo nego uzbudljivo.

Tek što se okrenuo, s namerom da pođe prema uglu krčme gde je za jednim stolom ugledao

prazno mesto, pogled mu se ukrsti sa zavidljivim pogledom jedne druge žene čije je lice krasio širok, iskren osmeh.

– Imaš mišice poput tigra, plavokosi – protepala mu je mazno. – Ako u svemu odgovaraš spoljnjem izgledu, dajem ti se bez šekela.

Mladić se zagleda u nju svojim dubokim, zelenim očima i ona oseti kako joj telom struje žmarci. Isprva to bejahu trnci neugodnosti, no kada joj on uzvрати osmeh, nelagodnost se izgubi u struji zadovoljstva i pohote.

– Zauzeta sam još dvesta gara po suncu, a onda sam tvoja.

Udalji se izdašno njišući bokovima kao da joj je u struku gornji i donji deo tela bio spojen elastičnom masom drhtave, nestegnute kedrove krvi.

Za njom ostade da leluja duga haljina puna grudi, snažnih, dugih nogu i drugih zaobljenih, lepo oblikovanih oblina mladog, jedrog tela.

Nova poplava nepoznatih osećanja snažnim otkucajima velikih valova krvi sunu mu u mozak šušteći u očima neizbledelom slikom lepe kurve.

Zauzevši mesto za stolom u uglu, za kojim su već sedela dva krupna, sredovečna čoveka, i, na izgled, ne obraćajući pažnju na njih, mladić od poluodevene tsabitu naruči silu karanua.

– Ti si ovde stranac? – obrati mu se jedan od one dvojice. Zarastao u neurednu, masnu bradu i odeven u kratku kožnu tuniku, uske pantalone i naoružan mačem srednje dužine, podsećao je na Elamićanina.

– Jesam – odgovori pridošlica.

– Onda ne znaš za pravilo da je red upitati da li je mesto za stolom slobodno.

Reči Elamićanina nisu zvučale ni kao opomena, ni kao pretnja, ni kao konstatacija, ali su se mogle shvatiti i kao sve to odjednom.

– Zar nije slobodno – upita mladić.

– Možda i nije, za tebe strance!

Sada mu se u glasu već osećao izazov.

– Ne želim kavgu, prijatelji – reče mladić mirnim, staloznim glasom. – Kao znak dobre volje plaćam po silu karanua, palminog vina ili ječmenog piva.

– To je, onda, već nešto drugo – ozari se drugi. – Prihvatamo.

Taj drugi beše rastom nešto viši od Elamićanina. Na glavi je nosio zelenu, čubastu kapu i oružje kakvo nose Kanaanaci: dva bodeža različite dužine, kratki dvosekli mač i luk sa tobolcem strela na leđima.

Kada tsabitu donese karanu za Elamićanina i Kanaanca, njihovo otvoreno neprijateljstvo prema došljaku nestade. I mada je on malo učestvovao u razgovoru, njegovi sagovornici su mu se obraćali ne insistirajući na njegovom mišljenju.

– Kažem vam – nastavi Elamićanin na mestu gde ga je prekinuo mladićev dolazak – priča se da je toliko lepa da je kralj Ninurta za njom izgubio glavu.

– Pih – prezrivo otpljunu Kanaanac – zar obična pa-

stirka može biti toliko lepa da zavredi da kralju bude žena?

– Priča se da je kralj poslao čitavu kohortu svoje garde »Besmrtnika« da mu je dovedu.

– Jedna više u njegovom haremu.

– Varaš se, Akome Kanaanče. Ninurta namerava da preko nje prebaci veo. Venčaće je.

Akom Kanaanac iznenađeno izdiže vede.

– Da prebaci veo? Preko pastirke?

– Da.

– Onda tu nisu čista posla – priznade Akom Kanaanac.

– Video sam je – nastavi Elamićanin. – Pre dva dana je prošla kroz Tir. Čuvaju je kao zenicu oka. Istina, pratnju joj ne čini čitava kohorta, već dvadesetina »Besmrtnika«. Lepotom nadmašuje i boginje. Starci pričaju da joj nijedna boginja nije ravna.

– Pastirka kažeš? – upita Akom zamišljeno.

– Da, iz sela Oronga.

– Kako to da, kad je toliko lepa, nije postala ženom nekoga pre kraljeve prosidbe?

– Narod veruje da ju je neka čudna magija čuvala od drugih muškaraca; samo za kralja, da mu je ona suđena.

Mladić se tek tada, prvi put, uključi u razgovor.

– Gde se sada nalazi ta lepota? – upita.

– Zašto pitaš? – začudi se Elamićanin.

– Želeo bih da se uverim koliko istine ima u tvojim rečima.

– Igraš se životom, stranče. Ne možeš je videti. Vojnici, pokretni baldahin, sluge i druga

obezbeđenja štite je od nepoželjnih pogleda.

– Kako je tebi uspeo da je vidiš?

– Rizikovao sam život zbog toga – isprsi se Elamićanin. – Potplatilo sam i napio stražu. Video sam je dok se kupala. Pod grlom ima neki znak, kao žig kojim se obeležavaju robovi. Grudi su joj tako velike da ih šakama ne možeš obuhvatiti, ali su čvrste i snažne. Kosa joj je plava i dopire joj do struka a struk joj je uzan kao ta čaša iz koje piješ karanu. Ima jaka, široka bedra i krupne usne kao u crnih Nimidijki, kožu belu kao boginje a oči plave kao najplavlje nebo. Stražnjica joj je bela kao kozje mleko i obla kao u najlepše kobile. To što sam video, vredelo je čitav moj ništavni život...

Elemićanin zastade. Pred njihovim stolom pojavi se Zula, lepa kurva koja se dve stotine gara po suncu ranije, obećala došljaku.

Obesi mu se oko vrata po mišici ga dodirujući vršcima velikih dojki pod tankom tkanim.

– Tvoja sam, stranče.

Oči sve trojice zasijaše pohotom.

Polako, Zula – obrati joj se Elemićanin. – Došao sam pre njega.

– I ja – javi se Akom Kanaanac. – Stigao sam čak iz Ulsure, rizikujući mračne ulice Ereha.

– Ne radim više – objasni im devojka. – Celu noć posvetiću samo ovom pastuvu.

– Bojim se da to neće ići – skoči Elamićanin sa sedišta i

isuka mač. Razdraženim glasom obrati se mladiću: A sada se čisti odavde, stranče!

Došljak se ne pomeri.

– Ne volim kada mi neko preti – odgovori pribrano.

– To neće biti od nikakve važnosti kad ti na ramenima više ne bude glave! – viknu Elamićanin i nasrnu na mladića.

On se hitro izmače a oštrica mača prolete mimo njegovog tela i udari o sto. Čaše se razleteše a vino se prosu i prsnu kroz vazduh.

Mladić tresnu rukom po oštrici mača o sto i oružje ispade iz ruke zabezeknutog napadača. Nije mogao da poveruje rođenim očima. Ni kap krvi ne isteče iz ruke došljaka mada mu se sečivo duboko zarilo u šaku. Pre nego je imao vremena da se povрати od šoka, protivnik se našao pred njim. Ne mnogo snažnim ali odsečnim udarcima istovremeno ga je pogodio sa obe strane vrata bridovima šaka. U nastaloj tišini začu se krckanje kostiju. Sledio je snažan udarac lakta koji Elamićanina odbaci na susedni sto.

U međuvremenu Akom Kanaanac se našao na leđima došljaka jednom rukom ga stežući oko vrata a drugom rukom nastojeći da mu nož sjuri u slabine. Stranac načini snažan trzaj telom. Akom mu prelete preko glave i tresnu o pod nabivši se stomakom na vlastiti nož.

Niko se više ne usudi da napadne moćnog protivnika, mada se pojedinačna tuča često znala da izrodi u opšti obračun sa bilansom od desetine mrtvih. Preživelim bi taj događaj obez-

beđivao slavu. Onaj avanturist koji bi se ovenčao priznanjem da je u tuči, u gostionici Ereha, ubio jednog ili više protivnika i ostao živ, bio bi duboko poštovan u svetu razbojnika, krijumčara i kradljivaca.

– Idemo, Zula – obrati se mladić najzavodljivijoj i najzgodnijoj kurvi Zemlje Piramida.

Uhvativši je za mišicu, što devojci gotovo pričinila bol, povede je ka izlazu iz krčme. Pratili su ih pogledi razgnevljenih ali pitomih kavgadžija.

– Kuda? – upita ona.

– Ti pokaži.

Zula je prodavala ljubav ali je umela da vešto povuče granicu između podavanja radi zarade u borbi za opstanak i ličnog zadovoljstva. A te noći, u svojoj skromnoj sobi iznad gostionice, ona je uživala.

Mladić je bio prilično grub, čak pomalo nespretn, ali neumorno nestrpljiv što je kod nje izazvalo sve nove i nove napade užitka.

– Snažan si kao bivo – stenjala je pod njim dok ju je te noći uzimao po ko zna koji put.

– Zeu-Ka, gubim razum... U svojoj divljačnosti i surovosti, on pre od nje zamišljaše da je protivnik u ljutoj borbi na život i smrt nego objekat koji izaziva obostrano silnu plimu strasti.

Ležala je pod njim široko raširenih nogu među koje se smestilo njegovo snažno telo u neprekidnom ljubavnom kidisanju. Na ivici razuma i beznada strasti, ona mu je praštala i grubost i žestinu povremeno, čak, žudeći za njom uvek, novom navalom užitka pitajući se odakle

mu tolika moć, hoće li jednom prestati i istovremeno moleći Ištar da to ne učini.

Uvijala se pod njim poput zmije, tražeći prostor za ljubavnu ulogu svoga tela čvrsto prikovanog za izgužvanu postelju. Mlatila je glavom ovamotamo ispuštajući grlene zvuke zadovoljstva i osećajući s vremena na vreme kako joj jakim rukama kida grudi, butine i guzove i kako joj se bol proizveden time gubi u moćnijoj ulozi proisteka naslade.

I kada je, pred zoru, taj pastuv nad pastuvima zaspao na njenom izmoždenom telu, samo je prošaputala:

– Hvala ti Zeu-Ka, i tebi Ištar, za ovo što nikada više neću doživeti u kući ljubavi Ereha...

Bio si u Erehu? – upita Velmer zamišljenog Lugala.

– Jesam.

– Pronašao si Zulu?

– Jesam.

– Znači, okusio si telo žene?

– Da.

– I?

– Dok traje, traje; prolazna stvar. Nije jednom zauvek.

Velmer se osmehnu.

– Sasvim prirodno. Prolazno je kao i sve drugo u životu. Neraspoložen si?

– Nisam siguran. Razmišljam o toj prolaznosti.

Starac se uozbilji.

– Plašim se da si taj iskonski čin doživeo znatno snažnije nego što sam pretpostavljao, Ali, trebao sam to i pretpostaviti zbog tvoje kompleksnosti.

Lugal se zagleda u Velmera pronicljivim, ispitivačkim pogledom.

– Znaće li tvoje reči da se sve to može i drugačije doživeti?

– Bistar si, momče. Dobro, prenesi mi svoje utiske.

– Na početku se javlja žudnja, jaka u toj meri da može da pomrači razum. To nije dobro jer ličnost izmiče kontroli samog sebe. Zatim dolazi do zadovoljenja svih čula. Na kraju napetost iščili iz tela – doživljavaš unutrašnje upotpunjenje.

– Da, to umiruje – složi se starac. – Ipak, nismo se razumeli. Možeš opštiti sa ženom koju voliš, ali i sa ženom koju ne voliš.

– U čemu je razlika?

– Zula se prodaje, ali se tebi dala iz zadovoljstva. Međutim, to još uvek nije ljubav.

– Ne razumem.

Starac se počea po sedoj bradi.

– Teško da ću to uspeti da ti objasnim dok ne doživiš kontakt sa osobom koju ćeš voleti. Čezneš li samo za telom žene, to je požuda. To bih mogao da uporedim sa polnim nagonom životinja što u krajnjoj liniji ima za cilj produženje vrste. Kod ljubavi su, međutim, snažno aktivirana ne samo telesna već i duhovna čula. Polni čin zaljubljenih bića je telesno i duhovno najpotpuniji doživljaj koji čovek može da oseti.

Lugal odmahnu glavom.

– Ne, mislim da tako nešto nisam osetio.

– Eto vidiš, u tome je razlika. Ali, sve u svoje vreme.

– Misliš li da će ono doći?

Starac ga pogleda.

– Pun si sumnje, mladiću. Polako, Lugale. Život ti je uskratio mnogo. Pogrešno bi bilo sve iz-

gubljenom odjednom nadoknadi. U masi stvari, među onim važnijim, ostaće ti nedoživljene one male, mnogobrojne i prijatne stvari. Otac ti je bio bog. Stariš sporije, dug je život pred tobom. Ne treba žuriti. Moramo još mnogo učiti da bi jednoga dana mogao da se uhvatiš u koštac sa Ninurtom. Ako postoji iko u Zemlji Piramida ko može da se suprotstavi njemu i Enlilu onda si to ti.

OTMICA

Topla, letnja noć slegla se nad ogromnom pustinjom Mrtvog mora, nasred severne glave ostrva, nekadašnje doline koja je činila korito, usled nabiranja zemljišta zapadne obale, presahlog zaliva.

Vedro nebo osulo se zvezdama donoseći, sa nailaskom noći, ugodno zahlađenje.

Karavan kojim je Ninsun iz Oronga putovala u Nipur, zustavio se da prenoći u Madijanu, oazi usred pustinje. Zbog svog izvanrednog položaja na raskrsnici puteva, koji su vodili na sve četiri strane sveta, i nepresušnog izvora vode, čak i u najvreliji letnjim mesecima, Madijan je vremenom od malog usputnog odmorišta prerastao u pravo naselje. Beše velik onoliko koliko je bilo potrebno da vode, i karavanima donošene hrane, bude dovoljno za njegove žitelje i mnogobrojne putnike koji su se u njemu zadržavali da prenoće i da se okrepe.

Poput paučine noć se, nekim sudbonosnim nagoveštajem, sterala nad oazom pokrivajući je

velom neuobičajene tišine koja se svakom uvlačila u telo, u dušu. Iz neobjašnjivih razloga nije se čula buka i vika iz nekoliko gostionica. Nešto se krilo u daljini teme; gotovo se moglo osetiti u vazduhu – namirisati. Konji, kamile i onageri, povremeno su se oglašavali nervoznim frktanjem, njakanjem i mukanjem.

U šumarku palmi, kraj samog izvora vode, u najlepšem delu Madijana, Ninsunina pratnja je postavila šatore i jaku stražu.

Poput kraljevskog slavuja u zlatnom kavezu, buduća kraljica Zemlje Piramida, osećala je dosadu, melanholiju za rodnim ognjištem i slobodom, potištenost u stešnjenosti te, za nju neobične okoline i užasnu samoću, mada beše okružena mnogobrojnom ženskom poslugom crnih robinja.

Ona svilenim ogrtačem prekrila svoje božanstveno telo nakon večernjeg pranja, u čemu joj je pomagala Bela, lepa, mlada, nimidijska robinja, koja je imala sreću da je nadzornik kraljeve piramide izabere u Ninsuninu pratnju.

– Treba li vam još nešto, visosti? – ponizno se pred budućom kraljicom pokloni robinja Bela, pošto je odnela posude za umivanje i pranje.

– Treba mi – gotovo sa ironijom, prkosom ili gnevom odvratila Ninsun. – Treba mi društvo. Izbegavate me kao da ću vas pojesti.

– Na usluzi, visosti – kleknu robinja na zemlju prekrivenu sagovima i pokloni se skupivši noge i kolena u klupko.

– Sedi ovde – pokaza joj Ninsun pored sebe na postelju presvučenu kožama odranih životinja. – Do večernje molitve ima još vremena. Želim da razgovaram sa tobom.

Robinja se zbuni. Sedeti kraj buduće kraljice, žene kralja, gospodara i boga? Nije li, onda, i ona sama boginja, kao što se priča? Sme li to sebi dopustiti? Neće li je odmah spržiti oganj Šamašovog gneva? Kako postupati?

– To je za mene... – zamuca Bela. – Ja...

– Prekini s mučenjem i ženiranjem, Bela! – podviknu Ninsun. – Nikada se pre niko prema meni nije tako ponašao.

– Ali, visosti, vi ste...

– Ja sam pastirica koja je imala nesreću da je snade ovo što me je snašlo. Ne ulaguj mi se. To je prva klica koristoljublja. Klanjanje i slatke reči, poniznost i laskanje ostavi za one kojima to nešto znači. Ja poštujem samo iskrena i čista ljudska osećanja.

Malu robinju zbuni gnev njene gospodarice, ali joj reči odobrenja i ohrabrenja dadoše snagu da postupi po njenom zahtevu.

– Sedi, pored mene – hrabrila ju je Ninsun. Ne boj se. I ja sam robinja, kao i ti. Ni svetlost dana mi ne daju da vidm.

Bela pognu glavu, približi se postelji i sede pored Ninsun, oprezno, plašeći se da će se sa svakim njenim pokretom krevet buduće kraljice pretvoriti u razjapljenu lavlju čeljust.

– Videla si gospodara? – upita je Ninsun stavivši joj ruku oko vrata.

Bela poče da se otkravljuje.

– Kako? Kralja?

– Da.

– Jesam, dva ili tri puta kako sam dovedena u piramidu.

– Kako izgleda?

Robinja je sasvim pogrešno razumela Ninsunino pitanje. Shvatila ga je kao gospodaričinu želju da o svom budućem mužu dozna što više pojedinosti, iz sasvim drugih pobuda od pastirice iz Oronga.

– O, gospodarice, on je veliki čovek. Visok je, snažan, lep...

– Nisam te pitala za njegov fizički izgled – prekide je Ninsun. – Spoljni izgled često vara. On jeste prvobitno primaran za žensko srce, ali nije najvažniji faktor. Šarm je samo polovina, ili čak manje, koja može da me zadovolji. Šta je sa njegovom duhovnom snagom, izgledom unutrašnjosti?

– Ne razumem? – ujede se robinja za jezik.

Bez obzira što je bila neobrazovana i daleko manje inteligentnija od Ninsun, Bela, ipak, na svoju gospodaricu ne ostavi utisak osobe koja je ne razume.

– Čuj, Bela – nastavi Ninsun. – Razgovaram s tobom kao sa prijateljicom. Ništ看 jaz koji nas razdvaja. Meni možeš reći sve bez ikakve bojazni. Ne moraš me se plašiti ni onda kada postanem kraljica. Ninsun ne može izmeniti ni moć ni bogatstvo.

Kraljičina pažnja i prijateljstvo, znala je Bela, itekako će vredeti na dvoru za jednu robinju. Zapadne li u nevolju neće moći da računa na kralja; trebalo se zato osloniti na kraljičinu velikodušnu ponudu, prih-

vatiti ispruženu ruku i biti iskren, tim pre što je, tokom putovanja od Oronga do Madijana, uvidela da je Ninsun u stanju da u trenutku prozre laž, a laž je prezirala.

— Kralj je vrlo mudar i razborit — reče Bela. — Promišljen je i staložen. Osobito ceni i poštuje u svojim odlukama mišljenje velikog sveštenika Enlila. Njegovi podanici ga vole i poštuju.

— Zato što žive na njegovoj grbači — jetko upade Ninsun. To je sasvim normalno — ližu ruku koja ih hrani. To su paraziti, Bela, kao vaši. Nemoj nikada da budeš kao oni, gomila poslušnih bez ličnosti, kojom rukovodi prazan želudac i koji se kupuju radi uživanja niskih pobuda. Onda te neću ceniti. Reci mi šta o kralju misli običan narod, posluga, robovi, njegove žene. Kako se prema njima ponaša, kakva mu je narav? U mojoj zemlji, Nefimiji, nije mnogo omiljen, ali to ne mora biti presudna konstatacija. Ne mora biti loš. Narodu je u krvi da se suprotstavlja vlasti a svakome se ne može ugoditi.

— Gospodarice...

— Samo budi iskrena.

Robinja proguta knedlu.

— Kralj je sebičan, samoživ. Uživa u svojoj moći i veličini. Iskorišćava i upropašćuje druge; uništava one koji mu se ne pokoravaju. Robovi ga ne vole, ni muškini, ni mnogi slobodnjaci i plemići, ali svoje mišljenje zadržavaju za sebe. Opasno je izjašnjavati se. Ima mnogo žena, ali...

— Nastavi!

— Ali nikada ni sa jednom nije opštio. One potrebe svojih

tela zadovoljavaju na drugim stranama. Nema dece.

— Neverovatno! — začudi se Ninsun. — Zašto mu onda te žene služe. Možda mu dece nisu potrebna jer je besmrtan.

— Usvaja decu koju njegove žene rađaju s drugim muškarcima. Gospodarice, govorim ono što sam čula. — podseti je robinja.

Ninsun je izvesno vreme razmišljala. Onda upita:

— Ako je kralj u toj meri okrutan, zašto mu se neko nije usprotivio?

Belino lice se iskrivi od neverice. Užasnu je postavljeno pitanje.

— Ali, to je nemoguće, visosti.

— Zašto?

— On je kralj. Ustati protiv njega je greh i kažnjava se smrću. To niko ne sme. Osim toga, kralj od najljućih protivnika lako čini najvernije sluge.

— Ne razumem.

— Ne razumem ni ja, visosti. Priča se da kralj poseduje moć da drugima menja mišljenje.

Zeu-Ka, za koga se ja to udajem, pomisli Ninsun? Za monstruma, čarobnjaka, ašipua?

— Kralj živi u Nipuru? — upita robinju.

— Da, u velikoj piramidi kakve nema u celoj Zemlji Piramida.

— Zašto, onda, ne idemo u Nipur. Od vojnika sam naćula da se krećemo prema Lagašu.

— Ćinimo zaobilazni put.

— Znam, ali zašto?

Bela sleže ramenima.

— Mislim zbog opreznosti.

— Ne shvatam čemu opreznost takve vrste?

– Kraći put prolazi vrlo blizu Kedrove šume, mada ni ovaj duži nije mnogo više udaljen od nje.

– To znam, ali kakve veze Kedrova šuma ima sa našim kretanjem? Šta tu nije u redu?

– Oprostite mojoj smelosti, visosti, ali vidi se da ne poznajete ovaj kraj. U Kedrovoj šumi živi Gospodar tigrova.

– Gospodar tigrova?!

– Jeste, on je vrlo moćan čovek kojeg slušaju svi tigrovi Kedrove šume a oni u njoj žive u tolikom broju u kom se ne mogu naći u čitavoj Zemlji zajedno.

Ninsun i dalje nije shvatala.

– Misliš da bi taj gospodar tigrova mogao da ugrozi naše putovanje – birala je reći nastojeći da dokuči šta Bela misli jer joj nije bilo jasno da bi ikakva opasnost mogla da im preti od nekog divljaka.

– U poslednje vreme redovno napada kraljeve karavane – objasni robinja. – Ubija kraljeve vojnike a robu ili odnosi ili uništava.

– Zar kralj ne može da uhvati tog odmetnika?

– Nekoliko godina već vojnici tragaju za njim, pripremaju mu zasede, postavljaju mamce, ali je on neuhvatljiv. Izmiče im i pojavljuje se na mestu gde ga najmanje očekuju, uvek okružen čoporom tigrova. Onda nestaje u šumi.

– Zašto vojnici ne pretraže šumu i oslobode narod straha?

– O, visosti, Kedrova šuma je velika. To što vi predlažete je nemoguće. Sem toga...

– Sem toga?

– Gospodar tigrova ne ubija običan narod. Napada samo ono što je kraljevo: vojnike, imovinu. Zato...

– Reci, ne usteži se.

– Ne želim da vas zaplašim.

– Strah mi nije urođen – osmehnu se Ninsun. – Pogotovo me ne plaše reči. Dakle?

– Vojnici se plaše da ne napadne i vas.

– Mene? – iznenadi se Ninsun. – Zašto mene? Ja ga ne poznajem i, onda, još uvek nisam kraljeva svojina. Sem toga, čuva me čitava dvadesetina kraljevih odabranih vojnika.

– To nije nikakva garancija za vašu sigurnost kada je Gospodar tigrova u pitanju, visosti.

Ipak postoji neko na koga kralj nije mogao da izvrši svoj uticaj, neko ko mu se suprotstavljao, razmišljala je Ninsun. Iznenadi se zbog pomisli da joj je drago zbog toga.

– Kako izgleda taj divljak? – upita robinju.

– Starac, gospodarice, sa dugom sedom bradom i štapom u ruci.

– Starac?! – zabezeknu se Ninsun. – Kako onda?

– Shvatam vas, visosti. Ubijaju tigrovi...

Jezovita rika razdraženog tigra oglasi se tišinom oaze kao realizacija zloslutnog nagoveštaja. Strah se rasplamsa u svima koji začuše taj urlik što je parao uši. No, da nelagodno osećanje bude što neprijatnije, za njim je sledilo urlanje čitavog čopora.

Pod okriljem noći tigrovi se stručiše na logor.

Devojke se pogledaše.

– Gospodar tigrova! – promuca Bela.

Prestravljena i prebledela, tresla se kao u groznici. Ništa bolje nije se osećala ni Nisun. Nije želela da posluži kao hrana razbesnelim životinjama.

Skupivši hrabrost potrča prema izlazu iz šatora. Provirivši kroz njega, ugleda stravičan prizor pod svetlošću buktinja. Poput košmarnog sna po pesku pustinje valjala su se tela kraljeve geradu garde okupana krvlju, a posvuda je vrilo od tigrova koji su i dalje, nemilosrdno nasrtali.

Dohvati jedno od kopanja koje je ležalo pred ulazom u šator i povuče se u njega. Uzbudeno dišući držala je vrh oružja uperen prema ulazu, spremna da skupo proda svoju kožu.

Platno zadrhta i pomeri se. Pomoli se čupava glava krupne životinje braonmrko-belog tela. Tigar razjapi čeljust nanizanu velikim zubima i dugim očnjacima, iz koje sunu urlik.

Devojka se strese od straha i hitnu koplje ali njena nevesta, drhtava ruka nije bila precizna.

Bela se onesvesti. Njeni nervi popustiše pred strahom u borbi protiv iščekivanja i napetosti.

Suprotno očekivanju Ninsun, koja se nadala napadu, tigar ostade miran. Za njim se pojavi još jedan, ali nijedna zver ne pokazala prema njoj ni najmanji znak agresivnosti. Prvobitna žar krvoločnosti izgubi se iz njihovih očiju. To Ninsun jasno uoči. Umesto groznih urlika, počese mirno da predu poput pitomih mačaka.

Devojka nije mogla da poveruje očima; nije mogla da shvati kako je nešto tako moguće jer, samo nekoliko trenutaka ra-

nije, videla je te iste životinje kako rastržu kraljeve vojnike, kako silovito napadaju, bez straha, kao da ih goni neka daleko veća snaga od pobude njihovog životinjskog nagona. One nisu ubijale da bi se prehranile. Ubijale su radi ubijanja. Vojska tigrova. Neverovatno!

Ponovo zaigraše rubovi platna na ulazu u šator. Devojka pomisli da dolazi i treći tigar ali, umesto njega, u šator stupi visok, mršav starac duge sede brade i kose, jednostavno obučen u odeću kakvu obično nose muškini. U ruci je držao koplje a o pasu mu je visio privezan mač.

Starčevo lice odražavalo je neku mirnoću, odlučnost i rešenost. Neka unutrašnja snaga je komandovala njegovim starim ali vitalnim telom. Visoko čelo, pronicljive oči i produhovljen pogled, odavali su prisustvo mudrog čoveka.

Ni prema njemu životinje ne pokazale agresivnost.

Starac odmeri devojku. Ne promače joj da je zadivljen njenim izgledom.

— Ti si Ninsun, dete? — obrati joj se on blagim, nežnim glasom kakvim joj se otac često obraćao dok je bio živ.

— Jesam, starče — odgovori ona. — A ti? Ko si ti?

— Zovem se Velmer, došao sam sa tigrovima. Ne boj ih se. Ništa ti našao neće učiniti.

— Ti si Gospodar tigrova?

— Starac se nasmeja.

— Nisam, pogrešno si obavestena o njegovom izgledu, kao i mnogi drugi. Niko ga nije video, ali ti ćeš imati priliku.

— Ja? Kako?

– Poći ćeš sa mnom. Vodim te njemu.

Devojka se namrgodi.

– Koliko odlučuje moja volja? – upita prkosno. – Nisam navikla da se sa mnom raspolaze kao sa predmetom.

– Gospodar tigrova uzima ili uništava sve ono što je kraljevo.

– Ja nisam kraljeva svojina!

– poskoči ona uvredeno.

– Utoliko bolje, dete. Ipak, trebala si to da postaneš. Ako ti je tako draže, onda sve ovo shvati kao preventivni čin dobre namere čiji je cilj da te spreči kako ne bi počinila glupost.

– Kako to da razumem?

– Načinila bi veliku glupost kada bi pošla za Ninurtu.

On nije čovek dostojan tebe.

– Ko vama daje pravo da sudite o tome?

– Istorija, dete, i vreme.

– Da li istorija nalaže i to da se ubijaju nedužni ljudi?

– Gospodar tigrova nedužne pušta na slobodu. Ubija samo one koji služe kralju... Poći ćeš sa mnom?

– Kuda?

– Videćeš, i, tako mi moje sede brade, nećeš se pokajati. Veruj mi.

– Vidim da ste častan čovek, ali nikuda ne idem odavde – odlučno se usprotivi Ninsun.

– Dete, nisi u mogućnosti da odlučuješ. Uvek sam bio protiv primene sile, ali, ukoliko je ona neophodna, moraću da je upotrebim. Sve što činim, činim za tvoje dobro. Upamti to, jednog dana ćeš mi se zahvaljivati.

Ninsun shvati da je njeno protivljenje uzaludno.

– Zašto me vodite tom groznom čoveku?

– Ne sudi, dete, o drugom po glasinama. Mišljenje obrazuj u konkretnoj situaciji. Donesi svoj sud o njemu tek kad ga upoznaš. Želim samo da znaš da on nije grozan čovek. Uverićeš se u to.

– Radije ne bih. Zašto sam mu potrebna?

– Želim da te vidi i upozna.

– Ninsun se namršti.

– Znači li to da je sve ovo vaša zamisao?

– Tako je, dete. Ovo je moja ideja.

– Tako, znači – razmišljala je Ninsun. – Mislim da mogu da verujem vašoj sedoj bradi. Garantujete li mi bezbednost i povratak u civilizaciju?

– Želim da upoznaš Gospodara tigrova a kasnije sama odluču o svojoj sudbini.

– Mogu li da povedem Belu?

– pokaza na onesvećenu robijnju.

– Budi uverena da ti tamo, kuda idemo, ona neće biti potrebna. Oslobađam je ropstva i puštam je na slobodu.

Dok je govorio, Velmer je duvaljku od šuplje zovine stabljike napunio iseckanim travama, zapalio ih i dunuo prema devojci.

Ne shvatajući starčevu nameru, Ninsun je kasno reagovala i nije nagonskom kretnjom uspela da izmakne mlazu žutog uspavljajućeg gasa.

KEDROVA ŠUMA LJUBAVI

Šumovi prašume, lagano strujanje vetra, šumor lišća i žubor

udaljene rečice, razbistriše Ninsunin razum, rasteravši iz njenog mozga dejstvo oslabele snage uspavljujućeg gasa.

Otvori oči. Prijatna mekoća koja ju je mazila, poticala je od koža i ćebadi od šipatua. Ležala je na nekoj vrsti ležaljke načinjenoj od naslaganih životinjskih koža. Nad njom je svetlelo beskrajno plavo nebo. Taj komadić plavetnila tako dragog i milog očima, okvirivao je neravan krug lisnatih zvršetaka visokog drveća.

U nozdrve joj se uvuče miris cveća. Jedna ptičica slete na zakržljalu granu drveta pod kojim je ležala. Neko ju je vreme radoznalo posmatrala vrteći se na grani i cvrkćući; potom raširi krila i odlete.

Mada je sve, što je mogla da vidi, bilo nalik na onozemaljsko, shvati da se ne nalazi u raj, već u Kedrovoj šumi.

Prebivalište Gospodara prašume?! Ko li je taj tajanstveni gospodar džungle? Kako izgleda? Sigurno je grub, snažan, ružan i neuredan, duge, masne brade od neopranog loja ubijene divljači.

Podiže se na laktove i kože kojima je bila pokrivena skliznuše sa nje. Još uvek je na sebi imala svileni ogrtač. Njena postelja nalazila se uz drvo, na rubu čistine obrasle gustom, ravnom travom i cvećem.

Tri tigra su je, ležeći potrbuške, nemo posmatrali. Neda-leko od sebe ugleda leđima okrenutog čoveka dugačke plave kose u sedećem položaju. Neke masti je utrljavao u ranu na telu ogromnog tigra koji je cvileo od bola. Pri svakom pokretu

ruke na golim leđima čoveka igrali su mišići čelične snage.

To nije bio stari Velmer.

— Probudila si se? — upita je čovek melodičnim glasom ne okrećući se.

Kako li je samo znao da je došla k svesti? Ne odgovori.

Čovek na ranu tigra nalepi širok list neke biljke i životinji reče nešto na čudnom jeziku. Zapravo, pre je to bio artikulisani, piskavi, grleni lavež sličan glasu tigra, no govor ljudskog bića. Ninsun pretrnu od pomisli da će, kada se čovek okrene, na njegovim ramenima ugledati glavu zveri.

Ranjena životinja ostade nepokretna. Čovek ustade i pođe ka devojci. Laknu joj. Njegova glava bila je ljudska. Bio je to visok, snažan mladić nabreklih mišića. Pod vratom je nosio isti beleg kakav je i ona imala. Beše odeven u kožnu pregaču koja mu je samo muškost pokrivala. Smeškao se prijatnim i umirujućim osmehom.

— Ko si ti? — upita ga Ninsun.

— Zovem se Lugal — odgovori mladić.

— Kako si dospeo ovamo?

— Nisam dospeo, ja živim ovde

Devojka zadrhta.

— Ti... ti si Gospodar tigrova.

On se ponovo osmehnu i skrstivši noge sede na travu pored njene postelje.

— Tako me zovu u civilizaciji, ali ne bih mogao s tim imenom da se složim. Ja sam prijatelj tigrova i svih drugih životinja koje ne pokazuju krvoločnost.

— Sudeći po pokolju koji sam lično videla, ne bih rekla da tigrovi nisu krvoločni.

– Ne razumeš životinje. Kada jedna ubije drugu da bi prehranila sebe i okot, to je zakon samoodržanja, zakon prirode i džungle. Krvoločna zver je ona koja ubija iz nagona i krvoločnih pobuda. Ubija više nego što može da pojede. Tigrovi to ne čine. To čine životinje aralua. Tigrovi koje si videla, izvršili su pokolj po zadatku.

– Po zadatku? Tvom?

– U neku ruku.

– Nisi tamo bio prisutan. Kako si ih kontrolisao

– Nije za to bilo potrebe. Uz njih je bio Velmer. Oni ga razumeju kao i mene.

Ninsun se još više začudi.

– Nećeš, valjda, da kažeš da možeš da razgovaraš sa njima?

– Mogu. Šta je u tome čudno? To je bio prvi jezik koji sam naučio. Dok nisam upoznao Velmera, nisam poznavao jezik civilizacije.

Ninsun je Gospodara tigrova zamišljala kao ružnog i grubog čoveka, glupog ali snažnog, divljeg ali spretnog, neurednog ali odvažnog i moćnog. Lugal je, međutim, bio izuzetno lep mladić, prijatnog izgleda, neverovatne snage ali skladne građe, slabo odeven ali čistog, negovanog tela koje je u sebe upilo dovoljno sunca da mu da bakarnu boju kojoj su njegove zelene oči davale izuzetno skladan kontrast.

Primetila je da je zagleda s posebnom pažnjom.

– Ninurta zaista ima ukusa

– primeti on ne skidajući pogled s njenih grudi čiju veličinu nije uspevala da sakrije uprkos nameri i želji da to učini.

– Iz tvojih usta izlaze reči jednog divljaka! – planu Ninsun zacrvenevši se od stida pred njegovim muškim pogledom.

– Ne poričem da to još uvek jesam – priznade mladić – ali zahvaljujući Velmeru sve manje. Uprkos svemu, nisam kivan na civilizaciju koja me je odbacila.

– Ne razumem te?

– Sve u svoje vreme a sada je, red da se bolje upoznamo. Delićemo ove prostore dugo vremena.

– Šta?! Ne misliš, valjda, da me zadržiš ovde?

– Zašto da ne? Dovoljno sam dugo bio usamljen.

Devojka se zapanji. Šta taj šumski čovek zamišlja? Ona neće pristati da bude ičija igračka za prekraćivanje vremena.

– Divljak ostaje divljak. Namećeš mi svoju volju. Šta je sa mojom? Bio si usamljen, pa šta? Zar zbog toga ja moram da ispaštam zarobljena u ovom bespuću?

– Mislio sam da ćeš želeti da ostaneš?

– Ne, ovo je najgroznije mesto za koje sam čula i videla da postoji.

Nije baš sve mislila onako kao što je rekla, ali njene reči su proizašle kao plod kivnosti zbog povrede njene ličnosti.

– Govoriš o prašumi sa potcenjivanjem, Ninsun. Grešiš.

– Misliš?

– Da. Uverićeš se da je ovo najdivnije mesto u celoj Zemlji Piramida.

– Svakom svoj rodni kraj izgleda najdivniji.

– Ti si, ipak, odlučila da napustiš svoj – podseti je on. – Zar ti, onda, nije svejedno da li ćeš živeti ovde ili u kraljevoj piramidi.

– Nije.

– Po tebi bih rekao da ti moć, bogatstvo i raskoš ne znače mnogo.

– Znače – odbrusi Ninsun mada je rekla ono što nije mislila.

– Znači da si vlastitom voljom odlučila da postaneš žena diktatora?

– Da, svojom voljom – prkosno će ljutita Ninsun.

– Izbor ti je loš i nije po volji bogova. Zahvalan sam Velmeru što te je sprečio u toj ludosti. Taj nitkov koji izigrava kralja nije dostojan takve lepotice i tako snažnog duhovnog bića kao što si ti.

– Zaista?! – tobože se ona iznenadi, sa dozom ironije u glasu. – Da, možda, sebe ne smatraš dostojnim?

Tek što je to rekla, pokaja se. Nije bilo potrebno da ga izaziva.

On je pogleda.

– Smatram.

Iznenadnom kretnjom dohvati rubove njenog ogrtača i obnaži je. Njena nagost ga pogodi poput udarca bića preko očiju. Zula, za koju su svi govorili da je najlepša i najzgodnija kurva, u svih sedam kraljevstva Zemlje Piramida, mogla je da se prema Ninsun uporedi kao ništa spram beskonačnog.

Devojka planu od jeda. Snažnim zamahom ruke ošamari Lugala. On je predosetio takvu njenu reakciju i imao je vremena da je spreči, ali to nije učinio. Ljutina napušta telo kroz fizičku reakciju.

– Ne dozvoljavam da se sa mnom postupa kao sa robinjom! – podviknu Ninsun pokrivajući golotinju. – Moji roditelji su slobodni ljudi.

– To ne osporavam, mada kao i ja, znam, da i ti robove ne smatraš ništa manje vrednim ljudima od nas. Ipak, šta bi se dogodilo da te Velmer nije doveo ovamo? Pala bi u naručje moćnog čoveka; postala bi njegova robinja i radi moći bi ga trpela u krevetu.

– Nije tačno! – vrisnu Ninsun. – Ti... ti!...

Raspomamljena izgledala je još lepša i zanosnija. Ponovo ga udari. Taj put pesnicom u grudi. Kao u kamen da je udarila. Nije se ni pomerio. Samo su mu se beskrajno zelene oči zažarile od sjaja kakav je ona već videla u pogledima mladića izbezumljenih njenom blizinom.

Shvatajući da mu nije nanela fizički bol i da je umesto ljutine u njemu raspalila požudu, pokuša da se odmakne od njega; skoči i pobegne, ali je on šakom čeličnog stiska dohvati za mišicu i grubo privuče sebi.

– Ostavi me, ti... ti, životinjo od čoveka! – vrisnu devojka.

Pokuša da se otrgne, ali je njen napor bio jalov.

– Ne opiri se – reče joj uzbuđeno. – Jednom se mora dogoditi. Bolje što pre.

Ponovo sa nje strže zeleni, svišeni ogrtač.

– Zveri! – provali iz nje.

Grudi su joj se nadimale od gneva što se prema njoj na takav način ponaša. Uvek je dotad, u sličnim situacijama, bila navikla na nežnost i pažnju, a

sada je ova divljak smatra za običnu drolju.

– Uzeću ono što je bilo namenjeno kralju – reče joj gutajući njenu nagost zažarenim očima.

Krv joj šiknu u glavu od nemoći i stida.

– Prostačino! Samo preko mene mrtve!

Dohvatio ju je za uzan struk i privio u svoje snažno telo, osetivši uzbudljivo dražkanje njenih grudi pritisnutih njegovim. –

Batrgala se nogama, udarala ga po licu i grudima, grizla i grebala, ali nije uspela da se otrgne. Mladić je obori na ležaj.

– Ostavi me, zveri! – vrištala je. – Ne želim te!

– Ali ja tebe želim.

Kroz glavu joj sinu pomisao: osveta. Taj čovek se zbog nekog sveti kralju a ona sad treba da plati neizmirene račune. Zar da je ima čovek koga je na taj čin pobudila osveta; zar svojom nevinošću treba da bude spona obračuna protivnika koje doskora nije poznavala?

To joj dade snagu za borbu; s toga njegov trud da ostvari svoju zamisao nije bio nimalo lak. Naišao je na žestok otpor tigricice koja je odlučila da se skupo proda. Služila se svim mogućim oblicima odbrane od grebanja i ujedanja do čupanja kose.

Panika je obuze kada shvati da je nakon dužeg rvanja napušta snaga. Dahtanje odade prvi znak pojave umora u njoj. Bio je to presudan trenutak neravno-pravne borbe dva oznojena, naga tela u praiskonskom pejzažu netaknute lepote.

Na prilično grub način uspeo je da razdvoji njene, dotle čvrsto stisnute oble butine, snažne i jedre, i da svojim telom prodre među njene noge koje su se izazovno belasale u zelenoj okolini travnate livade.

Jednom rukom je dohvatio obe njene šake i podigao ih joj iznad glave, na šta su njene velike grudi, rasprostrte po zanosnom telu, poprimile izuzetno primamljive obline. Podrhtavale su i nadimale se u ritmu njenog disanja.

Gledao ju je zanesenim pogledom naslađujući se njenom nemoći i svojom dominacijom poput životinje koja odlaže trenutak da se počasti svojom žrtvom.

Mirisao je na znoj i divlje voće, na prašumu i pomamu. Iako u položaju pobeđenog, Ninsun je prikupljala snagu i dalje rešena da se bori. Njegov pogled žario ju je po dojnama, ali je više nije bio stid. Zar će se taj veličanstveni čin, o kojem su joj »vršnjakinje«¹ pričale s puno mašte, i na kojem im je zavidela, dogoditi u ovako grubim, po nju ponižavajućim okolnostima, bez prisustva ljubavi? Zar će je uzeti kao što životinja uzima životinju?

A onda je »životinja«² pokazala da ume da bude i nežna. Slobodnom rukom prešao joj je preko bedara i stomaka i zastavio se kod grudi koje su se dizale i spuštale prateći ritam njenog otežanog disanja.

Bradavice na grudima učvrstiše se i izdigoše kada prstima pređe preko njihovih vrhova osećajući im prijatnu meku čvrstinu. Već narednog tre-

nutka najpre jedna a onda i druga dojka bile su čvrsto stisnute njegovom širokom šakom. Elamićanin iz Ereha bio je u pravu, kada je govorio o njihovoj veličini.

Devojka oseti kratkotrajan bol od njegovog stiska, ali bol nadjača osećanje prijatnosti koje se razli po svim ćelijama njenog izazovnog tela.

Pustio joj je ruke kako bi svih deset prstiju mogao da upotrebi u pretraživanju njene nagosti, a onda se, kako bi je što više osetio, poslužio i usnama.

Usne i jezik bili su mu vlažni ali vreli i palili su žar kuda god bi se uputili.

Mada su joj ruke bile slobodne, nije se više branila. Preplavio ju je cunami uzbuđenja. Razum joj je nalagao da se ne ponaša tako, ali je volja tela izmicala njenoj volji. Pokorila se plimi strasti koja ju je zapljusnula neočekivanom žestinom.

Nije više osećala paniku od njegove muškosti čiju je moć duže vreme osećala među nogama. Kratak, oštri bol protresao joj je telo kada je prodro u nju, ali već narednih trenutaka teskoba i nemir nepoznatog porekla, stvoreni negde u predelu malog stomaka, u kovitlacu ludila i pomame dopreše do njenog mozga; zamrači joj se pred očima i ona žestinom tigrice zari nokte u njegova široka leđa.

– Lepa, si Ninsun – prošaputao je.

U magnovenju je shvatila da je on uzima ne kao objekt osвете, već kao ženu koja je u njemu uzburkala krv, koja je zapalila njegove mišiće i učinila

da podrhtavaju poput lista na vetru. To je bio odsudan trenutak da mu se sva preda i da ga potpuno primi u sebe.

Ubrzo iz njenih usta počеше da izlaze isprekidani, grleni jecaji kojih uopšte nije bila svesna. Isprava isprekidani ti izdisaji postajali su sve vezaniji, da bi se u trenutku kada joj je u svesti eksplodirao svemir, pretvorili u snažan krik kojim kao da se oslobodila neke teskobe, okova, stešnjenosti i sputanosti.

Blaženstvo opuštanja, nakon tog nezaboravnog, praiskonskog čina, bilo je isto tako prijatno i osvežavajuće kao i sam čin ljubavi.

Kao da je iz svakog dela tela, iz svake pore na koži Ninsun kraljice koja to nije postala, izbijalo neko upotpunjenje, nekakav unutrašnji osećaj celosti, zasićenost čula, što se zaokruživalo u jezgrovitost kompaktnog, koherentnog duhovnog i telesnog doživljaja.

Nije se kajala, jer ono što beše doživela, doživela je celim svojim bićem i sva je u tom doživljaju učestvovala. Nije više bila ljuta ni na tog lepog, plavokosog Gospodara prašune. On je jeste silom privoleo na ljubav, ali je u svom naumu uspeo ne samo zahvaljujući sili nego i njoj samoj. Osećala se poput poražene ženke kojoj ništa drugo do poraza nije bilo ni suđeno.

Morala je da prizna da Lugal, iako se isprva pokazao kao grub takav u stvari nije bio. Sviđao joj se, bar što se njegovih telesnih osobina ticalo Mogla je, međutim, da nasluti kako se iza njegove sirovosti krije i neiskristalizovano, snažno duhovno

biće puno vrlina koje je ona oduvek cenila.

— Da li si zadovoljan, gospodaru džungle? — upitala ga je, prva prekinuvši ćutnju kojom su bila obavijena njihova znojna tela.

— Jesam. U svemu si nadmašila Zulu.

Ona se namršti. Poređenje?

— Zula? Ko je to?

U glasu joj zažubori ljubomora, nepoznato osećanje koje je iznenadi silinom.

— Zula je najlepša kurva u celoj... — Zeu-Ka! — ciknu Ninsun i poskoči. — Porediš me sa kurvom?

Gnevno se baci na njega i zari mu nokte u prsa.

Njena reakcija izazva kod njega plimu smeha. Više nagon-ski, no svestan, razloga njenog agresivnog reagovanja, shvatio je da je povredena jer se, u interesnu sferu njenog polaganja prava na njega, umešala druga žena.

Ponovo nastade borba dva izvanredno građena tela u suton dana koji nebom beše zagospodario zlatnim prugama zalazećeg sunca, i donosio svežinu.

Ishodom borbe Ninsun se po drugi put našla na leđima, osećajući na sebi raspaljenog mužjaka.

— Zar opet? — jeknu ona.

Glas je odade, jer u njemu, umesto prizvuka negodovanja, oglasila se želja.

KAKO UNIŠTITI LUGALA

U najvišoj prostoriji Duranki kule, kralj Ninurta je »drhtao« od srdžbe.

— Nečuveno! To prelazi sve mere drskosti! .

— Manje nervoze, kralju — opomenu ga hladnim glasom nakaza od vrhovnog sveštenika Enlila, koji se hramajući kretao između stolova pretrpanih čudnim staklenim i metalnim napravama. — Gnev je direktan atak na pravilno rasuđivanje, protivnik delotvornog mišljenja i adekvatne akcije. — Zavrte glavom, diveći se samom sebi. — Načinio sam isuviše dobro delo. Primio si znatno više ljudskih reakcija nego što sam to želeo. Kuda vode tragovi?

— Kuda? Jasno, prema Kedrovoj šumi. Prokletstvo neka padne na tu šumetinu. Kako neko uopšte može u njoj da živi? I ko je taj prokletnik kojeg slušaju te grozne životinje? Zašto se okomio na mene? Lično bih pošao tamo da ga kaznim.

Ne žesti se, Ninurta. Ti znaš da je to nemoguće. Snažne mentalne reakcije nisu predviđene za tebe. Pregrejaće ti se telo.

— Nemoguće! — skoči kralj na noge i poče »nervozno« da se šeta. — Nemoguće. Zašto si me vezao samo za piramidu i Nipur?

— Polako, možda tvoju moć i više proširim, no i sa takvim kakav si, prezadovoljan sam, uzimajući u obzir što sam sve od materijala imao za tvoje oblikovanje. Upravo radim na tome što želiš. Eksperimenti...

— Do vraga i oni. Hoću da uništim tu šumu. Narediću da se pokrene sva raspoloživa radna snaga i raskrči je.

— Govoriš kao maloumno dete čoveka. Čudim ti se, no, jasno, ti nikada nisi video Ke-

drovu šumu. Da nekom saopštiš svoju nameru, pomislio bi da ti je Nergal ispio razum.

– Nisam poludeo – usprotivi se Ninurta. – Hoću da ona nestane sa lica Zemlje Piramida.

Enlil zavrte glavom.

– To je nemoguće, kralju. Isuviše je velika i takav poduhvat bi mogao da traje veoma dugo. Zbog nje ne smemo zanemariti život u zemlji gde nam je besplatna snaga dragocena. Naša moć se zasniva baš na toj robovskoj radnoj snazi, a to što ti predlažeš moglo bi potrajati stotinak godina.

– Gradnja tvog hrama trajala je isto toliko dugo.

– Uništenje Kedrove šume poremetilo bi biološku ravnotežu na Zemlji Piramida, a s prirodom se ne sme šaliti, tim pre što svi mi od nje potičemo.

– Pa šta?

– Kedrova šuma sprečava strujanje hladnih vetrova sa planine Mašu i Zapadnog mora.

– Želim da nestane, shvataš? Ništa me drugo ne interesuje. Neka je spale.

– Ispresecana je mnogobrojnim većim i manjim rečnim tokovima; puna je močvara, jezera, laguna i mrtvaja. Požar bi uništio samo njen mali deo. Žalim, ali takvu ti ludost ne mogu odobriti. Imamo važnijih problema od tog Gospodara tigrova i Kedrove šume.

– Ne razumem.

– Ona nepoznata sila, o kojoj smo već razgovarali, sve jačim zračenjem utiče na izvor tvoje moći, i moje, jasno, takođe.

– Otkrio si uzročnika?

– Za sada naslućujem samo približnu lokaciju izvora. Halu-

cinatorni prikazi i energetski uticaj isijavanja mane dopire odnekud sa zapada. Tačno mesto, međutim, još ne mogu da utvrdim, jer je uzročnik neverovatno pokretljiv.

– Kedrova šuma?

– Možda.

– Zar to, onda, nije još jedan razlog više za njeno uništenje. Taj divljak me izluđuje. Telo mi se greje od njegove drskosti. Nije se zadovoljio da samo karavene uništava. Oteo je Ninsun a sada atakuje i na moju ličnost. Znam, ta strana sila je on. Siguran sam... Ali, šta se dogodilo sa Ninsun?

– Ona je sada njegova žena – odgovori Enlil.

– Siguran si?

– Ne potpuno, ali je to sasvim logičan redosled događaja.

– Raskomadaću tog starca čim mi padne šaka.

Enlil nabra čelo.

– Slutim da si u velikoj zabludi, Ninutra. O kakvom starcu govoriš?

– O tom vražjem Gospodaru tigrova.

– Grešiš, Ninurta. On nije starac. On je veoma mlad.

– Kako? – »iznenadi« se kralj. – Mnogi su ga videli. Opisuju ga kao starca smežuranog lica, bele kose i brade, povijenog pod bremenom godina.

Enlil zavrte glavom.

– To nije Gospodar tigrova, ili se samo vešto maskira, ili ja nisam na dobrom tragu odgonetanja. Čovek koji nam radi o glavi je veoma mlad. To potvrđuje snaga njegovih energetskih bionmentalnih talasa. Snažne je volje i poseduje moć isijavanja mane. Ne znam kog

je porekla njegova sila i kako ju je stekao, ali to ostaje kao činjenica. Šema biološko-psihičkih linija Ninsunine životne linije na šemi Večitog Kretanja, prikazuje je kao sirovu devojkicu iz naroda, izuzetno pametnu ali nesvesnu svojih moći. Da pođe za tebe, odlučila se iz poštovanja prema majci. No, njen put do sreće, za kojom čezne, ne vodi preko tebe. Pre će ga naći u ličnosti tog divljaka. Ona želi ljubav i pažnju, a to joj, usamljeno biće, kakav je taj Gospodar tigrova može pružiti bez obzira koliko bio surov. Moćima koje poseduje, naterao je životinje na poslušnost. On sa njima komunicira. Uhvatio sam delove njegovog opštenja i zapanjio se. I sam sam slično pokušao, ali bez uspeha. Životinje ga vole, ne kao dresera, već kao jednog od svojih koga su priznale za vođu. Kao da ima urođeni mentalni komunikator. Nije, onda, teško pretpostaviti da će ga i ta devojkica, tebi namenjena, zavoleti.

— Da li njihova međusobna blizina može da nas uništi?

— Vrlo je moguće. Linije sila njihovih života su sve bliže jedna drugoj. Njihov spoj rezultiraće ogromnom snagom koju sam tebi želeo da namenim.

— Šta ćemo učiniti?

— Moramo likvidirati tog divljaka i zračenje njenog znaka staviti pod tvoj uticaj.

— Da ga likvidiram? — »ljutito«
će Ninurta. — Kako? Da ga pozovem na čaj taroa?

— Ne. Izbaci ironiju iz glasa. To je ljudska reakcija i odraz nemoći.

— Da pošaljem vojsku da raskrči šumu? — predloži kralj.

— Već sam ti objasnio da je to nemoguće. Vojska bi se izgubila u lavirintima njenih pogrešnih puteva.

Ninurta napregnu svoje monstruozno telo i uspe da ovlada svojim reakcijama. Potom svoj metalni, pronicljivi pogled upre u vrhovnog sveštenika.

— Naslućujem da imaš predlog?

— U pravu si. Tamo gde ne pomaže sila, pomaže lukavstvo.

NEUGODNA VEST

Noseći je u naručju, gotovo ne osećajući njenu težinu, i ne odavajući znake umora, Lugal se gotovo četvrt dana kretao samo njemu poznatim stazama kroz džunglu.

Oslonjena o njegovu mišicu i privijena uz njega, kao lijana uz drvo, Ninsun se osećala sigurna i zaštićena, prvi put u životu. Prvi put je mogla dozvoliti da neko drugi odlučuje umesto nje, da je razume, da joj se mišljenje slaže sa mišljenjem drugog, da okolinu ne opterećuje njoj svojstvenim pogledima na svet.

Mada je Lugala poznavala veoma malo, snagom urođene, nasledno prenete intuicije, osećala je da je Lugal onaj koga je u mislima dozivala za devojačkih dana i noći, o kome je maštala. Njihov susret nije bio onakav kakav je, možda, trebao da bude, ali je sve drugo, što je uz njega doživela, bilo divno. Iza spoljašnje sirovosti, pokazao se kao snažan duhovni potencijal koji se, dugo tinjajući u tami izdvojenosti od civilizacije, razbuktavao pod Velmerovim nadzo-

rom u vatru nezamislivog požara.

– Lugale, kako si dospeo u Kedrovu šumu? – upita ga ona.

– Ne znam. Velmer mi je objasnio da je moja majka, bežeći pred kraljevim vojnicima, potražila spas u Kedrovoj šumi i, verovatno, u njoj našla smrt, kao i cela njena pratnja. Preživeo sam jedino ja.

– Kako?

– Ne znam, sećanje mi najdalje dopire do trenutka kada sam se potukao sa Kumusom.

– Kumusom?

– Da, mladim tigrom koji više nije živ.

– Tukao si se s tigrom?! – S nevericom upita Ninsun. – Zašto?

– Oko komada sirovog mesa antilope.

Ninsun se zabezeknu i namršti.

– Jeo si sirovo meso?

On se nasmeja.

– Čovek je životinja, jasno, obdarena razumom, ali su plitki jazovi koji ih razdvajaju. Čovek je u početku evolucije jeo sirovo meso, sve dok nije otkrio da ono može da se pripremi i na bolji način. Mnogo vremena docnije, sasvim slučajno, otkrio sam da je pečeno meso daleko ukusnije.

– Ipak, ne shvatam kako si mogao da preživiš u ovoj džungli pored tolikih opasnosti?

– Tigrovi su se brinuli o meni.

– Tigrovi? Mora da se šališ?

– Govorim ozbiljno. Često ni meni nije jasno, ali je tako. Bez pomoći tigrice Akuse, koju sam dugo vremena smatrao majkom, umro bih od gladi. Nije

više u životu, rastrgao ju je Konkodil.

– Konkodil? Šta je to?

– To je moj naziv za ono što vi nazivate Humbaba.

– Mislila sam da Humbaba ne postoji, da je izmišljotina skopčana sa ljudskim strahom i nagonom ka preterivanju.

Lugal se gromoglasno nasmeja.

Konkodil je toliko stvaran, da ne bih voleo da se sa njim suočiš kada ja nisam u blizini. On je najmoćniji živi stvor koji živi u Kedrovoj šumi. Mislim da je u njoj preostalo samo još nekoliko primeraka sličnih monstruma.

– Šta se sa ostalim dogodilo?

– Ubio sam ih.

Telo devojke protrese drhtaj. Zgrozi se.

– Zeu-Ka, i ti takav život nazivaš interesantnim. Bio si nekada u civilizaciji?

– Jesam, ali je ne bih menjao za Kedrovu šumu.

– Tešku sudbinu ili nečiju kletvu nosiš na sebi, Lugale. Ona te je odvojila od prave majke i dovela na ovo stravično mesto.

– Ti živiš u boljem svetu?

– Mislim – nesigurno odgovori devojka.

– Okružena si licemerjem i neiskrenošću, niskim pobudama i strastima, borbom za komad hrane sutra. Ovde toga nema. Svi se bore da opstanu; slabiji ginu, jači ostaju, ali niko nije gladan.

Izbiše na prostranu čistinu kojom je proticala bistra rečica puna riba i drugih vodenih životinja i bilja. Na sredini čistine nalazila se ogromna kamena

palata, nekada, verovatno, zajedno sa okolinom blistavo i prijatno mesto za odmor, koje je vremenom neodržavanja postalo zapušteno. Divlje rastinje napadalo ga je sa svih strana kao i nekadašnje travnjake i cvećnjake.

Lugal spusti devojkicu na zemlju i objasni:

- To je srce Kedrove šume.
- Ali otkud ova palata ovde?
- upita ona začuđeno.

– Tu sam se odgajao i postojanje palate primio sam kao nešto sasvim prirodno. Velmer mi je otkrio da se palate ne grade u džunglama. Ova je izuzetak. Sagrađili su je bogovi pre nego što su napustili Zemlju Piramida. Živeli su tu, izolovani od ljudi, kako Velmer kaže, da ne bi narušili njihov kontinuirani razvoj i uticali na tok istorije. To je mesto koje vi nazivate Edem, Rajski vrt, Breg Bogova i drugim imenima koji asociraju na blagostanje i sreću.

– To je Edem? – iznenađeno će Ninsun.

– U palati sam pronašao oružje i mnoge druge stvari kojima isprva nisam znao svrhu, ali sam ih kasnije počeo da koristim u svrsishodne namene. Ni jedno ljudsko biće osim tebe i Velmera, nije ovde kročilo. Ima zlata i drugih dragocenosti u izobilju. Velmer kaže da se zna da palata postoji, ali se više niko ne usuđuje da je traži. Prilaz joj je onemogućen mnogim prirodnim i veštačkim preprekama za koje su se lično bogovi pobrinuli. Nema bojazni da je iko ikada otkrije.

Palata se prostirala na osnovi od preko deset ikua. Imala je

piramidalan oblik zdanja sa mnogobrojnim ispustima, terasama, pergolama i atrijumima, te zastakljenim prozorima.

– Hoću da vidim kako izgleda unutra – reče Ninsun i Lugal je povede.

Unutrašnjost je, takode, bila zapuštena, ali osvetljena čudnom svetlošću koja je izbijala iz hladnog kamena unutrašnjih zidova. Čudan, ali interesantan, nameštaj od finog drveta, koje je odolело zubu vremena jer je imalo neuništivu, spoljnu glazuru, i metala, stakla i zgusnute kedrove krvi, krasio je prostorije popločane ili presvučene glatkim drvetom. Svuda je bilo polica pretrpanih knjigama i čudnim, metalnim napravama kojima ni Lugal nije znao namenu.

– Vidi se da su ovde živela dva muškarca – reče Ninsun naćinivši po stolu, u jednoj od gornjih prostorija, prstom prugu od uklonjenog debelog sloja prašine.

– Namenio sam ti ovu palatu kako bi ti civilizacija što manje nedostajala – reče Lugal devojci.

– Zaista! – kriknu ona presrećna. – To je divno, Lugale. Urediću je za nekoliko dana da je ti i Velmer nećete moći da prepoznate.

– Zar? Rekla si da je ovo grozno mesto?

Ona se vragolasto nasmeši i napući usne.

– Čovek od prilike do prilike menja mišljenje i priznanje svoje greške. I ne budi zajedljiv.

– Nisam zajedljiv; ali nisam zaboravio kivnost s kojom si govorila o Kedrovoj šumi.

– Ljut čovek često kaže ono što ne misli. Počinjem da volim ovu tvoju divljinu. Čini mi se da se mora živeti u njoj da bi se razumela i zavolela.

– Ne nedostaje ti civilizacija?

– Uz tebe ne – reče umiljato.

– Ovde se živi skromno, Ninsun.

– I pre sam živela skromno.

– Nećeš imati s kim da razgovaraš osim sa mnom i Velmerom.

– Naučićeš me da razgovaram sa životinjama.

– Opasnosti vrebaju na svakom koraku.

– Ti ćeš me štititi... – Ona se namršti. – Ne razumem te, Lugale. Najpre si želeo da me nagovoriš, da me prisiliš da živim ovde, sa tobom, a sada pokušavaš suprotno.

– Delom si u pravu – priznade on. – Isprva si u mojim očima predstavljala objekat osвете. Nameravao sam da te i silom zadržim ovde. Želeo sam da na psihičkom planu doživljam radost i nasladu saznanja da sam te uskratio onom kome si bila namenjena.

– Nešto se promenilo? – upita lukavo Ninsun.

– Priznajem, zavarale su me glasine. Šta sam, na kraju krajeva, mogao da mislim o siromašnoj devojci kojoj se sreća osmehnula da postane kraljica. Smatrao sam te za proračunatu, lukavu osobu koja želi da iskoristi ukazanu priliku. Otkrio sam, međutim, da nisam bio u pravu, da si drugačija, čistija i prirodnija. Sada shvatam zašto te je Velmer doveo meni.

– Zašto?

– On je shvatio da si osoba koja može da me liši samoće, potištenosti, tuge; da si biće kom mogu pokloniti ljubav i očekivati da mi ona bude uzvraćena. No, to saznanje je za mene bilo mač sa dve oštrice. Takvoj osobi ne mogu silom nametnuti svoju volju i želju da ostane uz mene. Ne bih želeo da kasnije vidim kajanje na tvom licu.

– Moje raspoloženje će u prvom redu zavisiti od tebe.

– Objasni.

– Ostavljaj me što manje samu.

On je dohvati, poput pera kolibriča, podiže u naručje i ponese prema krevetu koji dugo vremena nije bio namenski korišćen.

– Ni slutila nisam da ću sreću pronaći u ovom kraju izgubljenom od sveta – reče Ninsun radosno privijajući se uz Lugalova široka prsa i osećajući ubrzane otkucaje njegovog srca.

Nije bilo sumnje da je trebalo da se dogodi ono što joj je svakim novim putem bilo lepše i ugodnije. Ipak, Lugal najednput zastade i spusti je na pod. Mala bora pojavi mu se na čelu. Načinio je grimasu kojom se manifestuje napregnutost čula. Povedena njegovom reakcijom, Ninsun i sama oslušnu zvukove prašume. No, učini joj se da ništa neobično ne remeti uobičajenu harmoničnost poja ptica, šuma vetra i žubora rečice.

– Čuo si nešto? – upita ga.

On klimnu glavom. Prišao je prozoru i pogledao na čistinu. Nekoliko tigrova, poput stražara, stajaše pred palatom. Po pokretanju njihovih ušiju, Lugal

zaključiti da su i one osetile ne-
čije približavanje.

– Neko nam dolazi u posetu,
Ninsun – obavesti on devojk.

– Pođimo dole. Jedino Velmer
zna bezbedan prilaz kući bo-
gova.

Zaista. Tek što su izašli iz pira-
mide, sa ruba gustiša, iz rasti-
nja izroni Velmer. Bio je oslo-
njen o štap, umoran i oznojen.

– Jedva sam vas pronašao –
reče zadihano.

Po njegovom izrazu lica, Lu-
gal shvati da ima nešto da im
saopšti.

– Kakve vesti donosiš, Vel-
mere? – upita on.

– Rdave, deco, rdave. Ninsu-
nina majka je na samrti.

Lugal se namršti i pogleda u
devojk. S njenog lica nestade
razdraganost i ustupi mesto
zabrinutosti.

– Ipak nisu pokidani svi
konci koji te vezuju za civiliza-
ciju – obrati joj se Lugal. –
Samo...

– Samo šta? – prekide ga
devojk uperivši u njega svoj
istrajan pogled. – Ne kriviš me,
valjda, zbog toga. Ne pokušavaj,
Lugale, da me sprečiš da odem
u Ornogno i vidim majku.

Bila je vrlo uzrujana.

– Polako, Ninsun – pokuša
mladić da je umiri. – Ne name-
ravam da te sprečim, samo, ne-
što u svemu tome nije kako
treba. Osećam. Velmere, gde si
čuo tu vest?

– U Erehu se o tome priča.

– Ereh i Orongo razdvaja
više od četrdeset hiljada gara.
Zar to nije čudno.

– Čudno jeste – priznade sta-
rac. – I sam sam to pomislio.
Glasine je u Ereh doneo jedan

karavan koji je na putu od ušća
Hidekala prema Nipuru prošao
vrlo blizu Oronga. O svemu
tome se govori kao o tragičnoj
sudbini buduće kraljice koju je
oteo divljak i kojoj je majka na
umoru, potrešena baš tim doga-
đajem.

– Ima logičnosti u tome –
složi se Lugal – no, sve mi to i
dalje izgleda sumnjivo.

– Ne znam da li je sumnjivo,
Lugale – umeša se Ninsun –
ali ja moram u Orongo da se
uverim jesu li te glasine istinite
ili ne. Razumi me. Ne bih pod-
nela neizvesnost.

– Mogao bi umesto tebe poći
Velmer – predloži mladić.

– Ne – odlučno odbi Ninsun.
– I on, i ti, mogli biste me po-
grešno obavestiti kako biste me
poštedeli bola. Želim lično da
vidim majku.

Zabrinutost i sumnja nisu
napuštale Gospodara tigrova.

– Treba uzeti u obzir da neko
baš to očekuje – primeti on
zamišljeno.

Velmer je shvatio kuda Luga-
love sumnje vode.

– Ipak, ne vidim logičnu nit
tvojih sumnji, Lugale – reče sta-
rac. – Ne verujem da bi kralj
još uvek mogao da bude zainte-
resovan za devojk koju je oteo
divljak. Ona mu, znači, više nije
potrebna. Potreban si mu ti, živ
ili mrtav, odnosno ja, pošto za
tebe niko ne zna da postojiš. Ali,
slaba je indicija osloniti se na
mogućnost da kralj preko nje
namerava da se dočepa Gospo-
dara tigrova. Ninurta ne može
znati koliko ste se vas dvoje zbli-
žili i koliko značite jedno dru-
gom, on ne može biti siguran da

ćeš ti zbog njene sigurnosti rizikovati da budeš uhvaćen.

– Ne budi tako siguran da mu ona više nije potrebna, Velmere – reče Lugal. – Da li si se zapitao zašto je Ninurta, između ostalih lepih žena plemenitog roda, izabrao baš nju, devojku iz naroda, osobu niskog porekla?

– Verovatno zbog njene glasovite lepote.

Lugal otkri znak pod Ninsuninim vratom.

– Ili, možda, ovaj znak ima veze s tim, Velmere.

– Zeu-Ka!? – zaprepasti se starac. – Isti kao tvoj!

Devojka je, takođe, bila zbunjena. Ona nikada na svoj znak pod grlom nije gledala kao na nešto u toj meri neobično. Smetalo joj je jedino što ju je izdvajao od drugih, pa se osećala drugačijom. Kada je isti takav znak videla na Lugal, bilo joj je drago što postoji još neko koga, možda, opterećuje ta obeležnost.

– Ne razumem vas – reče ona. – O čemu to govorite? Objasnite mi.

– Moj otac je bio Enki, jedan od bogova – obrati joj se Lugal.

– Bio je oženjen princezom nekadašnje kraljevine Glinenih Brežuljaka. Oboje su tragično izgubili živote. Znakove na prsima, poput tvog i mog, nosili su jedino bogovi, jer su im bili urođeni kao i nama.

– To... znači! – zamuca zaprepašćena devojka.

– To znači da smo deca bogova, Ninsun.

– Ali... – usprotivi se ona, strahujući da kaže ono što je svima bilo jasno.

– Bez obzira koliko te to pogodilo, Ninsun – nastavi mlađić, – ti si plod polne veze tvoje majke sa jednim od bogova.

Silina tog saznanja onemogućila je devojci da zauzme stav osude majčine preljube, ili opravdavanja tog čina, ali su joj u trenutku mnoge stvari bile jasne. Nalazila se u situaciji koja joj nije dala mogućnost i vreme da o svemu dobro razmisli, ali se, odjednom, mozaik njenih pređašnjih nerazumevanja počeo da uobličava u realnu shvatljivost.

– Nisam želeo da o tome pre razgovaram sa tobom – obrati se Lugal starcu – tim pre što nisam, još uvek, nisam siguran jesam li u pravu ili ne, ali osećam da mi Ninsunina blizina uvećava snagu; osećam se snažnije, kompletniji i moćniji.

Velmer se zamisli.

– Misliš da kralj zna da bi ona, na sličan način, mogla da utiče i na njega; da je zbog toga odlučio da je uzme za ženu?

– Vrlo verovatno.

– Ali, kako je mogao da zna da je ona Označena?

– Dugo sam o tome razmišljao – reče Lugal. – Izgleda da smo potcenili Ninurtu. Izgleda da poseduje znatno veću mentalnu moć nego što pretpostavljamo.

Starac uzdahnu i sleže ramenima.

– Ne znam šta da mislim – priznade. – Zbunjen sam.

– Zašto me životinje nisu rastrgle a to su učinile sa majkom i njenom pratnjom, vojnicima koji su te gonili i mnogim drugim nepozvanim gostima Kedrove šume? – upita Lugal.

– Zašto je svako ko je hteo da Ninsuni naškodi, stradao? Zato što smo oboje zaštićeni. Taj znak u sebi krije mnoge tajne. Uzmi mač.

Starac posluša.

– Baci ga na mene sa željom da ubiješ.

– Šta?!

– Baci ga – ponovi Lugal zahtev. – Ništa mi se neće dogoditi.

– Ne mogu, sinko – odbi starac.

– Poslušaj me, Velmere, to je jedini način da ti objasnim nešto što tek počinjem da shvatam. Ne boj se, znaš koliko sam hitar. Izbeći ću ako ustreba.

Starac posluša. Sa daljine koja ga je delila nije mogao da promaši. Zamahnuo je svom snagom i hitnuo mač. On je, ipak, skrenuo sa svoje putanje i zaobišao Lugala. Mladić ga uhvati u letu.

– Vidiš, Velmere, oružje me obilazi – reče mladić i pokaza mu šaku kojom je uhvatio mač – Krv ne ističe iz mog tela kao iz tvog. Posedujem mogućnost trenutnog zaceljivanja.

I Velmer i Ninsun bili su zaprepašćeni.

– Još uvek mi, međutim, nije jasno – nastavi Lugal – kako je Ninurta uspeo da ubije mog oca. Poslužio se nekim lukavstvom koje moram otkriti radi ličnog obezbeđenja. Zašto me životinje slušaju, Velmere?

Starac nemoćno sleže ramenima. Ono što je video, prevazilazilo je okvire njegovog shvatanja realnosti.

Devojka pride Lugal i obesi mu se oko vrata. Prvi put u životu oči joj se ovlažiše suzama.

– Lugale, ja moram ići, tim pre što misliš da sam zaštićena.

– Znak krije mnoge tajne, Ninsun. Označen nije i neranjiv. Moj otac je bio pravi bog, ne polubog, kakvi smo ti i ja, pa ipak je stradao. Ne mogu te pustiti samu.

– Ja ću poći sa njom – predloži starac.

– Ne, Velmere – odbi Lugal.

– Ići ćemo svi troje. Ne želim rizikovati da vas pustim same. Nemam ni oca, ni majku, ali imam vas i ne želim vas izgubiti.

– Ali, sinko – usprotivi se starac – još uvek nije vreme da se pojaviš. Narod još uvek nije spreman da ustane protiv Ninurte. Moraš se strpiti.

Mladić odlučno odmahnu glavom.

– Ninsun je sada važnija. Ići ćemo zajedno.

PREVARA

Toplo, absko popodne beše podiglo jaru nad pustinjskim peskom Mrtvog mora, pa je čitav horizont treperio od titraja užarenog vazduha iskrivljujući konturu obzorja i one pokretne i nepokretne predmete na njemu.

Tri jahača na onagerima, približavala su se gradskim vratima Ereha. Uprkos žezi, izgledalo je da im se ne žuri.

Stražar na gradskim vratima ih je primetio kada su se od nejasnih tačkica u daljini, oblikovali u pokretne mrlje.

– Konase! – viknu on drugog stražara koji je dremao u

hladovini streljarnice. – Obave-
sti zapovednika da dolaze tri
jahača.

Pridošlice nisu ni slutile (ili,
možda, jesu), kakav im se doček
priprema. Nakon, otprilike če-
tiri stotine gara po suncu, zau-
staviše se pred zatvorenim
gradskim vratima. Sva tri doš-
ljaka bila su odevena u haljetke
sa kukulusima na glavama i
povezima preko usta i nosa
kako bi se zaštitili od pustinjs-
kog peska i sunca.

Provera pridošlica i kontrola
njihovog tovara, bio je uobiča-
jeni postupak u većim nase-
ljima. Neobično je bilo što, kada
se vrata napokon otvoriše, kroz
njih izlete tridesetak do zuba
naoružanih vojnika odevenih u
blistava odela od crvene čoje i
sa perjanicama na glavama. To
nisu bili pripadnici lokalne
vojne posade Ereha, već guradu
kraljevski gardijci.

U tren oka opkolili su um-
orne putnike. Jedan od njih bio
je snažan i visok, drugi nizak i
punačak, a treći, koji se nalazio
u sredini, mršav i nežan. Bili su
iznenađeni (?) neuobičajenim
postupkom koji se provodio za
došljake, ali nisu bili uznemi-
reni. Nekoliko puta su se ćutke
pogledali, kao da su jedno od
drugog tražili odgovore koji
nedostaju.

Vojnici ne preduzeše ništa.
Nemo su stajali, poput kipova,
piluma uperenih u putnike. Ne-
što se čekalo.

Najzad, kroz gradska vrata
izadoše zapovednik straže ode-
ven u vojničko odelo lokalne
vojne posade Ereha i dva visoko-
dostojanstvenika u dugim hito-
nima i himantijama bez poseb-

nih oznaka i ukrasa. Mladi od
njih, suvonjav, jakog, orlovskog
nosa, bio je guverner satrapije
Jerihon i grada Ereha, Elamića-
nin poreklom, plemić Dugan, a
drugi se zvao Sakamun i pred-
stavljao je specijalnog izasla-
nika kralja Ninurte. Bio je nis-
kog porekla ali je, kao verni kra-
ljev sluga, zao ali promućuran,
hrabar i nemilosrdan, uspeo da
se izdvoji iz mase podanika i
vremenom napreduje do osobe
sa širokim ovlašćenjima koja se
bavila samo posebnim zada-
cima. Predstavljao je kraljevu
produženu ruku.

Sva trojica su nekoliko puta
obišli oko pridošlica na onage-
rima, zagledajući ih. Onda Saka-
mun naredi da sjašu što oni i
učiniše.

– Podignite kukuluse! –
podviknu Dugan.

Putnici poslušашe. Najkrup-
niji među njima beše mladić,
snažne telesne građe i ne stariji
od dvadesetak godina. Debeljko
je bio starac bele kose i brade a
treći je, u stvari, bila veoma
mlada i lepa žena.

– Odakle dolazite? – upita
ih kraljev izaslanik Sakamun.

– Iz sela Zarpanta, visosti –
odgovori mladić.

– Iz Zarpanta, dakle – sum-
njičavo će Sakamun. – To je
vrlo blizu Kedrove šume?

– Tačno, visosti.

Tim krajem vršlja Gospodar
tigrova. Čuli ste za njega?

– Jesmo, visosti, ali nam ni-
kada nikakvo zlo nije naneo.
Zarpant nekada nije bio blizu
Kedrove šume, ali ona se stalno
širi. Ponekad nam zveri zakolju
poneku ovcu, ali se sve u svemu
da istrpeti.

Sakamun pogleda kožnate i platnene vreće na onagerima.

– Kojim poslom dolazite u Ereh?

– Mi smo slobodnjaci, visosti. Otac, moja žena i ja. Obradujemo zemlju. Sutra je bazar pa smo doneli nešto voća da prodamo. Od nečega se mora živeti, zemlja je škrtá. . .

– Dobro, dobro, ne kukumačite – prekide ga Sakamun. – Znam tu priču. Govorite o siromaštvu a živite u izobilju. Niste izabrali baš najzgodnije vreme za putovanje?

– Krenuli smo pre zore, ali je moj onager povredio nogu. Zamenu sam ga u selu Zalonku, kod Nekome kamilara, uz doplatu od deset šekela šikarua.

– Šta imate u torbama?

– Sadnice karanua, malo šipatua, šikarua. . . Želite li da proverite?

– Ne.

Izaslanik Sakamun i guverner Dugan povukoše se u stranu.

– Rekao bih da odgovaraju opisu – zaključi Sakamun. – Ti si video devojkú. Šta kažeš.

– Nisam siguran – odgovori Dugan. – Bilo je nakratko. Kraljeva garda ju je krila odsvačijih pogleda, a ni ja tu nisam bio izuzetak. Ponašaju se vrlo prirodno.

– Isuviše prirodno – sumnjičavo će Sakamun. – No, to može da ima dvostruko značenje. Obavešten sam da je taj vrag izuzetno prepreden. Ne mogu da verujem da bi se tek tako lako dao uhvatiti. Istina, on ne zna da mi znamo da postoji, i da ga očekujemo, ali, ipak, ne bi za kretanje koristio dan već

noć. Osim toga, put do Oronga je daleko na severu odavde. Možda ovo mesto za bazu i nije najsrećnije odabrano. Možda je trebalo da štab postavim u Lagášu ili još severnije u Ebli.

– Ali kralj je ovako želeo.

– Da, jer pretpostavlja da će taj lukavac namerno koristiti zaobilazan put.

– Šta da učinim sa ovim troma?

Sakamun je izvesno vreme razmišljao, češkajući se po gustoj, ridoj bradi.

– Zatvori ih. Nije isključeno da je po sredi provokacija. Taj ašipu je uvek, do sada, bio tačno obaveštavan o kretanju kraljevih karavana i vojske. To znači da ima veliki broj doušnika. Narod mu pomaže, pa je moguće da ovo troje predstavlja mamac koji treba da nas zavará. Neka leže u tamnici dok ne uhvatimo tog utukua.

– Potrudiću se da pronađem nekog ko je video devojkú ili starca – predloži Dugan.

– Učini tako – složi se Sakamun. – Mislim da je to za sada najblje.

Ni bogato opremljena trpeza, prepuna najraznovrsnijeg jela i pića, ni prisustvo prelepih, gipkih, mladih ženskih tela u zanosnom ritmu balagua, sistruma i halhalatua, ni izlivi nežnosti dve lepotice iz Kanaanije koje su ga obasipale pažnjom, nisu mogli da kod izaslanika Sakamuna izazovu dobro raspoloženje. Jednako mu je u mislima odzvanjala jeka kraljevog metalnog glasa:

– Životom odgovaraš za njihovo hvatanje!

– Gospodaru – odgovorio je Sakamun, ponizno klečeći pred Ninurtom – za mene je velika čast što ste baš meni poverili taj zadatak, ali, dozvolite i oprostite mojoj znatiželji, da li uopšte postoji mogućnost da taj zlikovac, taj utuku napusti Kedrovu šumu i uputi se prema Orongu?

– Veliki sveštenik Enlil i ja smo razmišljali o tome – rekao je Ninurta. – Sigurni smo da će to učiniti. Tvoje je da ga uhvatiš, živog ili mrtvog, svejedno. Devojkicu hoću živu. Ni dlaka sa glave ne sme joj nedostajati. Uz to, mislim da će se uputiti preko Ereha.

– Ali, to je zaobilazan put, gospodaru? – primetio je Sakamun.

– Jeste, ali i taj divljak je veoma lukav. Štab postavi u Erehu!

– Učiniću kako naređujete, gospodaru...

Sakamuna iz misli trže glas njegovog domaćina guvernera Dugana:

– Ne jedete, izaslaniče?

Na Sakamunovom licu pojavi se veštački osmeh.

– Nešto sam se zamislio.

U veliku dvoranu za zabavu, stupi glasnik u karakterističnoj, širokoj odeći poštanske službe. Žurno pride guverneru Duganu. Sakamun ne ču njihov kratak razgovor, ali zapazi da se boja Duganovog lica promenila od mirno blede do uzbuđeno crvene.

– O čemu se radi? – upita ga.

– U Lagašu su uhvaćeni troje. Odgovaraju opisu... ali to nije sve. I u Ebli i Eriduu su, ta-

kođe, uhvaćene trojke koje odgovaraju opisu.

Sakamun skoči. Pozelene od gneva. Pobebeše mu zglobovi na stisnutim šakama. Ljutito tresnu pesnicom o sto.

– Prevara! – viknu razdraženo. – Odmah mi dajte konja i pratnju.

– Kuda ćete? – upita ga Dugan.

– U Orongo. On mora da je već stigao tamo.

– Čemu, onda, uzrujavanje. Tamo ga čekaju kraljevi gurađu gardisti.

– Prepreden je do te mere da se plašim da bez mog prisustva sve ne krene naopako.

OBRAČUN

Pun blagosti i nežnosti pogled starice, uvelih očiju na naboranom licu koje je krilo mnoge godine, plavio je Ninsun brigom i tugom sakrivenim u biću kome su sudbina i zakon prirode oduzeli deo nekadašnjeg tela.

– Dobro si, majko? – upita je devojkica. – Čula sam... da si jako bolesna.

– Duša mi boluje, kćeri. Patim zbog tebe.

– Zašto, majko?

– Do sela su stigle vesti da te je zarobio nekakav divljak – objasni starica.

– Majko, on nije nikakav divljak i nije me zarobio. Živim sa njim u šumi.

Uzdah se otkide sa staričinih usana.

– Želela sam da imaš više.

– Imam, majko, sreću i celu Kedrovu šumu; nadasve i ljubav čoveka koga volim. Više mi nije potrebno... Gde su mi braća, sestre?

– Odveli su ih vojnici.

– Vojnici!? Zašto?

– Ne znam. Već su dva dana u selu.

Klopka, shvati Ninsun. Lugal je bio u pravu.

Vrata na zorifi se otvoriše. Na njima se pojavi Velmer.

– Požuri, Ninsun – obrati joj se starac nestrpljivim glasom.

– Nešto nije u redu. Sumnjiva mi je ova tišina.

– Gde je Lugal?

– Tu je negde. Njegov životinjski instinkt je nanjušio opasnost.

Devojka zagrlila staricu.

– Kuda ćeš, kćeri?

– Žurim, majko. Navratiću opet, neki drugi put. Vojnici su pripremili zamku čoveku koga volim.

– Želim ti sreću, Ninsun – s bolom u glasu reče starica a oči joj zasuziše.

Velmer je nervozno pogledavao čas u devojku, čas u mrak.

– Pohitaj, Ninsun.

Devojka se nerado odvoji od majke i pruži ruku Velmeru koji je izvuče iz kolibe i povuče u tamu. Neko vreme stajali su u mraku, u senci, pod krovom zorife od palminog lišća, nepokretni, nemi. Gotovo nisu ni disali.

– Selom se niko ne kreće – primeti Velmer. – Ništa se ne čuje. Kao da su se svi stanovnici Oronga pretvorili u duhove.

– Čuti, Velmere – prekide ga devojka. – Čujem nešto.

– Šta? – prošaputa starac.

– Ja ne čujem ništa.

– Ne znam, zapravo, čujem li ili osećam: zveket oružja.

– Gde?

– Ne mogu da odredim.

Tišina se grubo prekide. Na jednom čitavo selo ožive. Odasvud, iz koliba, pohrliše vojnici sa bakljama u rukama.

Mada su nešto slično očekivali, Velmera i Ninsun ipak začeće ta iznenadna promena atmosfere. Ostaše nepokretni. Tri vojnika, naoružana do zuba, potrčaše prema njima.

Jeziv, gromoglasan krik, više životinjski nego ljudski, zaustavi ih, zaprepašćene, na nekoliko gara od starca i devojke. Kao da je kroz vazduh doleteo, između njih dvoje i vojnika ispreči se Lugal. Ogroman mač držao je obema rukama. Sečivo zapara vazduh u snažnom trzaju tela i moćnih mišića, pretvarajući napadače u kašu mesa i krvi. Njihovi krici straha i samrtnog ropca, bili su, međutim, znak za ostale da je pronađen onaj koga su tražili.

Sa svih strana vojnici navalesu na Lugala u velikom broju. Sve se crvenelo od njihove odeće; najmanje dve maniupule. Naredbe njihovih pretpostavljenih, jedva da su se čule u nastalom metežu i zveketu oružja.

– Povlaćite se! – viknu Lugal devojci i starcu. – Štitiću vas.

Zasu ga kiša strelica, no one su zaobišle njegovo oznojeno telo. Mač protiv mača. Nadljudska snaga i borbena umešnost Lugala, zbunile su vojnike. Padali su jedan za drugim, ne mogavši prići atletici koji je sejao smrt; čas bio ovde a čas onde,

dovoljno blizu da zada smrtni udarac a isuviše daleko da se do njega dopre. Nepoznata sila okružavala je Gospodara tigrova dok se kretao u žaru borbe.

Mada brojniji, guradu gardisti nisu uspeli, ni posle dve stotine gara po suncu, da ostvare ikakav napredak u borbi protiv silnog junaka. U nekoliko navrata su pokušali da devojkicu i starca odvoje od Lugal, ali ih je on branio kao što tigrica brani svoje mlade. Izvanredno brz i pokretljiv, izmicao je kopljima, topuzima, sekirama i strelama ma koliko hici njegovih protivnika bili precizni.

Moral počeo da opada kod neustrašivih kraljevih Besmrtnika.

— Napred! — povikao je Sakamun, koji je na konju izdaleka posmatrao tok borbe, želeći da svojim ljudima da novi podstrek.

Lugal ga ugleda, dohvati koplje u vazduhu, koje je njemu bilo namenjeno, obrnu ga u ruci i hitnu u kraljevog izaslanika.

Trenutak kasnije, Sakamun je izgledao kao naboden na gvozdeni ražanj. Bez glasa se prevrnuo sa konja. Ostade još toliko dugo živ da se zgrozi nad onim što mu se dogodilo i da se preplaši smrti koja ga je mamila u svoj večni, neraskidivi zagrljaj.

Izgledalo je da će njegova smrt konačno poraziti vojnike. Njihov moral je još više opao, ali su se i dalje žilavo borili. Bili su to pravi, profesionalni borci koje su, u masi drugih, kraljevi stotinari izabrali baš za tu borbu. Bili su podvrgnuti surovoj obuci i disciplini, izvežbani poput gladijatora, kondicioni-

rani na bezosećajnost, borbu do smrti. Čak ni Lugal, u čijim venama je tekla krv bogova, nije mogao tek tako lako da ih se oslobodi.

Obrnuo se u magnovenju borbe, ali starca i devojkicu nigde ne ugleda. Pomislio je da su se izvukli, da im je otpor, koji je on pružio vojnicima, dao mogućnost i vreme da zamaknu između zorifi i izvuku se iz obruča.

Odstupio je do ugla prve kolibe i ugledao ih orkužene čitavom centurijom vojnika. Nisu imali mogućnost da uteknu. Navalio je na njihove napadače poput pomahnitale zveri. Za trenutak mu se učini da je uspeo, da je razbio obruč koji ga je delio od voljene žene i dragog starca. Ali vojnici su nadirali odasvud, nove, sveže, manipule. Ponovo su uspeli da ga odvoje od Ninsune i Velmera.

— Nećemo uspeti! — doviknuo mu je starac kroz metež. — Beži! Slobodan možeš učiniti mnogo više! Beži!

No, to je bilo poslednje što je Lugal nameravao da učini. Nastavio je lavovski da se bori, seče vojnike, sipa smrt. Leševa u crvenim odorama, razbacanih poput klada, bilo je sve više, ali su starac i devojkica polako nestajali u poplavi crvenog krda guradu gardista.

Lugal tada, po prvi put u životu, nakon više od pet stotina gara po suncu neprekidne borbe, oseti umor. Najpre nije shvatio delovanje tog osećanja, ali ga razumede kada počeo da oseća malaksalost. Nikada pre nije bio izložen u toj meri dugotrajnom, konstantnom naporu.

U njemu se javi uslovni refleks – samoodržanje. Zapisan u genima, taj refleks beše jači od njegove volje. Napor i umor odvlačili su mu snagu a sa njom i energiju. Bez energije ostajao je nezaštićen pred atakom, poništavao se njegov urođeni bioenergetski štit. Lugal toga nije bio svestan, ali beše prinuđen da se povinuje narednju svoga tela.

Za tren mu se učini kao da je »uhvatio« Ninsunin pogled pun ljubavi i molbe. Ona pak u njegovom pogledu shvati molbu za oproštaj.

– Vraćiću se po vas! – doviknuo je njoj i starcu. Nije mu bilo teško da se izvuče iz bitke. Imao je utisak da su to jedva dočekali oni kojima je bilo naredeno da ga uhvate.

Niko se nije usudio da ga prati i izaziva sudbinu vukući je za rep krvav od vlastite krvi.

U šumarku pored sela, istom onom gde je ubijen Kšamal, Lugal je onesposobio stražu, najboljeg konja je izabrao za bekstvo a ostale rasterao.

Bio je gladan. Dešavalo mu se to i ranije, ali nikada pre glad nije osećao tolikom žestinom; bolela ga je u stomaku i štipala po želucu. Osećao se čudno.

Šta u bespuću pronaći za jelo? Nagon opstanka, uslovljen refleksom samoodržanja, tražio je hranu.

Uputio se ka prvom selu kroz koje su on, Velmer i Ninsun prošli u smiraj istog dana na putu prema Orongu. Tamo je u torovima video ovce. Svetla iskra asocijacije na blizinu hrane, u njegovom mozgu, učini

da mu telom blesne nova, rezervna snaga, uslovljenja poistovećivanjem želje i htenja ka rešenju i izvršenju zapovesti organizma.

Lugal u to vreme još ne beše upoznao kako funkcioniše njegovo telo, izrođeno po šiframa naslednih informacija svog roditelja Enkija. Ono se uglavnom nije razlikovalo od tela Zemljana, bar što se fizičkog izgleda ticalo, ali je nosilo znatne unutrašnje razlike. U normalnim okolnostima bitisanja, telo boga, međuzvezdanog avanturiste sa Loksona, genetskim mutacijama naprednog genetičkog inženjeringa i medicinske tehnologije, uslovljeno svemirskom borbom za opstanak, bilo je zaštićeno od agresije drugog bića niskih pobuda – obavijeno bioenergetskim štitom. Snagu toj urođenoj defenzorskoj barijeri davala je energija tela, a glad, umor i gledanje, trošili su izuzetno mnogo energije. Ona se morala obnavljati. Kao preventivne mere zaštite u genima bogova kodiran je prag energetske kritičnosti. Gubitak energije preko tog praga kritičnosti uslovljavao je pojavu uslovnog refleksa. Naredba – samoodržanje. Ukoliko je glad bio faktor koji je izazivao naredbu, onda je postojao intenzivniji nego obično, jer se tada direktno radilo o ugroženosti života. Glad je zahtevala hranu a umor odmor. Biće se pokoravalo tim zahtevima i svoje radnje usredsređivalo na njihovo izvršenje. Ukoliko do njega ne bi došlo, ni u rasponu gubitka energije od praga kritičnosti do polovine vrednosti kalorija potrebnih za

normalan opstanak, uslovni refleksi samoodržavanja menjao je šifru naredne u vlastito uništenje – autoeutanaziju. Funkcije vitalnih delova tela su odumirale jedna za drugom, dok iz njega ne bi iščileo život. Starost Loksonaca nije bila uslovljena brojem godina, već brojem energetskih gubitaka kalorija u zoni praga kritičnosti.

Sve to Lugal nije znao. Nije znao ni da je njegov otac okončao na sličan način. Nije znao koliko mu jelo tog trenutka znači, ali je bio gonjen naredbom tela i pokorovao joj se. Ninsun i Velmer bleđeli su iz vido-kruga sfere njegovog interesovanja i osećanja. Primarni zahtev bio je – hrana.

Lavež pasa i udaljeni sjaj vatri, najavio mu je približavanje selu. Obrok je bio sve bliži.

Zanemarujući opreznost, obzirnost i druga osećanja, svojstvena ljudskom biću neokaljane svesti u normalnim okolnostima životnog toka, banuo je u prvi tor, dohvatio prvu ovcu koju je ugledao i zamahom mača, već oslabele ruke, odrubio joj glavu. Grubim, nestrpljivim pokretima, odrao joj je kožu sa vrata i plećke i svoje snažne zube zario u sirovo, krvavo i još drhteće meso.

Lavež pasa uznemirio je seljane i oni se ubrzo iskupiše pred torom, s mnogobrojnim buktinjama u rukama.

Bili su zaprepašćeni prizorom koji se odvijao pred njihovim očima. Nepomično su stajali, zanemeli od nerazumevanja, posmatrajući mladića kako proždire ovcu. Uljez se nije ponašao kao kradljivac, to je

svima bilo jasno. Jeo je brzo i halapljivo, što znači da je bio strahovito gladan.

Lugal je polako osećao kako mu se vraća snaga i povlači skrama sa očiju. Okrenuo se prema masi, tek tada svestan njihove prisutnosti i povikao:

– Dalje!

Ličio je na razdraženu zver ometenu u jelu.

Većina ih ustuknu pred oštrom naredbom mladića zakravljenih očiju, divljeg izgleda i divljeg ponašanja. Nikome ni na um ne pade da pokuša da mu se suprotstavi i kazni ga zbog krađe.

Kao najprisebniji pokaza se Gorgon, seoski kmet, slobodan čovek, felah.

– Gladan si, mladiću? – obrati mu se glasom u kom nije bilo prekora.

– Jesam – odvrati Lugal. – Vlasniku ću nadokanditi štetu.

Slobodnom rukom iz postave na kožnoj kaniji bodeža, izvadi zlatni grumen i dobaci ga Gorgonu. Starac vešto uhvati sjajni metal.

– Ovca vredi mnogo manje – reče.

– Nije važno. Zadržite ostatak.

Još neko vreme – Gorgon je posmatrao Lugala a onda mu reče:

– Pođi sa mnom, mladiću. Večeraј u mojoj kući. Presno meso može da ti škodi. Ljudi ne jedu sirovo meso. Ispeći ćemo ovcu koju si zaklao a vlasniku ćemo nadoknaditi štetu.

Gorgon nikada pre nije video Lugala, ali je od Velmera slušao o njemu. Stari kmet beše jedan iz užeg kruga Velmerovih prija-

PROGON

telja. Znao je kako je mladić preživio i čime se hranio, pa nije bio iznenađen kada ga je video da jede sirovo meso. Međutim, povratak na taj odviknuti običaj, mogao je samo jedno da znači – Lugal je u nevolji. Gorgon je znao da su Velmer, Ninsun i Lugal krenuli u Orongo. Sam je iz svog sela poslao tri njihova dvojnika u Lagaš da zavaraju vojnike.

Gospodar tigrova pogleda Gorgona. Mentalno strujanje vazdušnih vibracija od, i ka njegovom telu, koje je, kako mu se snaga vraćala, sve razgovetnije osećao, nije signaliziralo nikakvu opasnost. To je bio razlog da odluči prihvatiti starčev poziv.

Postajao je sve svesniji svoje zavisnosti od ličnog energetskog potencijala vlastitog organizma. Velmer i Ninsun, gotovo izgubljeni izvan okvira njegovog interesovanja, počele da mu se javljaju u mislima u obliku potištenosti i tuge. Razdvojenost od voljenog bića, povratkom svesnosti toga, stvorio mu u želucu kamen nespokojstva, praznine, nostalgije.

Još hrane; još treba da jede – osećao je pulsiranje naredenja iz hipotalamusa.

Ostavio je ovcu i pošao prema Gorgonu.

– Prihvatam tvoju ponudu, starče.

– Zovem se Gorgon – ozari se kmet a onda se okrete ostalima: – Razidite se ljudi. Sve je u redu. Ovsu javite da navrati kod mene kad stigne iz Lagaša. Nadoknadiću mu štetu.

Za vreme večere, kojoj su prisustvovali samo muškarci tj. gost, domaćin i njegova četiri sina, Gorgon se Lugal predstavlja kao Velmerov prijatelj. Uspeo je to i da dokaže jer je poznavao neke detalje Lugalovog i Velmerovog bitisanja u džungli za koje je mladić verovao da su poznati samo njemu i starom filozofu.

Odmah posle večere, Gordon je u Orongo poslao svog najstarijeg sina da dozna šta se dogodilo sa Velmerom i devojkom, pa je Lugal pre zore o tome imao pouzdane informacije. Otprilike tri manipule guradu gardista odjahale su na sever, prema ušću Hidekala, kako bi kao zaštita prihvatile dva karavana, a grupa vojnika, veličine, otprilike, jedne centurije, još tokom protekle noći povelala je starca i devojkicu prema Nipuru, opasnim, ali najkraćim, putem uz Kedrovu šumu. Očigledno su smatrali da im Gospodar tigrova više neće praviti probleme.

Lugal jedva da je četvrt noći odspavao, no, uz bogatu večeru, i to je bilo dovoljno da obnovi svoj energetski potencijal.

Pre zore se oprostio od Gorgona i, odbijajući njegovu dalju pomoć, na odmornom konju, uputio se prema Orongu. Otkrio je tragove koji su ga uverili da je Gorgonov sin govorio istinu. Krenuo je tragom dvadesetorice vojnika koji su pratili kola u kojima je, verovatno, bila Ninsun.

Pred sumrak ih je stigao na pola puta do Nipura. Ulogorili su se u jednoj dolini isušenog rečnog korita nadomak šumarku, predstraži Kedrove šume, u koji se Lugal sakrio kako bi dočekaio dolazak svoje moćne prijateljice – noći.

Nekoliko konja paslo je u prisustvu stražara, nedaleko od Lugala skrivenog u drveću. Ostali konji su, verovatno, zbog posne ispaše, bili napasani na nekom drugom mestu. Ninsunin šator, pored kola, bio je postavljen na obodu logora kao šumarku najbliža tačka. Takvu neopreznost vojnika, Lugal je mogao da protumači jedino pretpostavkom da su oni bili uvereni kako im od njega više ne prei nikakva opasnost.

Većina gurađu vojnika spavala je nedaleko od vatre. Bili su pokriveni ćebadiima jer je u tom kraju topao dan smenjivala izuzetno hladna noć. Šest vojnika stražarilo je pred devojčiniim šatorom. Nije bilo sumnje da se u njemu nalazio i Velmer, ukoliko ga već nisu likvidirali. U odsjaju vatre, kroz prozirno platno šatora, Lugal se učini da vidi kretanje konture Ninsuninog vitkog tela.

Noć se spustila brže nego što je očekivao i to ga obradova. Bešumnim pokretima opreznog tigra, nečujnim hodom čoveka odgajenog u šumi, neprimećeno se privukao šatoru, krijući se iza drveća koje se ćadoru Ninsuninog kaveza približavalo gotovo na amatu daljine: sretna okolnost čija je neumitnost vredala Lugalov pojam o opreznosti. Indolentnost stražara, takođe ga je, zebnjom mučila

negde u dnu njegove nutrine. Ili su strahovito samouvereni, ili ga ne očekuju, ili su mu pripremili zamku.

Stotinak gara po suncu, koliko je iznosio vremenski interval od trenutka kada je otkrio logor, do momenta kada se odlučio za akciju, Lugal je osmatrao logor i nije mogao da uoči klopku. S druge strane, opet, vojnici su morali pretpostaviti da će on pokušati da oslobodi Ninsun, jer su mu, oslanjajući se na istu takvu pretpostavku, i pripremili zamku u Orongu. Preostajala je, dakle, jedino mogućnost samouverenosti gurađu Besmrtnika, ali Lugala ni taj zaključak nije zadovoljavao. U okršaju u Orongu, ne potcenjujući protivnika, pokazao je i dokazao i sebi i njima, da je jedna centurija ništavna spram njegove snage i moći.

Ma koliko Lugal bio oprezan, gajeći nadu da će devojčinom šatoru uspeti da se neprimećen približi, otkrila ga je granića na koju je nagazio, suva granića čije je krckanje poput praska odjeknulo tišinom okoline. Zvuk opasnosti, upozorio je stražu pred šatorom.

No, tada se dogodilo nešto na šta Lugal nije računao. Umesto da napadnu uljeza i suprotstave mu se, vojnici su bezglavo pojurili prema drugom kraju logora gde su ih čekali već osedlani konji.

Mladić mahinalno pojuri za njima, ali ubrzo zastade shvativši uzaludnost tog pokušaja i njegovu bespotrebnost.

Vojnici koji su spavali, začudo, nisu se ni pomerili. Sumnja ispuni Lugala. Pride prvom i

udari ga nogom. Crveni pokri-
vač se zgužva i otkri naramak
granja.

Klopka, zaiskri mu u glavi!
Ništa se, međutim, ne dogodi.
Tišinu su narušavali jedino zri-
kavci i topot konja vojnika u
bekstvu koji se udaljavao.

I drugi, i treći »uspavani«
gardista bili su lažni, kao, bez
sumnje, i svi ostali.

Lugal napokon shvati šta to
može da znači i nešto mu se
zgrči u želucu. Banuo je u šator
pred zaprepašćenu i od straha
uzdrhtalu devojkicu, koja među-
tim, nije bila Ninsun.

— Gde je Ninsun? — upita je
Lugal razgnevljen na samog
sebe što je kraljevim vojnicima
uspelo tako dugo da ga vuku za
nos i na kraju nadmudre.

Mlada, lepa devojkica, stasom
nalik na Ninsun, tresla se od
straha, široko razrogačenih
očiju. Nadala se najgoroj sud-
bini.

— Ne znam... Nemojte me
ubiti — zamucala je. — Ja... ni-
šta nisam kriva.

— Odakle si?

— Iz Oronga. Vojnici su me
naterali da pođem sa njima.
Ninsun, a verovatno i Velmer,
preodeveni u odore vojnika, u
pratnji one tri manipule, koje
su se iz Oronga uputile na se-
ver, kako bi njega zavarale, si-
gurno su zaobilaznim putem
preko gorja Taurus, bili odve-
deni u Nipur. Nije više imao vre-
mena da ih stigne.

— Ne plaši se — obratio se
prestravljenoj devojkici. — Podi
sa mnom, odvešću te kući.

ZLATNI KAVEZ

Na baldahinu prekrivenom svi-
lom iz Ujugura, čiji su krov od
čije i kadife, resa opšivenih zlat-
nom srmom, držali srebrni stu-
bovi optočeni draguljima, u slič-
noj, raskošem opremljenoj odaji
kraljevske piramide, počivalo je
prelepo telo Ninsun. U prostori-
ji se osećao prijatan miris iz-
garanja tamjana iz Punta. Njen
tužan pogled beše uprt nekud u
daljinu, u sećanje, kroz širom
otvoren prozor kojim je, iz ve-
štačkog perivoja, načinjenog da
ugodi njoj i kralju, dopirao poj-
ptica i miris cveća.

Pored opšteg neraspoloženja
zbog položaja u kom se našla,
izazvano prkosom u Ninsuni je
bukvalo zadovoljstvo zbog činje-
nice da je bar Lugal uspeo da
izbegne vojnicima. Velmer je,
kao i obično, i tog puta bio u
pravu. Dokle god je na slobodi,
taj silni mladić čudesne snage i
nepoznatih moći, ulivao joj je
nadu u budućnost. Hranila se
sećanjem na najlepše trenutke
u svom životu, trenutke koje je
sa njim provela. Tako je lakše
podnošila udarac sudbine koja
ju je bacila onamo gde je najma-
nje želela — u Ninurtin zlatni
kavez.

Velmer? Šta se sa tim dragim
starcem dogodilo? Dok su se
prema njoj pažljivo ponašali,
kao da je kristalna čaša iz
Epira, koja će ako se samo malo
jače stisne pući, dotle su prema
njemu postupili veoma grubo.
Ninsun nije mogla da zaboravi
zluradim zadovoljstvom »obas-
jano« satansko lice kralja Ni-
pura kada je ugledao Velmera.

Surovo su ga odveli u tamnicu iz koje, bojala se devojka, živ neće uspeti da izađe.

Dodeljeno joj je dvadesetak sluškinja, robinja iz Nimidiје, Etruriје i drugih porobljenih zemalja u kojima su živeli pripadnici obojenog ljudskog roda, kako je Enlil propovedao, nižeg ranga evolucije, ali je Ninsun zadržala samo Belu. No, u trenucima psihološke krize, otpustila je i nju, želeći samoću kao da će u njenom miru uspeti da povratiti izgubljeno.

Iz misli je trgoše koraci u hodniku. Približavali su se vratima njene sobe. Bili su to čvrsti, odsečni, muški, gotovo mehanički koraci.

Vrata se raskriliše i u njihovom okviru pojavi se kralj sedam država, gospodar Zemlje Piramida i svih provincija, veliki Ninurta, štićenik moćnog Enlila.

Nije se ni pomerila. Tim gestom želela je da mu da do znanja koliko ga prezire, no Ninurta njenu nameru nije razumeo.

Bela je imala pravo: kralj beše snažan, šarmantan, pristao čovek, muškarac koji bi, možda, u nekim drugim okolnostima, mogao da izazove njene simpatije.

— Na kraju krajeva, sve dođe na svoje mesto — obratio joj se nadmoćnim glasom, punim oholosti i egoizma, pun sebe, svoga „ja“, egoa moćne ličnosti. — Spasao sam te iz ruku onog divljaka.

Ako joj se, sudeći po fizičkom izgledu, i mogao da svidi, već te njegove prve reči pune umišljenosti, veličine i izveštačenosti,

učiniše da joj se smuči. Toliko se razlikovao od Lugalovog, istina sirovog ali prirodnog, taktičnog ponašanja, Lugala koji je uvek bio spreman da uzme onoliko koliko mu se daje, da pruži više od uzvraćenog.

— Nisam to od vas tražila — uzvratila Ninsun prkosno, namerno prenebrežući činjenicu da razgovara sa kraljem.

Ninurtu to ne uvredi.

— Bila je to moja dužnost. Greška je ispravljena. Oslobođena si društva jednog divljaka.

— Lugal nije divljak! — planu Ninsun.

Izraz nalik na čuđenje, što je i trebao da bude, pojavi se na kraljevom licu.

— Znači, ime mu je Lugal — zamisli se on. — Prilično gospodarstveno zvuči za jednog šumskog čoveka koji se krije od ljudi.

— Mesto na kom čovek živi ne određuje stepen njegovog obrazovanja i inteligencije. Onaj kojeg nazivate divljakom i šumskim čovekom, izuzetno je pametna i kompleksna ličnost.

— Zanimljivo, vrlo zanimljivo — reče Ninurta i počeo da se šeta odajom. — U tvom glasu zvuči zainteresovanost za tog Lugala.

— Potpuno ste u pravu.

— To mi nije osobito drago. Isprošena si za mene, tvoja majka je dala reč da ti pristaješ, prebračne formalnosti su pošteno obavljene, čak, veliko-dušno sa moje strane. Jesam li u pravu?

— To ne poričem — odgovori Ninsun, — ali sami ste priznali svoju grešku, maločas. Nesposobnošću vaših vojnika, bačena sam u naručje drugog čoveka.

Nisam ni slutila da će mi sa njim biti sasvim dobro. Mislim da time praktično prestaje obaveza moje porodice na zadatu reč.

– Moram ti ponoviti, Ninsun, nešto što je veoma važno: isprošena si za mene!

– Ali sam svoje telo poklonila Lugal.

Ninurta se nasmeja, ili je bar grimasa koja mu se na licu stvorila, trebala da predstavlja ono što ljudi smatraju smehom.

– To meni nimalo ne smeta. Svejedno ćeš biti moja žena.

– Ali meni smeta – usprotivi se devojka oštro, pomalo iznenađena kraljevom reakcijom jer je očekivala da će sasvim drugačije primiti njeno priznanje.

– Polako, Ninsun, polako. Ne treba pre nagljivati. Nemoj se požurivati, na to te niko ne goni. Najpre o svemu treba dobro razmisliti. Vreme čini svoje a vreme nema granice i ne podleže zakonima prirode.

Devojka ostade kod svoje odluke.

– Dobro sam razmislila. Ja niti vas volim, niti vas želim. Bogatstvo koje mi nudite, znači mi manje od jedne jedine Lugalove reči. Možete me ovde držati zatvorenu do smrti, ja svoju odluku neću promeniti.

Ninurta prestade da se šeta i zagleda se u nju. Ona smelo i prkosno izdrža njegov pogled, ali to je upravo bilo ono što je on želeo – izvršiti pokušaj mentalne agresije na njenu volju. Oči mu promeniše boju, zažariše se i zasvetleše, dok mu se telo za tili čas ugrijalo, crpljeno snagom tog postupka. Struja

psihoenergije učini da vazduh između njih dvoje zatreperi kao na jari.

Njegov pokušaj, međutim, ostade bez rezultata i on sa olakšanjem dočeka hlađenje organizma i popunu energetskog izvora biomentalnih reakcija svog tela.

Enlil je bio u pravu – znak pod njenim vratom, neutralisao je uticaj njegovih psihoenergetskih talasa. Na taj način bilo je nemoguće uticati na nju, podvrgnuti je njegovoj volji i slomiti njen unutrašnji otpor.

Nastavi da se šeta.

– Lugal će svakako nastojati da ljubav prema tebi dokaže na taj način što će pokušati da te izvuče odavde – reče kralj. – No, to je trenutak kada ću ga konačno uništiti. Jedino tvoj pristanak na moje uslove, može izmeniti moju nameru.

– Okrutni ste! – provali iz nje. – Zašto ga mrzite?

– Zašto ga mrzim? – iznenadi se Ninurta. – Ja? Trebalo je da to pitanje postaviš obrnuto. On mrzi mene, devojko. Uništio mi je preko četrdeset karavana, pobio nekoliko stotina vojnika, oštetio me za preko tri stotine hiljada šekela u zlatu, popalio dvadeset karavanskih postaja i na kraju drznuo se da otme tebe.

– Nikada se niste zapitali šta ga to motiviše, ima li kakav razlog da to čini?

– Razlog? Kakav razlog protiv mene može imati taj divljak s kojim se moji putevi nikada nisu ukrstili.

DOLAZAK OČEKIVANOG

Nad gradskim zidinama Nipura, utonulim u tišinu, slegla se tamna noć, tamnija nego obično jer mesec beše iščezao u ždrelu nemani tamnih oblaka koji su najavljivali absku promenu vremena.

— Stražarsko mesto Glava Čiode — obaveštavao je stražar nad isturenim bastionom zapadnog dela zida, sledećeg u nizu kontrole. — Sve je u redu. Primljeno Vrata Mrtvih Duša!

Stražar, naoružan do zuba, kretao se svojom zonom kontrole između stražarskih mesta Vrata Mrtvih Duša i Zapadne kapije.

Otprilike svakih četiri stotine gara po suncu, primopredaja stanja gotovosti obišla bi svih pedeset stražarskih mesta duž gradskih zidina razapetih oko Nipura.

Stražar Omil, na stražarskom mestu Glava Čiode, nije tačno znao čemu ta posebna upozorenja kada je od zapovednika straže, kao i ostali čuvari, bio obavešten da se poveća budnost na zidinama. Straža se menjala češće no obično, a bila je pojačana i sa novih dvadeset stražarskih mesta. Doznao je, međutim, kako je procurila vest da je takvo naređenje stiglo ravno iz kraljeve piramide, od gospodara Ninurte lično.

Omila su mučile sumnje. Neuobičajene mere opreznosti mogle su, po njemu, samo jedno da znače: neko se spremao da prodre u grad. Okolo se na

njega kezila mračna noć sa celom svojom svitom zlih duhova i demona. Osećao se kao žrtveno jagnje. Opasnost je odnekud trebala da udari, ali odakle? Možda baš u njega zuri a on je nje nesvestan. Ta neizvesnost još više mu je pojačavala nespokojsvo.

Gradske zidine bile su opkoljene jarkom punim vode, uz to glatke i izuzetno strme. Običan čovek se uz njih nije mogao bešumno uspuzati. Bile su i visoke pa se tako nešto čak i užetom teško dalo izvesti.

Koga su, onda, očekivali? Duha utuku, lilita ili labasua?

Na stražu se te noći bili dovedeni najizvežbaniji vojnici kraljeve gurađu garde (Omil je bio jedan od njih). Zašto? Čitavog života bio je vojnik, dobro se snalazio u borbi, važio je za hrabrog borca i izvrsnog takmičara. Nije bio glup. Zašto zidine nisu bile osvetljene bakljama. Samo je jedan logičan odgovor postojao na to pitanje. Baklje i svetlo odvratili bi očekivanog od namere da prodre u grad. Trebalo ga je, naprotiv, namamiti lažnim stanjem običnosti, a onda ga zgrabiti. Niko to Omilu nije rekao ali je bio dovoljno bistar da do takvog zaključka sam dođe.

Nije bio svestan koliko je u pravu i koliko je očekivana opasnost blizu. U trenutku kada je prolazio pored kule nad bastionom, koja je služila kao strelnica i zaštita od nevremena, iz njenog tamnog otvora sunu nečija ruka.

Granitno čvrsti i čelično snažni prsti zgrabiše ga za vrat i povukoše u kućicu. Nije uspeo

ni da jekne dok mu se na oči navlačila tama, strašnja i zloslutnija od okolnog mraka. Pokušao je da šaku, koja ga je stiskala, odvoji od svog vrata, ali taj uloženi napor samo je pojačao i ubrzao dolazak nesvestice i obamrlosti.

Napokon stisak popusti. Ošamućeni Omil se sruči na kameni pod u silnoj potrazi za vazduhom. Mračna prilika napadača nestade u noći.

Omilu se polako vraćala svest. Za njom dođe i radosno saznanje da nije ugušen. Živ je, udiše vazduh! Gotovo je poželeo da krikne od sreće. Bio bi to ujedno i poziv na uzbunu, ali, na sreću, grozničava naredba mozga, u deliću vremena, spreči ga u toj nameri.

Onaj koga su očekivali prodro je u grad. Kako je to uspeo da učini, Omilu nije bilo jasno, ali je ostajalo kao nepobitna činjenica. Tu se više ništa nije dalo učiniti. Obavesti li druge o svom propustu, biće mu presuđeno po kratkom postupku jer je bio kriv što se dao iznenaditi. Bude li ćutao, niko neće doznati za njegov propust, a on će ostati živ.

Što se, na kraju krajeva, njega ticao taj neko. Mogao ga je ubiti, ali nije. Jasno, to nije učinio kako se ne bi otkrio njegov ulazak u grad, no, svejedno. Poštediti mu je život i Omil mu je bio zahvalan zbog toga.

Odlučio je da ćuti.

— Stražarsko mesto Vrata Mrtvih Duša. Sve je u redu. Primljeno, Bastion Rog Jelena.

Bio je to povik njegovog suseda — stražara, njegovog prethodnika u nizu kontrole.

Omil prenese dalje:

— Stražarsko mesto Glava Čiode. Sve je u redu. Primljeno, Vrata Mrtvih Duša.

OTKRIĆE

Nešto mi govori da je u pitanju osveta — obratio se Ninurta velikom svešteniku Enlilu, nadnetim nad staklenom posudom iz koje je izlazio žućkast gas i štipao nozdrve.

Ninurta to štipanje nije osećao.

— Kažeš da se zove Lugal? — upita Enlil zamišljeno, ne prekidajući posao. Nastavljao je da žućkastu tečnu masu meša sa nekoliko različitih tečnosti.

— Da, ali mi nije poznat nijedan lični neprijatelj koji nosi tako zvučno ime.

Enlilove misli grozničavo su se rojile po mračnom mozgu genija.

— Sećaš li se kako se zvao sin Enkija?

— Lugal — odgovori Ninurta Automatski, »zaprepašćen« rečju koja je sama od sebe izašla iz njegovih usta. — Ali, to je nemoguće. On je nestao u Kedrovoj šumi...

— U Kedrovoj šumi? Jasno.

Ninurta zavrte glavom.

— Ne mogu da verujem. Našli smo rastrgnute delove tela i odeće Damkine, njenih dvorkinja i slugu.

— A jesmo li pronašli njegovo telo?

— Ne, ali on je predstavljao jadan, siromašan zalogaj za zveri.

— Možda — uzdahnu Enlil — možda, mada sve više u to sum-

njam. Čuo si vojnike. Oružje ga mimoilazi. iz njega zrači energija. Sve više sam ubeden da je izvor te energije znak bogova. To se nameće kao logičan zaključak.

Ninurta se zagreja od »uzbuđenja«.

— Čini mi se razložno to što govoriš — priznade »turobnim« glasom. — Nije mi, samo, jasno kako je uspeo da preživi u toj divljini?

— Znak! Znak ga, kao i njegovog oca, štiti od ataka a verovatno i od zveri... Kažeš da ta devojka prema njemu gaji snažna osećanja?

— Da, na žalost.

— Jasno, linije njihovih energetskih mana, udružene su u jaku nit. Odavno sam to naslućivao. Naša je šansa u opreznosti. On će doći u grad, ako već nije u njemu. Isijavanje njegove bioenergije na mentalnom komunikatoru postaje sve intenzivnije. Moramo ga uhvatiti.

— Već sam upozorio i pojačao stražu. Naredio sam da se na devojku i starca izuzetno budno motri.

— Zašto? To je suprotno opreznosti na koju mislim. Straža za njega nije prepreka. Oprezan je a to nas ne sme čuditi kada znamo ko mu je bio otac. On se neće zaleteti. Nastojace da otkrije gde se Velmer i devojka nalaze. zato Ninsun ne treba kriti, već pokazivati. Ona mora biti mamac.

— Kako misliš da ga uhvatimo?

— Ovo je — Enlil pokaza na žućkastu tečnost — kaša za njega.

Bela — obratila se Ninsun robiji narednog jutra, kada su krenule u šetnju gradom, nakon što je kralj pokazao velikodušnost i dozvolio budućoj kraljici da, umesto malog kaveza njene odaje, koristi malo veći kavez opasan gradskim zidom — znaš li gde se nalazi Lemilova trgovina?

— Znam, visosti. Hoćete da vas povedem tamo?

— Da, čula sam da je dobro opremljena. Želela bih nešto da kupim.

Ninsun je u dugim razgovorima sa Lugalom i Velmerom, za onih srećnih dana provedenih u Kedrovoj šumi, doznala da se štab kraljevih neprijatelja u Nipuru, nalazi u Lemilovoj trgovini i da je vlasnik dućana pouzdan čovek i zakleti kraljev neprijatelj. Devojka je pretpostavljala da će se Lugal, čim stigne u grad, upravo njemu obratiti za pomoć.

Trgovina se nalazila na samoj sredini kujundžiluka, jedne od šest ulica što su se od Ninkursaginog karuma, glavnog gradskog bazara, zrakasto širile na sve strane. Umešnošću i spretnošću njenog vlasnika, veoma promućurnog čoveka koji je posedovao čak nekoliko ličnih karavana, važila je za jednu od najbolje opremljenih trgovina u Nipuru. U Lemilovoj trgovini mogle su da se nabave najraznovrsnije ptice šarolikih boja, skupocene tkanine, predmeti pokućstva, živežne namirnice, konji, onageri i kamile za kupovinu i iznajmljivanje.

Pred ulazom u trgovinu, Ninsun zastade i trudeći se da taj njen gest izgleda što prirodnije, oprezno pogleda uz ulicu i niz nju. Ne učini joj se ništa sumnjivo.

— Ko je Lemil? — upita, robijnju pošto uđe u radnju.

Bela pogledom pokaza na visokog, mršavog čoveka koji odavno beše pregurao dve stotu, mada se to nije dalo zaključiti po njegovoj vitalnosti. Gajio je dugu bradu i bio odeven u skupoceni hiton čime je posetiocima odmah davao do znanja da je on vlasnik trgovine.

Ninsun se uputi pravo prema njemu.

— Želela bih kecala iz zemlje Olmeka — obratila mu se pogleda čvrsto usmerenog u njegove pronicljive oči.

— Pre nekoliko dana sam dobio ptice koje želite — odgovori vlasnik trgovine. — Podite za mnom i izaberite koju želite.

Ninsun naloži Beli da je pričekaja i pođe za trgovcem u drugu prostoriju, u stražnjem delu kuće, koja je služila kao magacin, ostava i bila pretrpana džakovima, kavezima, vrećama, balama tkanina i šnurovima traka za podšivanje odeće.

Devojka je znala lozinku i to je za Lemila bilo dovoljno, mada mu je i njena spoljašnjost ulivala poverenje.

— Šta želite? — obrati joj se šapatom kada ostadoše sami.

— Velmer mi je rekao da u vas mogu imati poverenja. Ja sam Ninsun...

— O, visosti! — prenerazi se trgovac. — Izvinite...

— Lemile — prekide ga ona

— nemojte mi se izvinjavati i

nemojte me oslovljavati sa visosti. Kraljica nikada neću biti, bar dok je Ninurta kralj i radije ću sa Durankija u apsu skočiti nego njemu da budem žena. Zna li šta se sa Velmerom dogodilo?

Trgovčevo lice prekri senka zabrinutosti.

— Zatvoren je u tamnici Ekur.

— Znači, živ je?

— Još uvek — turobno će Lemil.

— Još uvek?

— Da. Obavešten sam da će javno biti pogubljen na dan Anuovog javljanja.

Devojka se smrači.

— Dan Anuovog javljanja pada u početak Elula. To je za desetak dana.

— Na žalost.

— Možete li sa njim da stupite u kontakt, ukoliko se za to ukaže potreba?

— Mogu — odgovori Lemil. — Neki od kraljevih vojnika, koji čuvaju tamnicu, naši su ljudi. Bojim se, međutim, da nam je to slaba nada da nešto pokušamo.

— Uzmi ono što možeš, što ti se daje — reče devojka. — Nikad se ne zna koliko mala mogućnost ponekad može da se pretvori u širok izlaz. Da li je neko, ko se predstavio kao Velmerov prijatelj, dolazio kod vas.

— Lugal.

— Lugal? — devojci klecnuše noge. — Znači, već je u gradu. Ne znate gde se sada nalazi?

— Ne, ali mi je rekao da će večeras navratiti.

Ninsun je razmišljala.

— Dobro. Pokušaću da večeras dođem kod vas. Nastojte da se nađem sa njim. Vrlo je važno. I recite mu da se pazi. Nisam

sigurna da za kralja ne predstavljam samo mamac na koji Lugal treba da se upeca.

– Ućiniću kako želite. Sami, takode, budite obazrivi.

Devojka pođe ka izlazu.

– Čekajte – zadrža je Lemil.

– Ponesite pticu, moglo bi da bude sumnjivo.

NEOPREZNOST

Odeven u himantiju, poput sveštenika, da ne bi privlačio pažnju znatizeljnih, Lugal je dan proveo u lutanju od krčme do krčme, od trga do trga, od bazara do bazara. Slušao je šta narod govori, oko čega se ljudi prepiru, šta ih muči i tišti. Prošao je pored kraljeve piramide i Enlilovog zigurata, sve u nastojanju da, pored onih informacija koje mu je Lemil pružio, dozna što više pojedinosti, kako bi se odlučio na pravu akciju.

Njegov prodor u grad nije bio otkriven i to ga je radovalo. Napokon, s tom namerom je stražaru i poštdeo život. A da su ga očekivali, bilo mu je jasno još dok se tokom protekle noći pentrao uz strmi zid nipurske tvrđave.

Doznao je da je Velmer zatvoren u podzemnoj tamnici Ekur koja je bila dobro čuvana i nosila simbolično ime težnji zatvorenika ka visini i slobodi. Video je i gde se ona nalazi. Pamtio je svaku pojedinost koja bi mogla da mu posluži docnije, kada se odluči da oslobodi starca. Doznao je i da je Ninsun zatvorena u kraljevskom krilu Ninurtine piramide. Iznenadilo

ga je, međutim, što je Enlilov zigurat Duranki takode bio pod jakom stražom.

Mrak je ispunio ulice, utihnuli su pozivi sveštenika na molitvu sa visokih kula, pa je Lugal, po dogovoru sa Lemilom krenuo prema njegovoj trgovini na večeru i konak.

Trgovini je, kako mu je to trgovac naložio, prišao sa zadnje strane, kroz dvorište ograđeno visokim, kamenim zidom sa nekoliko otvorenih ličnih prolaza.

Bilo je mirno i tiho i ništa nije upućivalo na opasnost, ali je ona itekako bila prisutna. Da je Lugal znao da je Ninsun tokom prepodneva bila kod Lemila, postupio bi sasvim drugačije. No, on nije ni pomišljao o takvoj mogućnosti. Smatrao je da je njeno kretanje ograničeno na piramidu i da joj je nemoguće da je napusti.

Iz dvorišta je ušao u magacin, u kom je Ninsun od Lemila preuzela kecala. U trenutku dok je za sobom zatvarao vrata, dok je unutrašnjost magacina još koliko-toliko bila osvetljena spolja, shvatio je da nešto nije u redu. Raspored džakova i vreća nije bio kao prethodne noći. Samo za sebe to nije moralo da znači ništa neobično, ali je na Lugala, u čijem je biću bila urađena opreznost, delovalo kao poziv na uzbunu.

Ispuni ga nespokoјstvo i on kroči natrag. Već je uhvatio za kvaku vrata, kada oseti štipanje u nosu i grlu. Prostoriju ispuni zućkasti gas, koji zasvetluca u mraku od pražnjenja statičkog elektriciteta.

Lugal oseti gušenje. Gubio je svest. Uspeo je da otvori vrata, ali ni strujanje svežeg vazduha nije momentalno uspeo da razredi jaku koncentraciju uspavljajućeg gasa. Lugal bez svesti klonu na obližnju vreću.

ZOV GOSPODARA

Osvestivši se, Lugal nad sobom ugleda zabrinuto Velmerovo lice.

— Hvala Zeu-Ka! — odahnu starac. — Živ si. Čitavu noć si prespavao. Srce je prestalo da ti kuca. Ne razumem tvoje telo. Šta se dogodilo?

Lugal mu ukratko ispriča o događajima nakon njegovog povlačenja iz okršaja u Orongu, do trenutka kada je u Lemilovoj trgovini bio uspavan gasom.

— Uhode su sledile Ninsun — objasni Velmer Lugal — i verovatno zaključili da Lemil ima nekakve veze sa vama. Iznudili su mu priznanje i pripremili tu zamku. Lemil je, takođe, zatvoren. Bojim se da nam se ne piše dobro.

Lugal se lagano osmehnu.

— Glavno je da smo živi, Velmere.

— Uvek sam se divio tvom optimizmu — priznade starac.

— Ali čemu se nadaš, mladiću. Čemu?

— Najpre treba dobro razmisliti o svemu što se dogodilo. Još mi u glavi buči od onog gasa.

— Ne možeš me ubediti da ćemo ovde zatvoreni nešto uspeti da učinimo. Ninurta je tamnicu sigurno obezbedio stotinama vojnika. Lemil kaže da

će nas likvidirati na dan Anuovog javljanja. Nemamo mnogo vremena.

— Znači, moramo odavde pobeći pre isteka aba.

— Kako? — zavapi starac. — Pripreme za udar na Ninurtu još nisu završene. Lemil i ja, kao važne spone Organizacije srećnika, uhvaćeni smo a narod čak ni ne zna da ti postojiš.

Lugal ustade. Tamnica beše velika i u njoj se nalazilo zatvoreno stotinak ljudi, staraca ali i jakih, zdravih mladića, političkih zatvorenika, lopova i drugih kriminalaca. Među njima Lugal prepozna zabrinutog Lemila.

Prišao je vratima i zaključio da su jaka i masivna, načinjena od teškog drveta optočenog metalnim šinama. Prozorče kroz koje je dnevna svetlost, poput mlaza neostvarljivih želja, prodirala u tamnicu, bio je takođe osiguran gvozdanim šipkama u metalnom ramu umetnutom između dva reda kamenih blokova. No, Lugal je znao da će, kada dođe trenutak, lako razvaliti metalni ram prozora. To je bio put u slobodu.

— Šta nameravaš? — upitao ga je Velmer prateći ga u stopu.

— Ne znam. Samo razgledam mesto na kome se nalazimo. Upoznao sam ga spolja. Prozor gleda u kamenu jamu. Nalazimo se nepun gar pod površinom zemlje.

— Nalazimo se na mestu odakle nema povratka gore — ispravi ga starac. — Nikom, nikada nije uspeo da pobegne odavde.

Vratiše se u suprotni ugao tamnice gde je na drvenom trobošcu sedeo nespokojni Lemil.

– Nešto me zbunjuje – reče Lugal.

– Šta to, gospodaru? – upita trgovac.

– Zašto jaka kraljevska straža guradu vojnika čuva Enlilov zigurat.

Velmer gotovo pomisli da je uspavljajući gas Lugal u ošteti moždane ćelije.

– Kakve sad to ima veze? – upita podozrivo mereći svog učenika.

– Posledičnost se gradi na temelju uzročnosti. Na svako pitanje mora postojati i odgovor, za svaku pojavu realno objašnjenje.

– U pravu si, ali te ne razumem kuda ciljaš.

– Da li je neko video Enlila?

Pitanje je bilo toliko neočekivano, koliko i sama činjenica da je postavljeno. Za nekoliko trenutaka u ćeliji zavlada tajac.

Tačno, niko od njih nikada nije video velikog sveštenika Zemlje Piramida, uz Ninurtu najmoćnijeg čoveka poznatog dela sveta.

– Smatraš da ne postoji? – zaprepasti se Velmer.

Lugal ne odgovori.

– To je nemoguće – nastavi starac. – On živi već nekoliko stotina godina. Bio je učenik bogova. Prisutan je u svakoj pori života države.

– Polako, Velmere – reče Lugal. – Nisi me razumeo. Ne kažem da ne postoji i da Ninurti imaginarno biće daje zaštitu i podršku u načinu upravljanja Zemljom Piramida. On postoji, znam to. Izuzev Ninurtinog, osećam i njegov snažan energetski uticaj. Šta se, međutim, dogodilo sa drugim učeni-

cima bogova? Nestali su. O njima se više i ne govori. Ostao je samo Enlil. Ipak, njegova fizička neprisutnost je u najmanju ruku čudna, zar ne?

– Vredi o tome razmisliti – umeša se Lemil. – Međutim, ni ja, kao ni Velmer, ne vidim kuda ciljate, gospodaru?

– Enlil je stvaran, kao vi i ja, no u komunikacijama sa narodom deluje samo duhovno. To isključivo mentalno opštenje ukazuje na činjenicu da postoji veoma važan razlog koji ga sprečava da se javno pojavi pred masom.

– Kakav bi to razlog mogao biti, sinko? – upita Velmer.

– Nastojim da ga dokučim. Zašto bi moćnog čoveka čuvali toliki vojnici?

– Od protivnika neprijateljskih namera, jasno.

– Ne verujem – zavrte Lugal glavom. – Enlil je isuviše moćan da bi se neko usudio da ga napadne. Pre mislim da odgovor treba tražiti u Enlilu samom, ili u njegovoj svetoj kući. On i Duranki kriju tajne koje ne smeju biti dostupne narodu.

Velmer uzdahnu.

– Čak i da je tako, kako kažeš, šta onda?

– Mislim da je Enlil važniji od Ninurte. Treba najpre udariti na zigurat Duranki.

– Misliš da se pretvoriš u pticu i prolećiš kroz rešetke? – sa ironijom u glasu će stari filozof. – I koga ćeš naći da ti pomogne? Sam si rekao da niko ne sme napasti Enlila. A i zbog čega? Tvojih sumnji?

Starac s nepoverenjem zavrte glavom. Gospodar tigrova ga, međutim, nije čuo. Misli su mu

bile koncentrisane na sasvim drugu stranu.

– Još jedna stvar mi se čini izuzetno bitna – reče zamišljeno, šetajući se po tamnici ruku skrštenih na leđima kako je to običavao činiti njegov otac.

– O Ninurti se govori kao o moćnom čoveku koji može da razori ljudsku svest i razum.

– To je tačno, gospodaru – potvrdi trgovac. – Lično sam prisustvovao jednom takvom psihičkom ubistvu, kada je zapovedniku jedne svoje kohorte, posle neuspešno obavljenog zadatka, odvojio dušu od tela i prethodno vrlo inteligentnog vojskovođu načinio ludakom.

– Ja sam, opet – reče Velmer – video, za vreme dok sam živeo u njegovoj piramidi, kako je pogledom savladao dvadesetak pobunjenih gladijatora koji su onesposobili stražu i prodrli u njegove prostorije. Od njegovog pogleda u njima je zapenula krv i izbila im na oči i usta, kroz kožu na mestima gde nije bilo posekotina.

– I nikada se niste zapitali, zašto jedan tako moćan čovek nikada nije napustio Nipur? – upita Lugal.

Ponovo on beše došao do zaključka koji je, u stvari, predstavljao golu činjenicu, ali se kao takva nikada pre nije javila u svesti onih koji su razmišljali na konvencionalni način.

Lemil i Velmer se začuđeno pogledaše.

– Izgleda da će ipak nešto izaći iz tvoje glave – priznade filozof – mada nikako ne mogu da te sledim. To što kažeš sasvim je tačno.

– Kad god je dolazilo do demonstracija njegove moći – nastavi Lugal – događalo se to u gradu?

– Tako je, gospodaru – potvrdi Lemil nakon dužeg razmišljanja.

– Tačnije u piramidi ili njejoj blizini? – dodade mladić.

– U pravu ste, gospodaru.

– Misliš da mu moć daje piramida?! – zgranu se Velmer.

– Ne direktno, ali je važan faktor u održavanju njegove mane – odgovori Lugal.

– Udaljen od nje bio bi nemoćan?

– Verovatno. Osećam gotovo neprekidne energetske vibracije između zigurata i piramide u čijoj smo mi sredini.

– Kakvo to može da ima značenje?

– Ninurta se snagom hrani iz Durankija. Odatle mu pristižu mentalni bioenergetski impulsi. Zigurat je ključno mesto Nipura. On skriva odgovore koje tražim. Veza Ninurte i Enlila je daleko homogenija nego što sam pretpostavljao. Moram prodreti u zigurat.

– Ali kako?

– Moji prijatelji me čekaju – odgovori Lugal.

– Prijatelji? – začudi se starac. – Koji prijatelji?

Lugal prečuta odgovor na postavljeno pitanje, sede pored Lemila u ugao tamnice, prekrsti noge pod sobom i ruke na grudima i zagleda se u jednu fiksnu tačku na prozorčetu, kako bi njegov naum što manje ometala promena intenziteta dopirućeg svetla.

Uslovni refleks samoodržanja, kao opasnost nagovestivši

ograničenost slobode kretanja, aktivirao je u njemu mozak boga, koji grozničavo počeo da radi snagom koju niko od prisutnih nije mogao da razume.

— Šta to radi? — upita tiho trgovac Velmera.

— Koncentriše se.

— Zašto?

— Ne znam — slegnu starac ramenima. — Što veća koncentracija utiče na izazov snažnijih energetskih impulsa koje može da proizvede njegovo telo. Čitao sam o tome, ali prvi put vidim njega da to čini. Ne shvatam šta namerava.

Tog trenutka Lugal je upotrebio, u svojim genima zapisanu, svu moć svojih predaka da proizvede što snažnije pulsiranje kratkih talasa energije u kojima je bila šifrovana poruka nerazumljiva ljudima. Pознаvali su je samo njegovi prijatelji.

Azra oseti bockanje po svom mišićavom telu od čega joj se nakostrešiše dlake i izazvaše pucketanje i svetlucanje statičkog elektriciteta. Nagonskom kretnjom podiže se na sve četiri noge.

Prašumom se razleže njen urlik. Odgovori joj rika tigrova u njenoj neposrednoj blizini koji su, takode, među prvim osetil »zov«.

Kratkotalasno emitovanje mentalne naredbe, uticalo je direktno na pobudu njihovih refleksnih kretnji i ponašanja.

Ubrzo se cela Kedrova šuma uskomeša od kretanja zveri, koje, iz svih krajeva oko reke Hidekal, kretoše kao po komandi prema istoku, prema izvoru pulsirajuće naredbe zova.

Uzbudeno lupanje po vratima odaje u kojoj je »spavao« očekujući jutro, trže Ninurtu iz letargične opuštenosti stanja u kom se napajao energijom.

Telo mu se ugreja od »gneva« što je prekinut u stanju dopunjavanja zaliha mane.

Vrata se otvoriše i pred njega banu nadzornik piramide prestrašenog lica i unezverenog pogleda.

— Šta se dogodilo, Nurase?!

— povika kralj »ljutito«.

— Gospodaru, tigrovi napadaju grad!

— Tigrovi?!

— Da, gospodaru, ima ih na hiljade. Pred zoru smo ih primećili. Nadiru sa svih strana. Mnogi su se uspenrali uz zidine i prodrli u grad, a ostali besomučno navaljuju. Ni strele, ni vatra ne mogu ih zaustaviti. Ubijaju svakog vojnika na kojeg naiđu. Pločnici ulica prekriveni su krvlju i leševima.

— Dajte znak za uzbunu. Pozatvarajte se u piramide, hramove, zigurate i kuće!

— Razumem, gospodaru.

Ninurta »začu« mentalne vibracije u mozgu, posebnog intenziteta. Bio je to Enlilov poziv.

Otpustio je nadzornika piramide Nurasa, hitro se odenuo i, drugim nepoznatim, podzemnim hodnikom uputio se prema Duranki kuli.

Enlila je zatekao zagledanog u čudne aparate koji su stvarali žive slike i zagonetne crteže.

— Tigrovi napadaju Nipur — obavestio ga je.

– Dakle, tigrovi – sumorno će Enlil. – Registrovao sam približavanje neke sile gradu, ali sam držao da su to pobunjenici koje je pokrenuo Velmer. Njih bismo lako uništili.

– Zar te odvratne životinje ne možemo?

– Zavisi od toga koliko ih je, a osećam da ih je na hiljade. Ne možemo ih zbuniti, izigrati; moral im neće opasti. Napadaće dok ijedna bude živa. Rukovodi ih naredba Lugalovog urođenog mentalatora. Neverovatno, kako je to uspeo!

– Nije vreme da mu pevamo ode. U gradu vlada panika. Šta da učinim.

– Naredi da se Lugal odmah likvidira. To je sada stvar od primarne važnosti. Mora prestati njegov uticaj na nagonско navođenje zveri. Čim ono nestane, životinje će same pobeći iz grada.

– Kako da ga likvidiram?

– Kao i njegovog oca. Moramo ga izložiti dužem, neprekidnom naporu.

– To može da potraje.

– Može, ali ne toliko dugo koliko misliš, ako si postupio po mojim uputstvima i iscrpljivao ga glađu. Zidovi tamnice su pokretni. Suzićemo mu prostor. Da ga zidovi ne priklješte, aktiviraće snagu i svoj energetski uticaj. Zidove će zadržati, ali će izložen tom nadljudskom naporu, ubzro pokleknuti. Izgubiće snagu a to će rezultirati odumiranjem vitalnih funkcija organizma.

– Trebalo je ranije da to učinimo.

– Trebalo je ali ni sada nije kasno. Ne žali za izgubljenim i požuri!

Ninurta nestade u tajnom prolazu. Enlil ostade sam, ali nešto docnije, više intuicijom no fizičkim reakcijama, iza sebe oseti nečije prisustvo. Merna igla na skali registratora Lugalove mane, kao da je poludela. Enlil se sa zaprepašćenjem izbulji u instrumenat.

Hitro se okrenuo a na ružnom licu ukaza se iznenađenje i strah. Pred njim je stajao Gospodar tigrova.

– Ti?!

– Ja sam, Enlile – odgovori Lugal. U ruci je držao ogroman mač i posmatrao velikog sveštenika. – To je, znači, razlog što si napustio svet?

Prvobitni strah počeo da napušta Enlila. Čutao je neko vreme. Shvatio je da bi razgovor, na kom je mladić nastojao, mogao da mu odugovlačenjem pruži šansu na akciju. Svakog drugog bi uništio u trenutku, užasnije od bilo kakvog Ninurtinog sličnog postupka, ali su njegove moći bile neupotrebljive pred sinom Enkija. Možda mu pođe za rukom da se dočepa dezintegratora.

– Da – priznade. – Jedan eksperimenat mi je oduzeo nogu i izgoreo lice. Nisam želeo da me podanici ovakvog vide, jer svešteniku, kao podaniku bogova, tako nešto ne može da se dogodi.

– Slično sam i pretpostavljao. Zbog toga vladaš preko Ninurte. Ko je on, Enlile?

– Visokog je roda, sin guvernera jedne satrapije u provinciji Šumer.

– To je objašnjenje za narod – osmehnu se Lugal. – Bio ti je potreban čovek preko koga ćeš

moći da vladaš, bezlična osoba koja će da te sluša, dakle, neko ko ne bi smeo da bude ni upola toliko inteligentna i snažna ličnost kao što je Ninurta. On, međutim, poseduje nadnaravne moći. Da li je sin boga?

– Ne, on je moj »sin«.

– Tvoj? – iznenadi se Lugal.

– Nećeš me obmanuti, Enlile. Prilično čudno se ponaša za normalno ljudsko biće ili biće božanskog porekla. Nije poznato da je ikada bio bolestan, niko ga nije video da jede ili pije, nikada nije napustio grad i nema dece iako poseduje veliki broj žena. Da li je on, uopšte, prirodno biće?

Pitanje je Enlila zateklo nespremno. Nije mogao a da u sebi ne oda priznanje mladićevoj inteligenciji.

– Šta ti znaš o tome?

– Živeo sam u letnjikovcu bogova, u civilizaciji poznatom kao Edem. Tamo sam pronašao biblioteku i dnevnik moga oca. Ti nisi Enlil, sada to znam. Ti si Tiamat, vođa pobunjenika poraženih kod Kurukšetre, potomak bogova. Nakon bitke si se pritajio i sačekao dok oni nisu otišli. Likvidirao si pravog Enlila, najdarovitijeg učenika bogova i uništio Staroca Tekovina. Na kraju si se oslobodio i ostalih učenika svemirskih došljaka. Jedino su oni bili u stanju da načine biće na lik čoveka. Dakako, uspeo si i ti. Ninurta je mašina, ono što vi nazivate robot, android ili kiborg.

Mada je raspolagao velikom snagom samokontrole, Enlila su zaprepastile mladićeve reči. Po njegovoj reakciji, Lugal shvati

da su mu nagađanje bila ispravna.

– Ako je tako – nastavi on – kako ga kontrolišeš? Kako mu daješ telepatske instrukcije? Odakle se napaja njegova moć? Od druge mašine?

Lugalov pogled se zaustavi na metalnoj napravi kakvu je video u knjigama bogova.

– Je li to mašina iz koje Ninurta crpe energiju?

Ne čekajući odgovor, s mačem u ruci krete prema njoj.

– Ne! – kriknu Enlil. – To je delo mog života, savršenije od najuspešnije robotizovane naprave bogova.

– Ali nije načinjeno za pravu stvar, kao Staralac Tekovina, da pomaže, olakšava, upućuje. Stvorio si zlog »čoveka« i aralu životinje, Tiamate, a to je potvrda više da si i sam zao. Moram ga uništiti.

Snažno je zamahnuo mačem ali, u tom trenutku, snažan uticaj spoljnog, nekog drugog, dotle neprisutnog isijavanja mane, upozori Lugala na opasnost, istovremeno mu kočeći snagu zamaha, volju odluke i dejstvo pokreta.

Mladić postade svestan prisustva treće osobe u kuli zigurata. Dok njegov mač, gonjen njegovom izuzetnom snagom, nastavio da se kreće prema izvoru mane kralja Zemlje Piramida, istina usporeno, Lugal se okreće i iza svojih leđa ugleda Ninurtu. Nije znao, ali je osetio da je to on. Njegovo neljudsko telo bilo je ukočeno posledenjem volje; užarene i nestvarne oči isijavale su mentalnu inhibicionu naredbu – ne uništiti!

Vrativši se u zigurat s vešću o Lugalovom bekstvu, stigao je u poslednji čas da ga spreči u njegovom naumu. A nastojanje Gospodara tigrova, bilo je očigledno — odvojiti Ninurtu od izvora energetskeg stimulatora.

-- Ne napreži se toliko! -- viknu Enlil na kralja.

Biomentalni potencijal koji je Ninurta iz sebe aktivirao protiv Lugalove akcije, bio je previsok za njegove, energijom nedovoljno dopunjene, ćelije.

Enlil je to shvatio. Koristeći dvoboj mašine i poluboga, uspeo je da se približi i stisne prekidač dezintegratora.

Ninurtino telo se pregrijalo, zapušilo se dimom i zavrčalo električnim iskrama naglog i previsokog pražnjenja. Oči mu se ugasiše. Oslobođen uticaja njegove mane, Lugalov mač

tresnu po energetskeg dozatoru koji se zadimi i planu.

Kralj Zemlje Piramida se sruči na pod dok su mu se raspadali monstruozi delovi tela.

Lugal pogledom potraži Enlila, ali uhvati samo njegov izbleđeli lik dezintegracije. U trenutku je nestao. Kuda? Lugal to nije bilo jasno, ali je znao da njegov konačni obračun sa odmetnikom bogova nije završen; da je samo odložen za drugu priliku.

Shvatio je svu uzaludnost trenutne potrage za tim genijem zla koji je posedovao moć nestajanja. Trebalo je misliti na Ninsuninu sudbinu i pomoći Velmeru da obezglavljenju mašineriju Ninurtine i Enlilove vojske do kraja uništi, da Zemlju Piramida vrati u blagostanje kakvo je vladalo za vreme Staraoca Tekovina.

K r a j

REČNIK

Zastupajući ideju da nama poznate najranije civilizacije, predstavljaju izdanke nekada jedine, Mu civilizacije (ona u romanu nosi naziv Zemlja Piramida), termini kojima se autor služio, preuzeti iz adekvatnih izvora, predstavljaju, prema tome, samo pandane prvotno izrođene u toj kolevci civilizacije.

A

ab – peti mesec po mesopotamskom računanju. Odgovara intervalu od sredine jula do sredine avgusta

amatu (ammatu = lakat) – mesopotamska mera za dužinu; iznosi 26 ubanua ili 0,396 m

amelu – po asirskoj terminologiji, iz vremena Sargonida, označava slobodnog čoveka, jednog od tri činioca na društvenoj lestvici koju su još činili robovi i oni koji su pripadali međusloju

Anu – jedan od bogova prvog trojstva mesopotamske religije; vrhovni je bog još od vremena Sumerana. Slavljen je u gradovima Deru, Akadu i Uruku

Apsu – slatkovođno more, muški prapočetak haosa. Poznata vavilonska kula, hram Etemenanki, navodno je podignuta iznad bezdana, ponora Apsu

apsu – semitska reč za sumerski ab-zu, što znači – kuća znanja

apu – velmoža kod Inka, veliki gospodar, zapovednik vojske

aralu (arallu) – po sumerskoj mitologiji, demon oluje

Ardat-Lili – po mesopotamskoj mitologiji, demon oluje

aridan (lat. aridus) – suv, sušan, spržen

ariki – polinezijska reč koja označava vrhovnog sveštenika, vladajuću ličnost, gospodara na Uskršnjem ostrvu

Ašaku – po sumerskoj mitologiji, demon groznice

ašipu – akadaska reč, označava čarobnjaka, izgonitelja zlih duhova; odgovara sumerskoj reči – mašmaš

Ašur – po autoru, jedna od sedam Mu kraljevina prema kojoj je Asirija dobila svoje ime; ujedno vrhovno božanstvo Asiraca

B

balagu (balaggu) – veliki bubanj

baru – mudrac, tumač znamenja, prorok

benu (bennu) – bolest, epilepsija

bivolje čelo – ono što ima oblik trapeza

buru – mesopotamska mera za površinu; iznosi 63.510,5 m²

C

centurija (lat. centuria) – vojna formacija u rimskoj vojsci, najpre se sastojala od 100 boraca, docnije od 60, i na kraju od 25

D

Damkina (sumerski: Lahamu) – boginja, supruga boga Enkija
Dugouhi – naziv za one koji su protiv Kratkouhih vodili građanski rat na Uskršnjem ostrvu. Ujedno, po nekim autorima, podanici Virakoče, inkaškog boga, koji su podigli Tihuanako, Maču Pikču, Saksajhuaman i druge građevine u drevnom Peruu. U krvavoj bici kod jezera Titikaka bili su savladani od Nepoznatih

dumaki – u životu Asirije, uzdarje kojim muž plaća izdržavanje mladine kuće

Dumuzi – sumersko božanstvo »bog Dumuzi, ribar«, ali, po svoj prilici i istorijska ličnost, četvrti vladar po redu prve uručke (poslepotopske) dinastije

Duranki (»veza između neba i zemlje«) – hram, zigurat, podignut u slavu boga Enlila u sumerskom gradu Nipuru

E

Ebla – drevni, tek nedavno otkriven, sumerski grad

Edem – kolevka civilizacije, rajski vrt po Genezi iz koga ističaše četiri reke: Hidekal, Fison, Geon i Efrat

edimu (edimmu) – duhovi pokojnika

Efratćani – stanovnici Efrata, jedne od sedam Mu-kraljevina kroz koju protiče biblijska reka Efrat

Elam – nakon Sumera, zajedno sa egipatskom, najstarija civilizacija na Zemlji. Glavni grad Suza. Lokacija – jugozapadni Iran. Stanovništvo – Elamićani, nepoznatog porekla

Ekur (brdo-hram) – jedna od kapela Esagila, najvećeg Mardukovog hrama (hrama visokog čela) podignutog u Vavilonu

elul – šesti mesec po mesopotamskom računanju. Odgovara našem kalendarskom intervalu od sredine avgusta do sredine septembra

Enki – sumersko ime za Eu, boga dubine (»kuća vode«), jednog iz prvog božanskog trojstva (Anu-Enlil-Enki) mesopotamske mitologije. Sumerici su ga nazivali i Nidimud. Bio je naklonjen ljudima; bog je mudrosti i umetnosti. Uz svoju skromnu ženu Damkinu, zaštitnik je ljudskog roda. Neke teološke tradicije smatraju ga tvorcem čoveka kojega je umesio od gline i udahnuo mu dušu svojim dahom. Nazivaju ga bogom sjajnog oka (bistrog uma); nosi i ime boga lončara a zaslužan je i za spašavanje od potopa jedinog ljudskog para

Enlil – vrhovni bog u prvo sumersko doba, drugi član prvog božanskog trojstva (Anu-Enlil-Enki), zaštitnik države, upravlja sudbinom ljudi. U najstarijim verzijama »Epa o Gilgamešu« on je taj koji šalje potop, a ne Bel. Središte njegovog kulta je grad Nipur, gde mu je podignut hram, zigurat Duranki. Na semitskom jeziku nosi ime Bel, što znači »gospodar«. U novijim vavilonskim verzijama smenio ga je Marduk (sin Damkine i Enkija), a u asirskim bog Asur (ili Ašur)

Ereh (Uruk) – jedan od najstarijih sumerskih gradova, prestonica legendarnog Gilgameša. Ispod jednog hrama, koji potiče iz

istorijskog doba, pronađene su još tri naslage, a u svakoj po jedan hram, od kojih onaj iz najnižeg sloja, građen od krečnjaka, potiče iz vrlo starog kulturnog perioda. Njegove ruševine, koje dokazuju da je Uruk bio veliki grad, nalaze se kod Varke

Ereškigal – po sumerskoj mitologiji, kraljica zemlje i podzemnog sveta, po čijoj zapovesti pisarica zemlje utiskuje u glinu imena onih koji treba da umru; gospodarica arula (*zemlje bez povratka*) i žena Nergala, boga pakla, Ištarina sestra

Eridu – stari sumerski grad. Nekada je bio na obali Persijskog zaliva. Mesto naročitog kulta boga Ee (Enkija – Nudimuda), ujedno je i grad njegovog sina, mudrog Adape

esirta – kod Asiraca, druga žena, preko koje nije prebačen veo, nevenčana žena, inoča

Evilci – stanovnici Evila, po autoru jedne od sedam Mu-kraljevina

F

felah – seljak, ratar, poljoprivrednik, siromah

fibula – ukrasna kopča

Fison – jedna od četiri edemske, rajske reke po Genezi

G

gar – mesopotamska mera za dužinu – 12 amatua; iznosi 4,752 m

Geonci – stanovnici geona, jedne od sedam Mu-kraljevina koju okružuje edemska reka Geon

glava čiode – ono što ima trouglast oblik

Glineni Brežuljci – termin kojim Maje označavaju kontinent Mu. U romanu ime jedne od sedam kraljevina Zemlje Piramida

guf (gufa) – vrsta košarastog broda karakterističnog za Mesopotamiju

guradu (ili geradu) – u značenju »hrabri« naziv za kraljevsku gardu mesopotamskih država

H

halhalatu (halhallatu) – frula

Hidekal – po Genezi jedna od četiri reke koje ističu iz Edema

Hiljadu besmrtnika – kraljevska garda persijskih vladara

himantija – duga odora bez rukava, karakteristična grčka nošnja

hipotalamus (grč. hypo, thalamos) – deo mozga u kojem su centri vegetativnog živčanog sistema

hiton – glavna muška odeća u Grčkoj već od Homera; sličan je košulji, tesno se priljubljuje uz telo a različite je dužine

Humbaba (ili Kumbaba) – starovavilonski Huvava, gospodar Kedrove šume kroz koju se dolazilo do Brega bogova (Libanon); čudovišna životinja sa glavom nalik ljudskoj

I

iku – mesopotamska mera za površinu = 3.528,5 m²

Ištar – treće božanstvo drugog trojstva sumerske religije, na akadskom znači »boginja«; boginja ljubavi i plodnosti. Njen pandan u grčkoj mitologiji je Afrodita. Ištar je rezultanta nekolicine sumerskih božanstava: Ninharsag, Nini, Inane i drugih. Baš iz tog razloga rodoslovlje joj je nepoznato. Zvali su je ćerkom Sina ali i Anua, sestra je Šamaša ali i Erškigale. Imala je svu silu muževa i ljubavnika

J

Jerihon – mesto u Palestini; najstarije gradsko naselje čija starost seže do 7.000 godina pre naše ere

K

Kanaanac – egipatski naziv za predizraelskog stanovnika »zemlje Kanaan« iz zapadnojordanskog brdovitog kraja

kanu (štap) – sadrži 6 amatua, mesopotamska mera za dužinu = 2,376 m

Kapi – najraniji naziv za vulkan Krakatau

karanu – dobro vino od grožđa

karum – bazar, tržnica, pijaca

kecal (quetzal) – ptica prekrasnog zelenog perja; živi u džunglama Srednje Amerike

Kedrova krv – kedrova smola,

kelek – splav od najkrupnijih trski

kohorta – rimska vojna formacija, sadrži 4 manipule; oko 600 vojnika

koka – narkotična biljka koja uspeva u peruanskim Andima

kolonada (itali.) – pravilan red stubova ispred ili oko neke građevine

Krišna – hinduističko božanstvo, epski ratnički junak (Mahabharata), mračni govedar, poštovan kao utelovljenje Višne, vedskog sunčevog božanstva, jednog od dva glavna boga postvedskog hinduizma

kserofite (bot.) – biljke koje su prilagođene životu na bezvodnom zemljištu

kukulus – kapuljača

L

Labasu – demon groznice

Lagaš – drevni sumerski grad otkriven kod Tel Loa. U ruševinama su pronađeni ostaci palata, biblioteke, žitnice te mnogo natpisa. Grad je imao vodovod i kanalizaciju

Lilit – demon oluje

legija – rimska vojna formacija jačine 6.000 ljudi (deset kohorti),

Lugal – na sumerskom »gospodar«

M

Madijan – biblijsko mesto u kojem je, po povratku od Salomona, zanoćila kraljica od Sabe

mana – energija Tantre (hiduizam), odička snaga. Pranah po Indijcima, bioplazma, biokosmička energija

manipula – rimska vojna formacija. Sastoji se od oko 150 ljudi tj. šest centurija

Mašu – planina na kojoj žive škorpioni – ljudi

Matakiterangi – staro polinežansko ime za Uskršnje ostrvo

mentalator – mentalni komunikator

Mohendžodaro – drevni indijski grad u Pakistanu

musaru – mesopotamska mera za površinu veličine jednog kvadratnog gara = 22,58 m²

muškin – osoba koja u Asiriji pripada međusloju. Na arapskom »muškin« znači siromašan. Odatle se u francuskom razvila reč »mesquin« (oskudan, kukavan, škrt)

N

Nan-Madol – misteriozne građevine na karolinskom ostrvu Ponapeu, gde su japanski ronjoci, između dva rata, vadili ogromne količine platine koje, po naučnicima, tamo nikako nije moglo biti. Predanja kažu da je Nan-Madol ostatak nekada moćne civilizacije

namtaru (namtaru) – duh kuge

Nergal – bog pakla, Ereškigalin muž

Ninurta (ili Inurta) – bog rata, jedna od personifikacija boga Šamaša, drugog u drugom božanskom trojstvu Mesopotamaca

Nipur – jedan od najstarijih sumerskih gradova. Ruševine su mu pronađene kod Nafura. Pretpostavlja se da je bio središte verskog i državnog života u najranijim vremenima. U njemu je pronađena Hamurabijeva biblioteka sa preko 5.000 pločica ispisanih klinastim pismom

O

Orongo – selo na Uskršnjem ostrvu

P

pilum – koplje za bacanje

Poike – čuveni jarak na Uskršnjem ostrvu u kom su, po predanju ostrvljana, Kratkouhi, kao u peć, pobacali poražene Dugouhe i zapalili ih

Punt – legendarna pradomovina Egipćana odakle su se oni snabdevali tamjanom i drugim dragocenostima. Tačna lokacija nije ni do danas identifikovana ali se pretpostavlja da se nalazio negde na jugu Afrike

S

Saksajhuaman – gigantska tvrđava u Peruu kojoj nije odgo-
netnuta prava namena. Ne zna se ko ju je sagradio

satrapija – administrativno-teritorijalna jedinica u Persiji
Sedmorica – skupni naziv za zle duhove
Severno more – po autoru, deo Tihog okeana koji je zapljuskivao severnu obalu Zemlje Piramida. Njegov položaj otprilike odgovara današnjoj lokaciji Havajskih ostrva
sibtu – guba
Sin – prvi iz drugog trojstva božanstava Mesopotamaca. To je semitsko ime za boga meseca koji se na sumerskom zove En-zu, gospodar znanja
sistrum – drevni muzički instrument, podseća na pravougaone daire
Sumer – vidi Šumer
Sunčeva Kapija – mesto na planini Mašu koje su čuvali škorpioni – ljudi, kulturno, religiozno mesto

Š

šikaru – datulja, vrsta palme čiji je plod urma,
šipatu – vuna,
škorpioni-ljudi – čuvari Sunčeve Kapije na planini Mašu; čudovišna bića kakva su u ranijim sumerskim vremenima prikazivana na pečatnjacima. Imali su, obično, ljudske glave i tela raznih životinja
Šumer – najstarija poznata civilizacija na Zemlji, misterioznog porekla, razvijena u mesopotamskom Međurečju

T

taro – narkotična biljka koja uspeva na Uskršnjem ostrvu
tartan – u asirskoj vojsci, glavnokomandujući general
Tiamat – slano more, ženski prapočetak haosa, sa svojim mužem Apsuom rodila je bogove. Uvredena zbog neposlušnosti potomstva, Tiamat rađa raznolike nemani s namerom da uništi svoju decu, ali protiv nje ustaje Marduk i ubija je
tirhatu – zaručnički poklon
tsabitu – krčmarica, na akadskom jeziku

U

Ujgur – mesto u pustinji Gobi. Džems Čečvard i profesor Kozlov pretpostavljaju da je Ujgur predstavljao jednu od provincija zemlje Mu
Ur – drevni sumerski grad, nekada središte čitave sumerske civilizacije, pronađen kod Mukajara. Bio je sagrađen na visoravni koju Eufkrat nije mogao poplaviti. Godine 1928. u njemu su pronađene kraljevske grobnice koje potiču iz vremena oko 3.500 godina pre nove ere
utuku – demoni umrlih

V

Veliko uništenje – čitaj: sveopšti potop,
Viljak Uma – vrhovni poglavar crkve u zemlji Inka

Z

Zapadno more – po autoru, odgovara današnjem delu Tihog okeana koji se prostire istočno od Melanezije

Zemlja Olmeka – asocira na tajanstvenu olmečku civilizaciju, jednu od najranijih američkih civilizacija, kulturu na čijim se tekovinama izdigla čuvena kultura Maja

Zeus-Ka – u religiji Pimi američkih Indijanaca, naziv za Vrhovnog boga, čiji je gnev izazvao sveopšti potop. Odgovara mu grčki Zevs, kralj bogova, mesopotamski Marduk itd.

zigurat – piramidalna, kulna građevina, hram karakterističan za mesopotamske kulture

zorifa – okrugle mesopotamske kuće (kolibe) zidova od upletene trske poput turkmenskih jurta,

zubulu (zubullu) – uzdarje u obliku hrane i namirnica kojima je svrha da se potroše tokom svadbe

Kraj

Dragi čitaoci,

U prodaji je 18. broj SF serije popularne **Roto-biblioteke X – 100**. Sa zadovoljstvom možemo konstatovati da je ona naišla na vaše prihvatanje, već i samom činjenicom što je okupila dvadesetak hiljada stalnih čitalaca. To je tiraž koji je, doduše, na granici rentabilnosti, ali kako je tek nešto više od godinu dana od pokretanja edicije, uvereni smo da će krug njenih stalnih poklonika početi da se širi. Utoliko pre što smo već u prilici da najavimo da će se u njenom izdavačkom planu za 1987. godinu naći dela mnogih velikih majstora SF. Uz nove naslove iz serije **»Zvezdane staze«**, zatražili smo dela **Rogera Zelaznija, Tomasa Diša, braće Strugackih, Olge Larionove, Ilje Erenburga, Pjera Bula, Džeka Vansa, Džordža Martina i Lize Tatl, Alekseja Panšina** i mnogih drugih, tako da ćemo moći da vam obezbedimo vrhunsko SF štivo.

Mnogi od vas su, međutim, naknadno uočili na kioscima ovu našu seriju, pa pismima traže informacije o dosad objavljenim naslovima, kako bi propuštene brojeve naručili pouzećem. Da bismo vam omogućili lakše snalaženje prilikom naručivanja ovih brojeva, prilažemo spisak i cene svih dosad objavljenih naslova.

1. Ch. A. Bell RAT ZA ANDROMEDU 17	100 dinara
2. Ch. A. Bell PLANETA OPĆINJENIH	100 dinara
3. S. Tyrkley UJED KOBRE	100 dinara
4. Ch. A. Bell GALAKTIČKA STAZA	100 dinara
5. Ch. A. Bell LOV NA PLANETI GABON	100 dinara
6. S. Tyrkley ZVEZDANI KONKVISTADORI	100 dinara
7. Ch. A. Bell POVRATAK KIBORGA	100 dinara
8. M. L. Arnaud POSLEDNJI FENIKS	150 dinara
9. Ch. A. Bell OBRAČUN KOD CRNE JAME	150 dinara
10. S. Tyrkley DIVLJI LOVAC ZVEZDA	150 dinara
11. J. G. Vandel ZLODUH NAUKE	150 dinara
12. A. Osborne SMRT NA NEPTUNU	150 dinara
13. R. E. Vardeman KLINGONŠKI GAMBIT	200 dinara
14. R. Angelakls GALAKTIČKI TUNEL	200 dinara
15. Ch. A. Bell DUHOVI KAUS MEDIJUSA	200 dinara

16. **S. TYRKLEY**
ČOVEK VAN VREMENA
17. **H. Vajnshtajn**
ZAVEŠTANA KRUNA

200 dinara

200 dinara

Poznato vam je takode da smo pokrenuli i posebnu ediciju »Supernova«, u kojoj su dosad objavljene 3 knjige: -

1. **Džeims Bliš**
SPOK MORA DA UMRE
2. **Artur Klark**
KA SPUŠTANJU NOĆI
3. **Klifford Simak**
NEVOLJE SA TIHOOM

400 dinara

400 dinara

400 dinara

Svaku od pobrojanih knjiga najjednostavnije možete obezbediti ako ispunite priloženu narudžbenicu.

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST
21000 Novi Sad, Bulevar 23. oktobra, br. 31

NARUDŽBENICA

Ovim naručujem da mi se pouzećem pošalju sledeći brojevi

1) SF Serije Roto-biblioteke X – 100 _____

(upisati broj ispred naslova)

2) Biblioteke »Supernova« _____

Poručilac _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____, _____ 1986. godine

Potpis

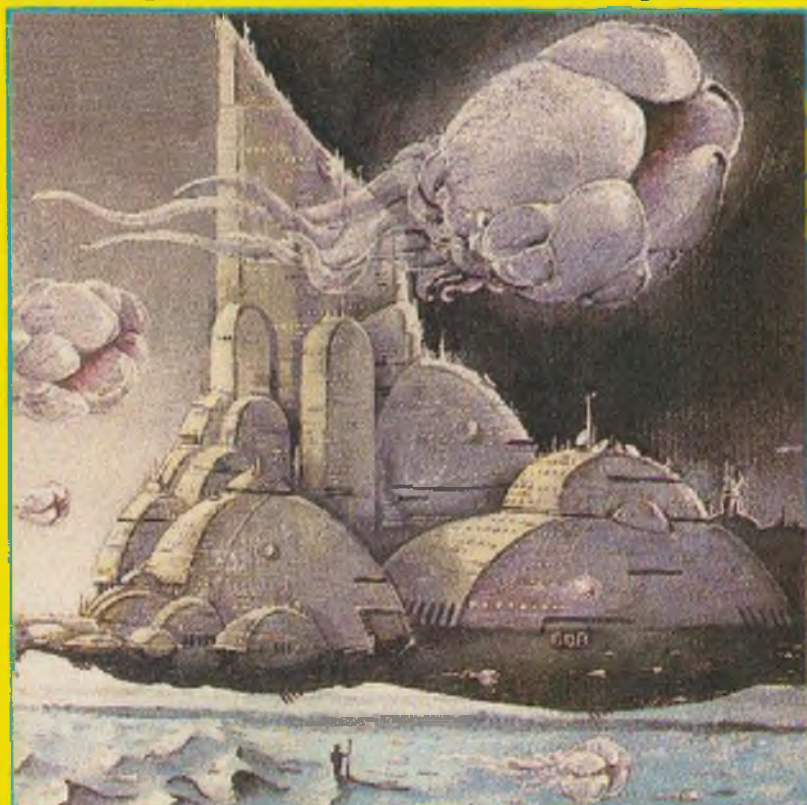

SLEDEĆA SVESKA

GOSPODARI KRUGA

BROJ 20 ● 350 DINARA

S. TYRKLEY

»... Gama se priveza, prethodno navukavši skafander, prisloni prste na komandnu tablu i pokrenu ubrzanje na maksimum.

Vrata pakla se otvorila!

Eksplozije, blještave i nečujna, šarele su prostorom pretvarajući letelice u sjajne kugle uništenja. Oko Gaminog broda je sevelo, odbrambeno polje prkošao se nosilo sa jonskim udarcima, ali je znao da ne može dugo izdržati.

Napadao je, odabirao žrtvu, jurišao, izmicao, vraćao joj se i udarao... Slušao je krike pogođenih iz sopstvenih redova, šum prkasjućeg metala, urlike koji su nestajali u prostoru...

Zemljani su stali!

NIKO NIJE ŽELEO DA SE SPASE!

Oružja su sipala ubistvenu vatru i sve je manje letelica ostajalo u prostoru...«